

Václav Klaus

*19. června 1941, Praha

je druhý prezident České republiky. V minulosti působil jako bankovní úředník a prognostik, po listopadu 1989 se stal ministrem financí ČSSR ve vládách národního porozumění a později národní obětí působící v rámci ČSFR. Od roku 1992 do roku 1998 zastával post předsedy vlády a od ledna až do února roku 1993 vykonával z titulu premiéra některé funkce prezidenta republiky.

V letech 1998–2002 byl předsedou Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Prezidentem České republiky je od roku 2003, v roce 2008 obhájil svůj mandát pro druhé volební období.

Život do roku 1989

Klausova rodina pochází ze západočeské obce Mileč.

Jeho otec, rovněž jménem Václav Klaus, se v Milči narodil v roce 1901 a byl povoláním účetní. Václav mladší studoval v letech 1958–1963 ekonomii zahraničního obchodování na Vysoké škole ekonomické v Praze. Při studiu se seznámil se svou pozdější manželkou Livií Mištinovou, která pochází z Oravy na Slovensku.

Po úspěšném absolvování studia dostal tzv. umístěnku do podniku zahraničního obchodu a nastoupil na základní vojenskou službu do sportovního oddílu Dukla Praha jako prvotřídní basketbalista. V té době se také přihlásil do konkursu na místo v Ekonomickém ústavu ČSAV a posléze místo získal. V ústavu se setkal také se západní ekonomickou literaturou, která jej ovlivnila v jeho myšlení. Absolvoval i dvě studijní stáže, v Itálii (1966) a na Cornell University v USA (1969). V roce 1968 získal titul kandidát ekonomických věd.

V roce 1970 byl, podle své autobiografie, nucen opustit vědeckou kariéru a odešel pracovat do Státní banky československé (SBČS), kde se setkal například s ekonomem a pozdějším politikem Janem Stráským. Po roce práce na obvodní pobočce v Praze 1 byl přijat na místo v odboru ekonomicko-matematických výpočtů při ústředí SBČS. V roce 1987 se vrátil k akademické činnosti v ČSAV, a to v jejím Prognostickém ústavu, založeném o dva roky dříve. Petici „Několik vět“, kterou signovalo několik pracovníků Prognostického ústavu, nepodepsal.

Státní bezpečnost na něj jako na osobu potenciálně režimu nebezpečnou vedla signální svazky, v nichž jej označovala krycími jmény „Kluk“, „Bog-85“ a „Rek“.

Osobní život

Klausovou manželkou je Livia Klausová, se kterou má dva syny, Václava (*1969) a Jana (*1974) a pět vnoučat. V mládí hrál na ligové úrovni basketbal, dodnes lyžuje a hraje tenis. Je sběratelem kuriozit, například kravat.

Rodinným zázemím i duchovně je Václav Klaus spřízněn s Církví československou husitskou. Rakouská agentura APA jej v roce 2009 označila za člena této církve, a to v souvislosti s tím, že tehdy navrhovanou smlouvu s Vatikánem považoval za příliš výhodnou pro katolickou církev. Jeho osobní vztah s předsedou České biskupské konference, arcibiskupem pražským Dominikem kardinálem Dukou, je však velmi dobrý.

V létě 2002 uveřejnil bulvární deník Blesk fotografie Václava Klause s mladou blondýnkou Klárou Lohniskou. Tato údajná milostná aféra však Klausův manželský život dlouhodobě neovlivnila. V březnu 2008 se v médiích objevila jména jiných dvou žen, se kterými měl Klaus údajně poměr.

Politická kariéra

Několik dní po 17. listopadu 1989 se do té doby spíše neznámý ekonom Václav Klaus dostal do kontaktu s Václavem Havlem a vstoupil do dění v Občanském fóru (OF), čímž začala jeho politická dráha. V Občanském fóru byl jednou z prvních osobností z jiného okruhu než disidentského a uměleckého. Velmi záhy se dostal do názorových střetů s vedoucí osobností OF, Václavem Havlem, které provázely i jejich další politickou kariéru (např. v otázce směřování OF do podoby politické strany). Na konci roku 1990 se stal předsedou Občanského fóra, což bylo vesměs vnímáno jako porážka předchozího liberálně-sociálního vedení. Klausovi se však jeho koncepci OF jako pravicové strany, v kontrastu s představou široce středového „hnutí“, zpočátku nedařilo prosadit.

V prosinci 1989 se Klaus stal československým ministrem financí ve vládě Mariána Čalfy, nominovaným za Občanské fórum. V říjnu roku 1991 byl jmenován místopředsedou vlády ČSFR.

V lednu 1991 získal Klaus pro svou představu fungování Občanského fóra jako politické strany a také změn ve vládě ČSFR silnější podporu delegátů dalšího sjezdu. Pokračující neshody mezi představiteli fóra vedly ale v dubnu roku 1991 k rozštěpení OF na dvě nové politické organizace, Občanskou demokratickou stranu (ODS) a Občanské hnutí (OH). Klaus se stal spoluzakladatelem ODS, zamýšlené a budované jako organizace s charakterem klasické politické strany a s pravicovým politickým programem. Na rozdíl od toho bylo Občanské hnutí spíše levicově-liberálního zaměření, a i jeho název vyjadřoval distanci k negativně vnímané stranickosti. Po rozpadu OF někteří jeho členové vstupovali i do dalších politických stran, např. do Občanské demokratické aliance (ODA). Někteří političtí aktivisté přešli do Křesťansko-demokratické strany (KDS), vedené Václavem Bendou, či do obnovené ČSSD. Rozdělení Občanského fóra na OH, do které vstoupila většina tehdejších členů vlády, a ODS s většinovou podporou v dosavadních krajských organizacích OF, však mělo zásadní vliv na další politický vývoj.

Vláda samostatné České republiky

V červenci 1992 se Václav Klaus stal předsedou vlády České republiky poté, co ODS pod jeho vedením a s programem reforem „Svoboda a prosperita“ v koalici s KDS přesvědčivě zvítězila ve volbách do České národní rady (tehdy ještě v rámci československé federace). Spolu s předsedou slovenské vlády Vladimírem Mečiarom se významně podílel na dojednání rozdělení Československa, ke kterému došlo k 1. lednu 1993

Pod jeho vedením, zpočátku jako ministra financí, později jako premiéra, také započala zásadní transformace socialistického plánovaného hospodářství na tržní ekonomiku. Významnými částmi tohoto procesu byly privatizace dřívějších tzv. národních podniků a restituce soukromého majetku zabaveného na počátku komunistického režimu v Československu. Největší část státního majetku byla převedena do soukromých rukou v rámci tzv. kupónové privatizace.

Tehdejší hospodářská politika, na kterou měl Klaus zásadní vliv, byla zaměřena na co možná nejrychlejší překonání závažných strukturálních problémů a stagnace české ekonomiky, která nastala v posledních letech tzv. socialistického plánovaného hospodářství do roku 1989. Situace byla ztížena ztrátou dosavadních trhů v zemích tzv. socialistického tábora, která musela být urychleně kompenzována zaměřením zahraničního obchodu na trhy vyspělých západních ekonomik, zejména sousedních zemí Německa a Rakouska.

V roce 1996 ODS opět vyhrála volby, ale úspěch ČSSD pod vedením Miloše Zemana jí umožnil sestavit pouze menšinovou vládu, v koalici s KDU-ČSL a ODA, tolerovanou ČSSD. Druhá Klausova vláda na jaře 1997 kvůli zhoršující se ekonomické situaci přijala řadu rozpočtových škrtů, označovaných jako „úsporné balíčky“.

Aféra ohledně financování ODS, demise a úřednická vláda

V roce 1997 musela ODS také čelit obviněním z nejasného financování, např. pomocí darů od podnikatelů účastnících se privatizace, které měly být poukázány přes nastrčené nebo smyšlené osoby. Spekulace v těchto souvislostech se objevily i kolem samotné Klausovy osoby. Především šlo o tzv. švýcarské konto, které mělo sloužit k nelegálnímu financování ODS, o kterém měl Klaus údajně vědět, a o jím údajně vlastněnou vilu ve Švýcarsku. Zprávu o vile přinesla televize Nova, ale posléze se ukázala jako nepravdivá. Informace o švýcarském kontu ODS byla poprvé zveřejněna v Mladé frontě DNES v listopadu 1997. Existenci konta ve švýcarské bance Credit Suisse, které mělo sloužit k nelegálnímu financování ODS, potvrdilo Švýcarské státní zastupitelství v roce 2000. Po rezignaci ministrů za KDU-ČSL a ODA podal Klaus 30. listopadu 1997 demisi z funkce předsedy vlády.

17. prosince 1997 prezident Václav Havel pověřil Josefa Tošovského, dosavadního guvernéra České národní banky, sestavením úřednické vlády, což bylo částečně vnímáno jako Havlovo vítězství a porážka Klause. Nová vláda byla jmenována 2. ledna 1998.

Václav Klaus obvinění z účasti na korupci odmítl a na mimořádném kongresu své strany v Poděbradech v prosinci 1997 získal hlasy většiny delegátů pro pokračování ve funkci předsedy strany. Vnitrostranická opozice

proti Klausovi vytvořila odštěpeneckou platformu, která další měsíc vstoupila do vznikající Unie svobody (US). Události kolem pádu vlády a rozštěpení ODS vedly k propadu popularity ODS u voličů a určitému odlivu členů.

Opoziční smlouva

V následujících předčasných volbách (1998) získala ODS pod Klausovým vedením a po kampani, založené do značné míry na varování před nástupem levice k vládě, necelých 28 %. Vládu sestavil předseda vítězné ČSSD Miloš Zeman, ovšem za podpory opoziční ODS, dohodnuté v tzv. „opoziční smlouvě“. V rámci rozdělení funkcí podle této smlouvy získal Václav Klaus post předsedy Poslanecké sněmovny. Pragmatické řešení rozdělení moci a kontrast s předcházející výrazně protilevicovou kampaní ODS se staly předmětem ostré kritiky z nejrůznějších stran. To vedlo k nespokojenosti části veřejnosti, vyjádřené například iniciativou „Děkujeme, odejděte!“ (listopad 1999), která bezvýsledně požadovala odchod Klause i Zemana z politiky (prosinec 1999).

V roce 1999 Klaus založil občanské sdružení Centrum pro ekonomiku a politiku (CEP) a následně působil jako předseda jeho správní rady (nejméně do roku 2002).

Dne 4. června 2000 se Klaus zúčastnil diskusního pořadu České televize (ČT) „V pravé poledne“. Druhý den byl moderátor tohoto pořadu Roman Prorok na základě Klausovy ostré stížnosti a stížnosti dalšího účastníka diskuse, premiéra Miloše Zemana, vedením České televize propuštěn. Oba politikové si stěžovali na způsob vedení diskuse moderátorem Prorokem.

Během krize v České televizi v prosinci 2000, která nastala poté, co byl Radou České televize po odvolaném Dušanu Chmelíčkově zvolen novým generálním ředitelem Jiří Hodač, se Klaus spolu s Kateřinou Dostálovou, Ivanem Langerem a dalšími politiky z ODS postavil na stranu nového vedení v čele s Hodačem a jím jmenovanou ředitelkou zpravodajství Janou Bobošíkovou. Stávající zaměstnanci naopak podporovali politici z Unie svobody v čele s Ivanem Pilipem a Janem Rumlem. Krize vyvrcholila demonstracemi na Václavském náměstí, po kterých se Hodač uchýlil do nemocnice a rezignoval na svou funkci. Poté byla Poslaneckou sněmovnou odvolána dosavadní Rada ČT a ustavena rada nová. Novým generálním ředitelem ČT byl pak zvolen Jiří Balvín.

Pražské stavební bytové družstvo na Václava Klause a jeho manželku Livii Klausovou podalo v roce 2008 žalobu, podle které v roce 2000 získali dva byty v Praze-Libni údajně nevýhodně pro družstvo. Práva na byty převedl na manžele Klausovy Ivan Příkryl. U Obvodního soudu pro Prahu 8 se družstvo snažilo dosáhnout prohlášení převodní smlouvy za neplatnou s odůvodněním, že Klausovi podle nich zaplatili za byty méně, než byly jejich pořizovací náklady.

První prezidentské období

Setkání s ruským prezidentem Putinem v roce 2006. V dalších poslaneckých volbách v roce 2002 opět zvítězila ČSSD a došlo k posílení levice, což bylo vnímáno jako neúspěch ODS i Klause. Vedení ODS dalo následně své funkce k dispozici. Klaus se později rozhodl nekandidovat znovu na předsedu strany a oznámil úmysl kandidovat na funkci prezidenta republiky. Ve funkci předsedy ODS ho nahradil Mirek Topolánek a Václav Klaus se stal čestným předsedou strany.

Klausova prezidentská kandidatura byla úspěšná, když byl 28. února 2003 ve třetím kole opakované volby zvolen 142 hlasy z 281 prezidentem České republiky. Ve společném hlasování Senátu a Poslanecké sněmovny se prosadil nejen díky podpoře ODS, ale i kvůli rozporům v tehdejší vládní koalici, vnitřnímu boji v ČSSD a podpoře části KSČM. Do funkce byl uveden 7. března 2003.

V březnu 2005 Klaus nejmenoval několik justičních čekatelů navržených ministrem spravedlnosti do úřadu soudce, což odůvodnil jejich nízkým věkem (méně než 30 let).[25] Někteří z nich se bránili správní žalobou, v soudním řízení však vytrval jen jeden z nich, Petr Langer, v jehož případě Městský soud v Praze shledal Klausovo jednání nezákonným a uložil mu justičního čekatele soudcem jmenovat, nebo jeho nejmenování řádně zdůvodnit, což potvrdil i Nejvyšší správní soud. Podle dostupných informací však tak Václav Klaus neučinil.

Z funkce prezidenta republiky vetoval během prvního období celkem 31 zákonů, například zákon o

registrovaném partnerství (únor 2006, přehlasován), v úvodu druhého období např. tzv. antidiskriminační zákon (květen 2008).

Druhé prezidentské období

V roce 2008 Klaus opět kandidoval na funkci prezidenta. Jeho soupeřem v první volbě byl Jan Švejnar. Ani tři kola první volby, která proběhla 8. a 9. února, však žádného vítěze nepřinesla, i když Václavu Klausovi stačilo ke zvolení ve třetím kole získat jen jediný hlas navíc. Klaus řekl, že hodlá kandidovat na prezidenta i v dalších volbách.

V druhé prezidentské volbě 15. února 2008 byl ve třetím kole prezidentem zvolen, když získal 141 hlasů ze 140 potřebných (nutná nadpoloviční většina všech přítomných poslanců a senátorů). Porazil hlavního protikandidáta Jana Švejnara nominovaného Stranou zelených.[pozn. 3] Ke zvolení mu pomohly hlasy tří (dnes už bývalých) členů ČSSD, Miloše Melčáka, Michala Pohanky a předsedy KVV ČSSD Královéhradeckého kraje Evžena Snítílého. Představitelé opoziční ČSSD byli přesvědčeni, že za těmito zázračnými prozřeními stojí korupce nebo vydírání. Evžen Snítílý se v první volbě zdržel hlasování. Po druhém kole byl vyloučen z poslaneckého klubu ČSSD, čímž se počet členů klubu snížil na 71. Domovská organizace (OVV ČSSD v Náchodě) vyloučila Snítílého 3. března 2008. Snítílý byl stranou vyzván ke složení poslaneckého mandátu, který si však ponechal a slíbil, že bude i nadále hájit sociálnědemokratické hodnoty.

Klausovo první funkční období vypršelo 7. března 2008, kdy po své volbě rovněž složil přísahu pro druhé období. Jeho druhý mandát vyprší 7. března 2013. Pro následující volbu prezidenta České republiky už nebude moci znovu kandidovat. Ústava mu však umožňuje kandidovat po zvolení dalšího prezidenta.

Dne 6. prosince 2008 se na 19. kongresu ODS v pražských Vysočanech vzdal funkce čestného předsedy strany.

Smlouvy s EU a postoj k EU

Přístupovou smlouvu k Evropské unii podepsal Václav Klaus spolu s tehdejšími premiérem Vladimírem Špidlou 16. dubna 2003 v Aténách. Smlouvu o Ústavě pro Evropu jménem prezidenta Klause za Českou republiku podepsali 29. října 2004 v Římě tehdejší premiér Stanislav Gross a tehdejší ministr zahraničí Cyril Svoboda.

V listopadu 2008 Ústavní soud shledal, že Lisabonská smlouva není v rozporu s českou ústavou (poměrem 15:0). Toto rozhodnutí okomentoval prezident takto: „Protože zřejmě nebyl přesvědčivý výrok pro, tak se nechtěl žádný soudce zaplétat do výroku opačného typu. Oni by byli pak nuceni psát minoritní stanovisko, to je práce a to se nikomu nechce dělat. Hlasovali pro, aby nemuseli psát minoritní stanovisko.“

Během roku 2008 dával Klaus opakovaně na vědomí, že Lisabonskou smlouvu odmítá. Koncem roku 2008, tedy po nález Ústavního soudu, ale v interview s ČT řekl: „Já mohu nahlas opakovat jeden svůj výrok. Pokud by opravdu všichni se shodli, že Lisabonská smlouva je takové zlaté ořechové pro Evropu, že být musí, že je jedna jediná osoba, která by ji chtěla zablokovat, a tou osobou je český prezident, tak toto já neudělám. To je všechno.“ V 15 hodin dne 3. listopadu 2009 Lisabonskou smlouvu podepsal. Podepsání oznámil v černém obleku s tmavou kravatou, vyjádřil přitom ostrý nesouhlas s formou, kvalitou i obsahem rozhodnutí Ústavního soudu a prohlásil, že vstoupením smlouvy v platnost „navzdory politickému názoru Ústavního soudu Česká republika přestane být suverénním státem“.

Podle svých slov zvažoval v souvislosti se svým podpisem Lisabonské smlouvy, že se vzdá prezidentského úřadu, což ale neučinil.

V souvislosti s evropskou měnovou krizí roku 2011 vyjádřil svůj nesouhlas se vstupem České republiky do eurozóny (s opuštěním koruny a přijetím eura). Vycházel přitom z přesvědčení, „že nemáme takovou ekonomickou výkonnost jako Německo a že nepracujeme tak tvrdě jako lidé v této zemi.“ K diskusi o úsporných nebo prorůstových opatřeních při současném stavu ekonomiky členských zemí EU dal Klaus 1. června 2012 najevo, že podporuje úspory ve státních rozpočtech, považuje ale zároveň za nutné, změnit celý ekonomicko-sociální systém, který je podle jeho názoru sám o sobě neúsporný. Zároveň se vyslovil proti prorůstovým opatřením ze strany státu, která jsou z jeho hlediska iracionální. Stát musí vytvořit racionální ekonomický systém, nikoli začít dělat nové dluhy.

Závěr funkčního období

Před prezidentskými volbami Klaus vyjádřil podporu v kandidatuře svému tajemníkovi Ladislavu Jaklovi tím, že sám podepsal jeho nominační petici. V rozhovoru pro Lidové noviny později uvedl, že ze všech zájemců o prezidentský post je Miloš Zeman jediným politikem. „Tak proč bych ho nemohl nepřímo podpořit?“

Při příležitosti 20. výročí vzniku samostatné České republiky vyhlásil dílčí amnestii. Oznámil to 1. ledna 2013 při svém novoročním projevu. Prezident prominul nebo zahladil roční a kratší nepodmíněné tresty všem. Amnestie se vztahuje i na ty, kdo měli strávit ve vězení dva roky, ale nikoho nezabili, vážně nezranili a ani neznásilnili. Vězni nad 75 let mají jít domů téměř všichni. Prezident se rozhodl zastavit i vleklá trestní stíhání. Pokud od jejich zahájení uplynulo přes osm let a týkají se maximálně desetiletých trestů, amnestie se na ně vztahuje. Trestu se tak vyhne bývalý fotbalový šéf František Chvalovský nebo manažer zkrachovalého H-Systemu. Byla to první amnestie, kterou prezident Klaus ve svém úřadu vyhlásil. Amnestie byla od počátku široce kritizována. Například podle Jiřího Příbáně může nevyjmutí případů korupce a trestných činů ekonomické povahy vést k pochybnostem, zda účelem amnestie nebyla snaha paralyzovat trestní stíhání některých ekonomicky vlivných osob a skupin.

Institut Václava Klause

V únoru 2012 Václav Klaus spolu se svými syny a se svým kancléřem Jiřím Weiglem založil studijní a výzkumnou obecně prospěšnou společnost s názvem Institut Václava Klause, o.p.s., jejíž cíle jsou „dokumentace, výzkum a propagace života, díla a myšlenek prezidenta republiky Václava Klause“ a „shromáždění literatury a propagací idejí a témat souvisejících s veřejným působením Václava Klause“. Kromě zakladatelů se na její činnosti účastní např. Ladislav Jakl nebo europoslanec Ivo Strejček.

/zdroj:Wikipedie/

Názory

Od roku 1990 je Václav Klaus členem Montpelerinské společnosti (Mont Pelerin Society) a některé své názory vyslovil na půdě jejích setkání. Vystoupil na valném shromáždění v Cannes roku 1994 a ve Vídni 12. 9. 1996 hovořil o transformaci. Na regionálním shromáždění v kanadském Vancouveru 30. 8. 1999 kritizoval tzv. třetí cestu a v islandském Rejkjavíku 22. 9. 2005 pak socialistické intelektuály. Na valném shromáždění v Tokiu 8. 9. 2008 promluvil o globálním oteplování, na regionálním shromáždění v Maroku 21. 4. 2012 o transformaci po pádu režimů. V září 2012 se na jeho pozvání konalo valné shromáždění společnosti na Pražském hradě a zde vystoupil s výzvou k hlasitější kritice současných poměrů a problémů ohrožujících demokracii a tržní ekonomiku, kterými jsou z jeho pohledu mimo jiné ztráta tradičních hodnot, populismus demokratických politiků a rostoucí moc soudů, neziskových organizací a médií.

Celý komplex Klausova myšlení a názorů byl vícekrát označen jako klausismus. Tento výraz použil již v roce 2002 Mirek Topolánek na sjezdu ODS, když prohlásil, že „odéesovské myšlenkové schéma“ je vlastně totožné s ucelenou ideologií „klausismu“.

Britský týdeník The Economist v srpnu 2011 v souvislosti se způsobem prezentace jeho názorů zařadil Václava Klause mezi kontroverzní východoevropské politiky, kteří vyhledávají špatnou publicitu a škodí tím údajně vlastním zemím, které potřebují investice. Podle týdeníku má tato skupina sklon opovrhovat konvenční diplomacií a publicitou. „Například Václav Klaus obvykle odmítá hovořit se zahraničními novináři, pokud mu neslíbí, že otisknou celé jeho odpovědi,“ citoval The Economist server iHNed.cz

Zahraniční politika

Václav Klaus je kritikem evropské integrace a fungování Evropské unie. Vyslovuje se pro ekonomické svobody, ale odmítá bruselský politický centralismus i politickou integraci. Je zastáncem názoru, že demokratická kontrolovatelnost výkonné moci není možná v ničem větším, než v národním státě.

Václav Klaus byl odpůrcem vojenského zásahu Severoatlantické aliance (NATO) proti Jugoslávii vedené prezidentem Slobodanem Miloševićem (tzv. Operace Spojenecká síla) a proti uznání samostatnosti státu Kosovo.

Václav Klaus – Radovan Vávra – Milan Velek – amnestie kauza Union banka

Generální ředitel Komerční banky Radovan Vávra řekl v r.2001 Lidovým novinám, že jeho oblíbeným ekonomem je Václav Klaus.

8. 7. 2007, Kariéra Radovana Vávry: Tryskáč, který havaroval /Týden/

Bývalý ředitel Komerční banky Radovan Vávra upadl z milionových výdělků do problémů a půjček. Kromě toho, že čelí obvinění z porušování povinností při správě cizího majetku v Union bance, jeho firma X-Sport šla před pár dny do konkurzu. Vávrově poradenské firmě nedávno poskytl čtyřmilionovou půjčku lobbista Milan Velek prostřednictvím své společnosti Vemco.

Šťastné a blahobytné roky, kdy triačtyřicetiletý Vávra stál v čele Komerční banky, jsou definitivně pryč. Za přípravu banky k privatizaci vyinkasoval téměř šedesát milionů korun. „Vydělávám jako tryskáč, daním jako kráva a kupuji si to, co chci,“ popsal osobní situaci před čtyřmi lety v rozhovoru pro TÝDEN Vávra.

Jeho pád začal nástupem do problémové Union banky, v jejímž čele stál necelých pět měsíců. Poslední Vávrovou akcí bylo uzavření poboček. Banka zkrachovala, což mu způsobilo a dosud působí obrovské potíže. V současnosti čelí obvinění z porušování povinností při správě cizího majetku, kterého se měl podle policie dopustit během působení v Union bance. Hrozí mu mnohaleté vězení a zároveň mu byl zablokován majetek za pětatřicet milionů korun. Vávra mimo jiné vlastní rozsáhlé stavení a přes třináct tisíc metrů pozemků v Senohrabech u Prahy.

Před několika dny pak zamířila do konkursu Vávrova společnost X-Sport, kterou koupil v loňském roce. Prodělečného prodejce značkového sportovního oblečení a bot ale již zachránit nedokázal. X-Sport má dceřinou společnost na Slovensku. Firma provozovala v obou zemích více než osmdesát prodejen. Většinu z nich v areálech obchodních řetězců Kaufland a Tesco.

Finanční situace Vávrovy poradenské firmy Ing. Radovan Vávra, s.r.o. nebude také pravděpodobně příliš růžová. Vávra si totiž půjčil od společnosti Vemco čtyři miliony korun. Oproti úvěru zastavil svůj podíl v poradenské společnosti. Vemco patří lobbistovi a zdatnému spekulantovi s pozemky Milanu Velkovi, jenž je blízkým přítelem prezidenta Václava Klause. „Nemám k tomu žádný komentář,“ prohlásil k půjčce Radovan Vávra, jenž sám sebe v roce 2001 označil za nejlepšího českého bankéře.

Vávra již dříve označil Velka za velkého kamaráda, který je jeho sousedem v Senohrabech. Velek byl Vávrovi za svědka na svatbě a naučil ho tenis. Podle dřívějších informací tisku byl dokonce bývalý člen nejvyššího vedení zkrachovalého Centrotexu, po němž zbyly mnohamiliardové dluhy, účastníkem schůzek, kde se rozhodovalo o jmenování Vávrova týmu do čela Komerční banky.

Umožnila mu to opoziční smlouva ODS a Zemanovy ČSSD i jeho nadstandardní vztahy s Klausem. Velek a Vávra se v letech 2003 a 2004 sešli jako společníci ve firmě Improwest. Mezi Velkovy dobré známé patří známý lobbista a poslední šéf SSM Martin Ulčák.

27. února 2009, Za Union banku vyšetřujte všechny, jen ne Vávru, rozhodl žalobce /MF Dnes/

Za krach vytunelované Union banky by měli jít k soudu všichni nejvyšší manažeři – kromě toho hlavního, bývalého ředitele Radovana Vávry. Alespoň to navrhuje olomoucký vrchní státní zástupce Martin Suchý.

Svému podřízenému žalobci, který po pěti letech vyšetřování kauzy chtěl celé sedmičlenné vedení banky poslat k soudu, doporučil vynechat právě bývalého šéfa banky Vávru. Zjistila to MF DNES.

Takový zásah je v justici hodně neobvyklý. Vlastně jednou se už něco takového stalo, podobná intervence zachránila před obžalobou Jiřího Čunka. Proč Martin Suchý doporučil vynechat Vávru, jemuž hrozí až osm let vězení, není jasné. "To je interní věc," řekl žalobce Suchý.

"Bylo mi písemně nařízeno, že nesmím o kauze Union banky vůbec mluvit s novináři," říká státní zástupce Alexandr Dadam.

Stejně jako u Čunka

Proč je tak přísně tajné to, co se v pět let starém případě nyní děje? Až příliš to připomíná kauzu vicepremiéra Jiřího Čunka – zbývá už jen pár dní do rozhodnutí o obžalobě, když zasáhne vedení.

V obou případech se neobvykle tlačilo na žalobce, rozdíl je v tom, že v případě Čunek spis "ostrému" žalobci sebrali a předali jinému, který stíhání šéfa lidovců zastavil. U Vávry jde zatím jen o doporučení nadřízeného Suchého.

kauza Union banka

Ostravská Union banka vznikla v roce 1991. O 11 let později banku převzala italská finanční skupina zastupovaná firmou Invesmart. Počítala s tím, že stát bance pomůže. Nestalo se, banka v roce 2003 zkrachovala.

Ten si loni v červenci vyžádal celý spis o 90 tisících stránkách k sobě do Olomouce. Tam byl čtyři měsíce "uskladněn". V polovině listopadu měl Suchý jasno: Vávra je nevinný.

"Mohu potvrdit, že vnitřní dohled proběhl, jeho obsah je však věcí zastupitelství. Vyřikal jsem si to s panem Dadamem. Ano, výsledkem šetření je i to, zda je věc v tomto stavu žalovatelná," říká Suchý.

Své rozhodnutí si nechal posvětit od Nejvyššího státního zastupitelství. To mu do Olomouce dvakrát poslalo žalobce Jiřího Hajdu. Suchého názor o Vávrově nevině potvrdil. Jak se mohl rozhodnout tak rychle? "Jsem snad u výsledku? Nebudu se k tomu vyjadřovat," odpověděl Hajda na dotaz MF DNES.

Popsaný zásah nadřízeného je v justici dost neobvyklý. "Podobné věci se dělají, ale na úrovni okresního státního zastupitelství u začínajících žalobců, kde má šéf více zkušeností. Na vrchním státním zastupitelství je to úplně o něčem jiném. Tam jsou velmi zkušení odborníci," říká bývalý náměstek z Nejvyššího státního zastupitelství Jaroslav Fenyk.

A souhlasí s ním i bývalý ústavní soudce Vojtěch Cepl: "Přísná nadřízenost a podřízenost mezi žalobci je sovětský, až vojenský typ prokuratury, který už jsme snad překonali."

Dadam se teď rozhoduje, jestli bude trvat na výsledku své pětileté práce, nebo se podřídí přání šéfů. "Nemusí poslechnout nadřízeného, pokud má za to, že jeho pokyn je v rozporu se zákonem. Například pokud jsou důvody k zastavení stíhání v rozporu se zjištěními obsaženými ve spisu," říká mluvčí ministerstva spravedlnosti Veronika Ludvíková.

Žalobce Dadam si je podle informací MF DNES svými důkazy jistý. Kromě poskytování úvěrů spřízněným firmám má proti Vávrovi ještě jednu věc. Pár týdnů před uzavřením poboček nechal šéf Union banky poslat 35 milionů korun do společnosti Investmart BV. A to bez jakékoliv smlouvy.

Proč riskují pověst?

Smysl akce "zachraňte Čunka" byl jasný – kdyby šel předseda lidovců k soudu, ohrozil by vládu. Proč však riskuje justice už podruhé svou reputaci, není jasné.

kauza union banka

V době pádu měla 250 tisíc klientů, 60 poboček a disponovala vklady ve výši 17 miliard korun. Problém byl v tom, že začala půjčovat peníze spřízněným firmám, dohromady rizikové úvěry přesáhly pět miliard korun.

Pětačtyřicetiletý Radovan Vávra, který dnes žije v ústraní, už nemá vliv a zdaleka tolik přátel jako v dobách, kdy šéfoval českým bankám. Zbyl mu vlastně jen jediný opravdu vlivný kamarád – lobbista Milan Velek.

Jsou sousedé, v Senohrabech mají vedle sebe vilky, v centru Prahy zase kanceláře v jednom domě. Velek však odmítá, že by se za Vávru v této věci u někoho přimlouval. "Jsme kamarádi. V minulosti jsem mu pomohl. Ale tohle ne, touhle formou ne. Dělán si svůj byznys. On má své právníky a řeší si to sám," říká Velek.

A co si o nestandardní intervenci vrchních žalobců ve svůj prospěch myslí sám Radovan Vávra? "Já se tou věcí vůbec nezabývám," říká ke kauze, ve které mu hrozí až osm let vězení.

21. ledna 2013, Žalobce podal stížnost kvůli amnestii pro aktéry kauzy Union Banky /Právo/

Stížnost proti nedávnému usnesení o zastavení trestního stíhání bývalých manažerů Union Banky z důvodu amnestie si podal dozorující státní zástupce Karel Kalda. Žalobce to v pondělí potvrdil Právu.

Žalobce stížnost podal i přesto, že výklad amnestie je zcela jasný a prezidentův pardon se Union Banky nepochybně týká. „Jde o blanketní stížnost, kterou se vytváří prostor pro případ, že by Ústavní soud zrušil druhý článek amnestie,“ řekl Kalda s tím, že pokud by stížnost nepodal, rozhodnutí o zastavení trestního stání by nabylo právní moci.

Jak Právo jako první informovalo na začátku ledna, ostravský krajský soudce Igor Krajdl zastavil stíhání všech obžalovaných už několik dní po novoroční amnestii Václava Klause. Učinil tak proto, že trestní stíhání trvá déle než osm let. V kauze byli obžalováni Jiří Babiš, Miroslav Fučík, Tomáš Michal, Tomáš Seidler a Alena Pejšochová. Mezi obviněnými byl původně také bývalý generální ředitel Komerční banky Radovan Vávra, který vedl Union banku v době jejího krachu. Po zásahu Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ale bylo stíhání Vávry později zastaveno.

Stížnost i v kauze Berka

Trestná činnost obžalovaných spočívala v poskytování rizikových nestandardních úvěrů osobám, které byly spřízněny s Union bankou. Jak stojí v obžalobě, spornými úvěry manažeři způsobili v letech 1999 až 2002 škodu za skoro čtyři miliardy korun. Krátce poté se banka dostala do problémů a v roce 2003 jí ČNB odebrala bankovní licenci a soud ji poslal do konkursu.

Všichni obžalovaní svou vinu dodnes odmítají a uvádějí, že jejich jednání naopak bylo motivováno snahou bance pomoci.

Kauza Union Banka není jediný případ, ve kterém si státní zástupci podávají stížnosti proti prezidentské amnestii. V minulých dnech byla vznesena podobná stížnost například v případě konkurzního správce Berky.

Ministr spravedlnosti Pavel Blažek (ODS) se před několika dny nechal slyšet, že stížnosti budou podle jeho informací podány ve všech velkých kauzách, na kterých se vztahuje kontroverzní článek dvě prezidentské amnestie.

Václav Klaus a prezidentská milost pro podnikatele Zdeňka Kratochvíla:

30. ledna 2012, Podnikatel omilostněný Klausem chce změnit vyšetřování závažných kauz /MF Dnes/

Generální ředitel společnosti ICOM transport Zdeněk Kratochvíl dostal od Václava Klause v roce 2008 milost, čímž podnikatele zbavil hrozby několikaletého vězení. A Kratochvíl se loni znovu písemně obrátil na prezidentskou kancelář. Jeho podnět tentokrát putoval z Hradu na ministerstvo spravedlnosti.

Šéf ICOM transportu navrhl, aby se v Česku změnil způsob vyšetřování nejen u závažných kauz. Podnikatel rozeslal e-maily i poslancům a senátorům.

"Stále se nemohu smířit s tím, že obviněný v trestním řízení nemá možnost bránit svá práva v rámci vyšetřování u nezávislého orgánu," napsal Kratochvíl do prezidentské kanceláře.

Šéfovi obří dopravní společnosti se nelíbí, že jako obviněný si mohl stěžovat na policejní postup jen svému vyšetřovateli nebo státnímu zástupci, který kriminalistu řídil.

"Tyto osoby by však při vyhovění stížnostem musely konstatovat své vlastní pochybení. Je tak dopředu dáno, jak bude o většině takových stížností rozhodnuto. Na námitku obviněného mají navíc povinnost reagovat pouze jedenkrát," uvedl Kratochvíl, který si v minulosti opakovaně stěžoval na práci policie.

Nyní chce Kratochvíl i změnu trestního práva. Žádá, aby na vše dozoroval někdo nezávislý, například takzvaný

předprocesní soudce. Ten by se nepodílel na pátrání po důkazech ani by nedával žádné pokyny policii či státnímu zastupitelství.

Ministr spravedlnosti Pospíšil to nechce

Podle ministerstva spravedlnosti se o zavedení předprocesního či vyšetřovacího soudce sice diskutovalo, ale se záporným výsledkem.

"Tento model nebyl zvolen, neboť po vyhodnocení zahraničních zkušeností se ukázal jako nevhodný a ekonomicky náročný," uvedla Dana Prudíková, šéfka legislativního odboru ministerstva.

Její slova potvrdil ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil. "Předpokládá se pouze zavedení soudce činného v přípravném trestním řízení, který bude působit v rámci obecné soustavy soudů. Nebude se tedy jednat o samostatnou soustavu mimoprocesních soudů, jak je tomu v jiných zemích, ani o institut vyšetřujícího soudce," uvedl Pospíšil.

Kopii odpovědi poslalo ministerstvo i na Pražský hrad.

Milost kvůli duševnímu zdraví

Generální ředitel společnosti ICOM transport Zdeněk Kratochvíl dostal před lety milost od Václava Klause. Kratochvíl nemohl absolvovat trestní řízení, neboť nebyl schopen chápat jeho smysl. Velkou dopravní společnost však řídí dodnes.

"Rozhodující bylo, že soud rozhodl o přerušení trestního řízení ze zdravotních důvodů, protože pan Kratochvíl je dlouhodobě zdravotně neschopný účastnit se trestního řízení. K dispozici jsem měl i dobrozdání psychiatra z Jihlavy, který hodnotil prognózu z psychiatrického hlediska jako mimořádně nepříznivou, i stanovisko psychiatrické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kde byl v únoru 2008 Zdeněk Kratochvíl hospitalizován," uvedla hlava státu před čtyřmi lety.

20. 4. 2008, Generální pardon, autor: Lucie Husárová, Martin Samek /Týden/

Na milosti skoupý prezident poprvé udělal krok vzbuzující rozpaky. Václav Klaus omilostnil muže, který měl od roku 1998 v patách policii kvůli podezřelým finančním machinacím a zároveň má blízko k ODS. Teď už se Zdeněk Kratochvíl bát nemusí. Prezidentská milost zahladila všechny jeho konflikty se zákonem.

Na milosti skoupý prezident poprvé udělal krok vzbuzující rozpaky. Václav Klaus omilostnil muže, který měl od roku 1998 v patách policii kvůli podezřelým finančním machinacím a zároveň má blízko k ODS. Teď už se Zdeněk Kratochvíl bát nemusí. Prezidentská milost zahladila všechny jeho konflikty se zákonem.

Oproti předchůdci Václavu Havlovi současný prezident milostmi vždy šetřil. Když už se Václav Klaus rozhodl využít této pravomoci, pomáhal většinou ze soucitu: lidem pečujícím o nezletilé děti, těžce nemocným nebo cizincům, kterým hrozilo vyhoštění.

„Devadesát devět procent případů je nehraní si na třetí odvolací instanci, na opravování chyby justice, ale toho velmi osobního pohledu,“ řekl Klaus loni v prosinci Lidovým novinám. „Soudci je jedno, že odsouzenému před měsícem zemřela matka, že jeho žena chodí o francouzských holích a dítě má těžkou srdeční vadu. On rozhoduje vinen-nevinen,“ dodal prezident. Žádný případ z milostí, které udělil, dosud nevzbudil jakékoli pochybnosti. To Václav Havel se kvůli tomu dočkal kritiky hned několikrát. Například když z vězení dostal cyklokrosaře Radomíra Šimůnka, jenž při dopravní nehodě zabil tři lidi. Nebo když svým rozhodnutím zaručil beztrestnost Martě Chadimové stíhané za restituční podvod. Diskuse se vedly také o pardonu pro syna olympioničky Věry Čáslavské Martina Odložila, který byl odsouzen za smrt svého otce, bývalého atleta Josefa Odložila.

Od roku 1990 do roku 2003 udělil Havel 1739 milostí. Klaus během svého prvního prezidentského období omilostnil pouze 192 lidí (viz Milostivější V. H.). Minulé úterý Hrad oznámil jména dalších dvanácti šťastných. Mezi nimi byl i Zdeněk Kratochvíl (58). Klaus zastavil jeho stíhání: „...za trestné činy zneužívání informací v obchodním styku a další hospodářskou trestnou činnost. Prezident přihlédl k vážným zdravotním problémům pana Kratochvíla, pro které není schopen účastnit se trestního řízení“– stojí v oficiálním zdůvodnění Hradu. Klausova milost s pořadovým číslem 195 však vzbudila pozdvižení. Ukázalo se totiž, že Kratochvíl má blízko k ODS a že jeho firma ICOM transport před dvěma lety nabídla straně sponzorský dar. Prezidentův mluvčí Petr

Hájek jakoukoli souvislost mezi prominutím trestu a Kratochvílovou vazbou na ODS popírá.

Z výslunní do vazby

Zdeněk Kratochvíl vybudoval v Jihlavě prosperující dopravní firmu ICOM transport, gigantický podnik s téměř dvoumiliardovým obrátem. V regionu platil za váženou osobnost, žije v honosném sídle v Hosově, osadě na okraji Jihlavy. Rozlehlý dům a okolní pozemek s tenisovým kurtem chrání zděný plot, hradba vzrostlých jehličnanů i kamerový systém.

Kratochvílova bezúhonnost se začala rozpadat koncem devadesátých let. Krátce po sobě tehdy musel čelit dvěma trestními oznámením. Policie ho obvinila, že se podílel na vytunelování jihlavského podniku Zemědělské stavby a že podvodně získal šestnáct a půl miliardy korun, když přes kapitálový trh prodal zahraniční cenné papíry s nulovou hodnotou. Vyšetřovatel tehdy mluvil o jednom z největších organizovaných trestných činů v České republice (viz Kratochvílovy kauzy).

Významný podnikatel, tenista a milovník vážné hudby se tak na podzim roku 1998 ocitl ve vazbě v Brně. V cele pobyl půl roku. „Zapomeňte na to, že vazba vypadá tak, jak se někdy prezentuje v médiích. Že si vězni čtou, pracují a studují nebo se dívají na televizi. Po velkém boji se mi podařilo získat malý tranzistorák na baterie,, vzpomínal na život ve vazební cele v rozhovoru pro TÝDEN v srpnu roku 2004. Ve věznicí prý platil za atrakci. „Chodili se na mě dívat kukátkem i dozorcí,“ vyprávěl tehdy Kratochvíl. Soud nakonec potrestal jihlavského byznymena za pět milionový podvod. O tuto částku měl společně s Radkem Leopoldem za pomoci nevýhodných smluv připravit jednu ze svých společností. Za to je soud poslal na pět let za mříže. Do vězení však Kratochvíl nenastoupil.

S politiky v zádech

O svobodu se Kratochvíl s týmem svých advokátů pral nejen v soudních síních, žádosti o pomoc psal na všechny strany. Prosby adresoval i politikům. Tvrdil, že policie v jeho případě chybuje a nerespektuje jeho stížnosti.

Vyslyšel ho tehdejší opoziční poslanec Ivan Langer z ODS. Za Kratochvíla orodoval v Poslanecké sněmovně, když se při interpelacích v září 2003 obrátil na ministra spravedlnosti Pavla Rychetského. „Není řádně vyšetřena otázka podjatosti vyšetřovatele,“ tlumočil Langer ve sněmovně jednu z výhrad stíhaného podnikatele.

V létě 2004 však Vrchní soud v Olomouci přesto poslal Kratochvíla do vězení. Když už to vypadalo, že se majitel dopravní firmy teplákům nevyhne, přišel zásah, díky němuž zůstal na svobodě. Ministr spravedlnosti, unionista Pavel Němec, totiž podal v říjnu roku 2004 ve prospěch podnikatele stížnost na porušení zákona při vyšetřování. A Nejvyšší soud mu dal za pravdu. Po čtyřech letech si Němec na bližší okolnosti případu nepamatuje. „V případě Zdeňka Kratochvíla si nevzpomínám na nic zvláštního. Podstatné však je, že ministr spravedlnosti je v případě stížnosti pro porušení zákona jen navrhovatelem,, napsal TÝDNU elektronickou poštou. „Pokud Nejvyšší soud stížnosti vyhověl, poukázal jistě na nezákonný postup nižších justičních orgánů.“ Kratochvílův advokát měl v té době již v ruce klíčové posudky, které potvrzovaly, že je jeho klient duševně nemocný, a žádal olomoucký Vrchní soud o odročení procesu do doby, než se uzdraví. Nejvyšší soud tuto námitku uznal.

Náhodná schůzka

O tom, že si Kratochvíl podával – a stále podává – ruce s politiky, netřeba pochybovat. Předminulý týden, když už bylo o prezidentských milostech nepochybně rozhodnuto, se v sídle své firmy v Jihlavě setkal s ministrem vnitra a místopředsedou ODS Ivanem Langerem. V budově ICOM transport sídlí totiž také regionální stanice Hitrádio Vysočina, kde Langer točil rozhovor.

Podle Jany Malíkové, mluvčí resortu vnitra, byla ministrova cesta do Jihlavy jednou z mnoha návštěv regionů a nebyla ničím výjimečná. „Tématem těchto cest je informovat o připravované reformě policie a elektronizaci veřejné správy,, řekla. Na otázku, zda a jak dlouho se ministr s podnikatelem zná, Langerova tisková mluvčí neodpověděla. Podle poslance Vladimíra Hinka z ODS, jenž se Langerova jihlavského výjezdu účastnil, Kratochvíl ministra doprovázel až do prostor rozhlasové stanice. „Rádio sídlí v budově firmy ICOM transport. Pan Kratochvíl čekal na ministra na vrátnici, pravděpodobně aby ho uvítal, a dovedl ho po schodech nahoru do studia a pak s ním šel zase dolů,“ popsal schůzku poslanec. Setkání to prý bylo formální.

Kratochvíl se ovšem v posledních měsících několikrát potkal i se samým prezidentem Václavem Klausem.

Naposledy se ocitl v jeho blízkosti při kulturní akci Jazz na Hradě letos v polovině ledna.

Anglicky psaný časopis Prague Leaders Magazine ve svém březnovém vydání dokonce zveřejnil fotografie, na nichž jsou Zdeněk Kratochvíl a jeho manželka Bohuslava zachyceni ve společnosti prezidenta:

Klaus v roce 2004 osobně navštívil sídlo firmy ICOM transport v Jihlavě a s tehdy již stíhaným podnikatelem se setkal.

V té době Kratochvílovi nezůstaly zavřené ani dveře kanceláře nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešové. „Přišel za mnou s poníženou suplikou,, vrací se Benešová k setkání z roku 2004. „Formuloval precizně a na schůzku byl velmi pečlivě připraven. Vylíčil mi svoji verzi, ale ve spisu byly důkazy, které svědčily o opaku,“ vzpomněla někdejší nejvyšší žalobkyně na sporný jihlavský případ. „Nevypadal na to, že by byl vážně nemocný.“ Se svými problémy se jihlavský dopravní magnát obrátil i na poslance Evropského parlamentu. Nizozemský politik Jules Maaten pak kvůli českému podnikateli napsal ministrům Rychetskému a Grossovi.

„Papíry na hlavu“

Ač se Kratochvílovi právníci snažili, seč mohli – a také on sám se pokoušel využít všech kontaktů, jež během let v byznysu nasbíral – poslední šancí na to, jak mít jednou provždy klid, byla prezidentská milost. Kratochvílův právní zástupce Jaroslav Širmer o ni Václava Klause požádal začátkem letošního roku. A hlava státu mu minulé úterý vyhověla.

Důvod? „Prezident přihlédl k vážným zdravotním problémům pana Kratochvíla,, vysvětlil Klausův mluvčí Petr Hájek. A pardon to byl generální. Zbavil totiž podnikatele trestního stíhání ve všech kauzách, v nichž seděl na lavici obžalovaných. TÝDNU to potvrdil advokát Širmer. Jeho klient prý trpí vážnou duševní poruchou, na níž se přišlo v průběhu stíhání vedeného policistou Jiřím Pospíšilem. „Nemoc byla potvrzena v řízení před Nejvyšším soudem i Ústavním soudem,“ argumentoval advokát. „Zdeněk Kratochvíl byl několikrát hospitalizován ve zdravotnickém zařízení,“ doplnil právník.

Získat vyjádření samého Kratochvíla nebylo minulý týden možné. Nejprve souhlasil s osobním setkáním. Krátce nato zavolał do redakce a trval na tom, že chce, aby u rozhovoru v jihlavské centrále firmy ICOM transport byl i jeho právní zástupce Širmer. Ten ale vzápětí redaktorům TÝDNE zavolał sám, aby oznámil, že žádná schůzka, vzhledem ke zdravotnímu stavu jeho klienta, nebude. „To musíte respektovat, na otázky odpovíme e-mailem,“ řekl Širmer.

Místo odpovědi však poslal jen strohé vyjádření, v němž největší prostor věnoval osobě bývalého vyšetřovatele Jiřího Pospíšila. Někdejší policista z krajské kriminálky v Brně a později protikorupční policie podle advokáta manipuloval s důkazy a jeho klientovi vyhrožoval vazbou. Pospíšil se podle Širmera ještě před začátkem kauzy ucházel v ICOM transport o práci. Místo však nedostal a za to se chtěl údajně pomstít. „I na veřejnosti prohlašoval, že chce pana Kratochvíla dostat. A svému předsevzetí podřídil způsob vyšetřování,“ tvrdí právník. Pospíšilovo vyjádření k těmto obviněním se nepodařilo získat. Podle mluvčí jihlavské policie Jaroslavy Slavíkové odešel detektiv do civilu. I jeho roli v případě se chce podnikatel Kratochvíl věnovat v knize, kterou prý píše a v níž chce vylíčit svůj příběh.

Přestože je někdejší jihlavský boss psychicky nemocný a nemůže se účastnit soudního líčení, do sídla své firmy stále dochází a recepční v budově centrály ICOM transport v Jihlavě o něm mluví jako o generálním řediteli. Podle zjištění MF Dnes navíc sám jezdí po městě ve svém sportovním voze, což deníku potvrdili tři svědci. Kratochvílův psychiatr Miroslav Skačáni si myslí, že to je v pořádku. Kontakt s firmou prý klientovi sám doporučil. Zároveň nevidí nic divného na tom, že nemocný podnikatel jezdí autem a běžně se pohybuje mezi lidmi. „To je pro tuto nemoc typické,“ řekl

Psychiatr v rozhovoru pro Jihlavské listy. „Vězení jednoznačně podnítilo rozvoj jeho choroby. Dalo by se to charakterizovat jako pomalá vražda,„ Odmítl však upřesnit, jakou konkrétní nemocí podnikatel Kratochvíl trpí. Pro Jihlavské listy jen doplnil, že se musí vyhýbat stresovým situacím a že už pouhý vstup do soudní budovy by mu uškodil. „Jeho diagnóza je velmi vážná a myslím si, že omilostnění bylo opodstatněné,“ je přesvědčen Skačáni. „Znaleckému ústavu v Brně jsem poskytl pouze lékařskou dokumentaci, do výsledku expertizy jsem vůbec nezasahoval,“ dodal na dotaz TÝDNE.

S ODS i proti ní

Kratochvíl se, tak jako mnoho jiných podnikatelů, snažil vyjít s tím, kdo byl zrovna u moci. Když se dostal v

roce 1998 do problémů, nechal se slyšet, že mediální kampaň proti němu vyvolala mimo jiné ODS. Přesto chtěl též straně o osm let později, před volbami v roce 2006, věnovat dvě stě tisíc korun. Jihlavská ODS však peníze nepřijala, protože stranické stanovy neumožňují přijmout tak vysokou částku.

Prezidentův mluvčí Petr Hájek tvrdí, že o vazbách omilostněného Zdeňka Kratochvíla a ODS prezident nic nevěděl. „O milosti bylo – tak jako ve všech ostatních případech – rozhodnuto na základě spisového materiálu, rozsudku, odborných posudků a lékařských zpráv. Všechny zmíněné materiály a konzultace vedly prezidenta republiky ke zcela jednoznačnému rozhodnutí,“ obhajoval prezidentův mluvčí Hájek. Napojení Kratochvíla na ODS se ukázalo při stranickém kongresu, kde nebylo možné přehlédnout logo jeho společnosti ICOM transport. Na sídle firmy a v jejích autobusech zase na oplátku visely předvolební letáky ODS.

Václav Klaus – amnestie a Magdalena Weigelová, dcera prezidentova kancléře:

27. 6. 2012, Dcera Klausova kancléře dostala rok. Za smrtelnou nehodu /Týden/

Dcera prezidentova kancléře Jiřího Weigela Magdalena (19) by měla jít na rok do vězení. V úterý tak rozhodl Okresní soud pro Prahu východ a potrestal dívku za to, že loni 28. června zavinila autonehodu, při níž zahynula její spolujezdkyně. Zprávu přinesl server tn.cz.

Za usmrcení z nedbalosti a těžké ublížení na zdraví způsobené třetí dívkou, která v autě seděla, hrozil Magdaleně Weigelové trest odnětí svobody na šest let. Státní zástupce přítom pro Weigelovu dceru navrhoval jen podmíněný trest. Studentka také nesmí šest let řídit motorová vozidla.

Magdalena si tehdy půjčila od otce Ford Focus a se svými dvěma přítelkyněmi, Míšou († 17) a Johanou, dcerou moderátorky Violy Ottové, jela do Brandýsa nad Labem, aby odvezla učebnice do tamního gymnázia. Na cestě mezi Lázněmi Toušev a Zápy nezvládla zatáčku, sjela do příkopu a po 20 metrech narazila pravou přední částí střechy do stromu.

"Náraz byl velmi silný, strom s dvojitým kmenem byl poškozený až ve výši 175 centimetrů," konstatoval soudní znalec. V části vozu, která přišla jako první do střetu s kmenem stromu, seděla sedmnáctiletá Míša, která těžkým zraněním podlehl v nemocnici. Stejně stará Johana utrpěla vážné zranění nohy, řidička vyvázla se zlomenou rukou.

Magdalena Weigelová v úterý u soudu využila svého práva nevypovídat, uvedla však, že všeho lituje. Rozsudek není pravomocný a případem se bude zabývat Krajský soud v Praze.

2. 1. 2013, První vězni jsou venku, kritika Klause sílí /aktuálně.cz/

Jedním z omilostněných se s největší pravděpodobností stane podle serveru Lidovky.cz dcera Klausova hradního kancléře Jiřího Weigela Magdalena.

Weigelové loni zmírnil odvolací soud původně nepodmíněný roční trest na dvouletý podmíněný s čtyřletým odkladem.

Ta bourala v červnu 2011 v autě, v němž vezla své dvě spolužačky, z nichž jedna havárii nepřežila. Důvodem byla zřejmě hlavně nezkušenost řidičky - Weiglová totiž tehdy vlastnila řidičský průkaz teprve tři měsíce a podle policie nebyla pod vlivem drog ani alkoholu.

2. ledna 2013, Klausova amnestie maže trest dceři hradního kancléře Weigla /lidovky.cz/

Vyhlášení amnestie se dotýká i nejbližšího spolupracovníka Václava Klause, hradního kancléře Jiřího Weigla. Odvolací soud jeho dceři Magdaleně loni v září uložil podmínku za to, že způsobila havárii, při níž zemřela její kamarádka a další dívka se zranila. Novoroční amnestie jí teď trest zahladí.

Původně roční nepodmíněný trest změnil odvolací Krajský soud v Praze na dvouletý trest s podmíněným odkladem na čtyři roky. Pardon by nicméně mazal i prvoinstanční rozsudek.

"Amnestie se na ni vztahuje, budeme o ní rozhodovat a trest se jí potom vymaže," potvrdil serveru Lidovky.cz

soudce Okresního soudu Praha - východ Jiří Wažik. Čtyřapůletá stopka na řízení a povinnost zaplatit rodinám mrtvé a zraněné spolužačky 650 tisíc nicméně zůstává. "Záznam v rejstříku trestů bude mít než vykoná trest zákazu činnosti," upřesnil Wažik. Soud by podle něj měl její případ projednat do konce ledna.

Co říká Klausova amnestie

Promíjím podmíněně odložené tresty odnětí svobody pravomocně uložené před 1. lednem 2013 osobám, které

a) dosáhly či v roce 2013 dosáhnou věk 70 let

b) osobám, kterým byl trest uložen ve výměře nepřevyšující dva roky

Informaci nechtěl příliš komentovat advokát Weiglové Petr Zavřel. "Já jsem zatím neměl možnost se s amnestií seznámit, zřejmě se to na ni ale bude vztahovat," uvedl jen. Server Lidovky.cz Weigla kvůli amnestii kontaktoval, ale ten nezvedal telefon ani neodepisoval na SMS zprávu.

Nehoda z nezkušenosti

Dcera hradního kancléře bourala v červnu 2011 poblíž Lázní Toušeň, když vezla spolužačky vrátit učebnice do Brandýsa nad Labem. "Na zpáteční cestě pak jely po úzké okresce, kde údajně v zatáčce vyjelo v protisměru auto. Magda se mu chtěla vyhnout, strhla volant a narazila do stromu," popsal tehdy nehodu Weigl.

Jednu z dívek převezl vrtulník do nemocnice, kde svým zraněním podlehla, druhá utrpěla vážná zranění. Weiglová měla v té době řidičský průkaz teprve tři měsíce, podle policie nebyla pod vlivem drog ani alkoholu. Svou roli tak zřejmě sehrála nezkušenost mladé řidičky.

Václav Klaus a podnikatel Petr Lukeš

14. ledna 2013, Amnestie prý pomůže i Klausovu příteli Lukešovi: Byl obviněn z tunelování /Blesk/

Tunelářský případ, se kterým je u soudu spojováno již pěknou řádku let jméno podnikatele Petra Lukeše, je jednou z 18 velkých kauz, zastavených díky Klausově amnestii. Pikantní na tom je, že Klaus a Lukeš, žijící v současnosti v USA, jsou přátelé.

Václav Klaus se o víkendu na Jizerské padesátce nechal slyšet, že až vychladnou horké hlavy, lidé nakonec jeho amnestii ocení.

Již nyní to však dělá většina propuštěných vězňů. A také ti, v jejichž případech bylo zastaveno trestní stíhání. Jak nejvyšší státní žalobce Pavel Zeman potvrdil, jde o 18 velkých hospodářských kauz. Jednou z nich přitom je i údajné vytunelování podniku Cimex podnikatele Petra Lukeše, jak upozornil server Česká pozice.

Položil několik společností a nechal v nich jen dluhy?

Podle žalobce Jaromíra Jindřicha měl Lukeš převést ze společnosti Cimex, kterou založil s partnerkou Janou Sobotovou, všechna aktiva do společnosti VT Dioss a Cimex, mimochodem třeba vlastník rozsáhlé hotelové sítě Orea Hotels, padl. "Dluhy v majetkově téměř vyprázdňené společnosti nechal. Tím znemožnil věřitelům získat své finance, a to se dá klasifikovat jako nezákonné jednání," dodal žalobce pro MF Dnes. Vzniknout měla škoda až 4,5 miliardy korun.

Podobný postup měl Lukeš aplikovat spolu s obchodními partnery i na majetek VT Diossu, který přešel na společnost Válcovny trub Chomutov. I zde zanechal prý jen dluhy. Klausův přítel Lukeš byl jedním z pěti manažerů, obviněných již před 10 lety v tomto tunelářském případě. Nic se mu však nedokázalo a tohle vyšetřování patří k vůbec nejděle se protahujícím v České republice.

Nyní však byl případ zcela zastaven. "Byl na něj aplikován článek II amnestie, bylo zastaveno trestní stíhání," řekla serveru Lidovky.cz mluvčí Krajského soudu v Plzni Alexandra Vaňková.

Klausův přítel žije na Floridě: Seznámili se v Mariánkách

Lukeš vše sleduje zpozzdálí - žije na Floridě a tvrdí, že je nevinný. Podle právníka se pobytu v Česku nijak nevyhýbá a v soudním procesu chtěl očistit své jméno poté, co byl sice dvakrát zproštěn obžaloby, ale státní

zástupce se opět odvolal.

Díky amnestii však patrně nebude mít příležitost. "Nežije si tam nijak nad poměry, spíš jako takový průměrný americký manažer," svěřil se před časem po návštěvě u Lukeše týdeníku Euro podnikatel Peter Kovarčík, společný známý Lukeše i Klause.

S Klausem se Lukeš zná z Mariánských Lázní z roku 1994, kde Klaus jednal s finským premiérem právě v hotelu Excelsior, jenž Lukešova společnost zprivatizovala a zrekonstruovala a Lukeš Klause provázel po městě. Od té doby se setkávali při řadě různých příležitostí a Česká pozice tvrdí, že kontakty nepřerušili ani po Lukešově odchodu za Atlantik.

16. 1. 2013, Amnestie se dotkla i Klausova přítele Lukeše, ten ji ale odmítl /ČT24/

Podnikatel Petr Lukeš odmítl zastavení svého trestního stíhání v kauze tunelování Válcoven trub Chomutov. Jeho obhájce Vítězslav Květenký serveru Týden.cz řekl, že klient i přes udělenou amnestii trvá na projednání kauzy u soudu. I kdyby soud Lukeše shledal vinným, nemůže ho kvůli amnestii poslat do vězení, může ale rozhodnout o povinnosti nahradit škodu. Deníku Právo pak Lukešův obhájce řekl, že amnestie přišla v tu nejnevhodnější dobu. Tento týden měl totiž plzeňský soud případ znovu řešit a vynést verdikt. Lukeš je podle médií přítelem prezidenta Václava Klause.

Klausova amnestie Případ válcoven je označován za jednu z nejdéle se vlekcoucích a nejrozsáhlejších hospodářských kauz 90. let. Bylo v ní obžalováno pět bývalých manažerů firmy a podnikatel Petr Lukeš, bývalý šéf skupiny Cimex. Policie je před deseti lety obvinila z poškozování věřitele se škodou 4,5 miliardy korun.

Petr Lukeš, Martin Pinl, Vladimíra Pugnerová, Ladislav Gerlem, František Štěpán a Jiří Slabyhoudek čelili obvinění, že v roce 1997 převedli majetek firmy VT Dioss Chomutov a jejích tří dceřiných společností na nový podnik Válcovny trub Chomutov. Nová firma ale za převod nezaplatila v hotovosti, nýbrž směnkami se splatností stanovenou na deset až 13 let. Směnky nebyly zajištěny žádnou bankou a nebyly volně obchodovatelné. Po uskutečnění obchodu zůstaly VT Dioss pouze dluhy, nároky věřitelů společnosti tak nebylo z čeho uspokojit. V téže době prodal Lukešův Cimex podíl ve válcovnách společnosti Železářny Hrádek, za což obdržel 50 milionů korun. Poškozených, kteří kvůli složitému systému převodů přišli o peníze, bylo prý přes 100. Celkově je podle obžaloby měla šestice kolem Lukeše připravit o 1,7 miliardy korun.

Letitý ping-pong mezi soudy

Krajský soud v Plzni v roce 2009 zprostil všechny obžaloby. Podle soudu se nepodařilo obviněným trestný čin prokázat, obžalovaným chyběl i motiv. V první řadě jim podle soudu totiž šlo o záchranu podniku, byli proto nuceni rozhodovat se rychle pod tlakem tíživých okolností. Žalobce se ale proti rozsudku na místě odvolal k Vrchnímu soudu v Praze. Ten sice závěry krajského soudu potvrdil, nejvyšší státní zástupce se ale dovolal k Nejvyššímu soudu, který případ znovu vrátil do Plzně. Počátkem loňského roku zdejší senát opět všechny osvobodil, žalobce se ale znovu odvolal a vrchní soud případ do Plzně opět vrátil. Verdikt měl padnout tento týden.

Amnestii už dříve odmítla i bývalá manažerka Union banky Alena Pejčochová. I ona požaduje, aby soud rozhodl o její vině či nevině v hlavním líčení. Stejně jako u Lukeše bylo i v této kauze soudní líčení už dříve naplánované na leden, konkrétně na úterý 22. Pejčochová je obžalovaná z toho, že spolu s dalšími čtyřmi manažery připravila banku o čtyři miliardy korun.

Václav Klaus a prezidentská milost/amnestie pro přátele „kmotra“ Františka Mrázka:

Čtyři Mrázkovi spolupracovníci a přátelé dostali prezidentskou milost, 13. ledna 2010 /MF Dnes/

Prezident Václav Klaus udělil milosti čtyřem lidem, kteří patřili do okruhu přátel či známých zavražděného

vládce českého podsvětí Františka Mrázka a uprchlého podnikatele Tomáše Pitra. Zjistila to MF DNES při mapování jejich rozsáhlých aktivit.

Jde o Karla Steinigera, Miroslavu Pragerovou, Jarmilu Morávkovou a Jana Kondlera. Všichni dostali milost poté, co se dopustili převážně daňových a úvěrových podvodů, a u všech se dá najít spojení právě na Mrázka a Pitra.

Steiniger byl obchodní partner Pitra, Pragerová po Pitrovi spravovala firmu a Morávková a Kondler jsou spolupracovníci Mrázka významného obchodního partnera Richarda Morávka.

Tito lidé měli obrovské štěstí. Klaus uděluje milost vzácně. Čistě statisticky vyhoví každé 47. žádosti. Všem ostatním řekne: Ne.

Prezident dostal za sedm let svého úřadování na svůj stůl už 14 585 žádostí o milost. Každý rok se tak probírá fasciklem dvou tisíc případů. V této "loterii" pak vybere jen zlomek šťastlivců. Klaus udělil dosud jen 313 milostí – každý rok v průměru čtyřiceti lidem.

Závažná nemoc? Kdepak

Steinigerovi dal milost v roce 2004, protože podle Hradu trpí závažnou nemocí. Pragerová ji dostala o tři roky později proto, aby se mohla starat o své děti. A v roce 2008 se štěstí usmálo na Morávkovou a Kondlera. Klaus "přihlédl k jejich zdravotnímu stavu". Prezident o spojení těchto lidí na kmotra Mrázka a jeho komplice Pitra podle kancléře Jiřího Weigla nevěděl.

"Myslím, že tohle tušit nemůže nikdo. To z té žádosti nepoznáte. S kým ten člověk obchodoval, s kým je kamarád," řekl Weigl.

Mrázek a Pitr

František Mrázek

Za komunismu byl vekslák, pak zbohatl na úvěrech, které nikdy nesplatil. Aby se vyhnul zatčení, vybudoval si vazby s policií, žalobci, soudci i politiky. Vládl podsvětí. V lednu 2006 ho zabil nájemný vrah.

Tomáš Pitr

Byl ekonomický stratég Mrázkovy skupiny. Vymyslel způsob, jak ovládnout Setuzu a vytunelovat olomoucký podnik Milo. Rok po vraždě Mrázka utekl do ciziny.

Proč Klaus přihlédl k humanitárním a zdravotním důvodům právě u těchto čtyř lidí, Weigl neví. "Pan prezident nad každou milostí sedí sám a sám to zvažuje. Jedině on by mohl jednotlivé případy komentovat, pokud by si to při takových počtech pamatoval," uvedl.

Na žádost, aby prezident tyto čtyři případy více rozebral, zaslal jeho tiskový odbor obsah tiskových zpráv, v nichž není nic dalšího nad rámec známých základních údajů.

Zjistit, nakolik jsou jejich důvody naléhavé, tedy nejde. Avšak minimálně v případě Karla Steinigera měl o jeho údajně závažné nemoci pochybnosti i soudce, který celý jeho případ do detailů znal.

"Z předložených lékařských zpráv je zřejmé, že odsouzený (Steiniger) neonemocněl nevyléčitelnou životu nebezpečnou chorobou a netrpí ani nevyléčitelnou chorobou duševní," napsal soudce Zdeněk Minařík Klausovi ještě před udělením milosti. Klaus mu ji i tak dal.

Kancléř Weigl také vyloučil, že by milosti "Mrázkových lidí" Klausovi někdo doporučoval - třeba poradci či přátelé z tenisu.

"Pan prezident bere funkci vážně a zodpovědně. Je nemyslitelné, aby šel na ruku svým kamarádům. To vylučuji," uvedl Weigl.

Pozoruhodná je třeba milost, kterou dal prezident Jarmile Morávkové a hned vzápětí i Janu Kondlerovi. Tito podnikatelé byli odsouzeni za úvěrové podvody. V letech 1997 až 1999 spolu byli ve vedení několika firem, třeba olomoucké firmy Inter Fish Holding CZ. Tam šéfoval dozorčí radě podnikatel Richard Morávek (syn Jarmily Morávkové).

A právě Morávek byl pro Pitra a Mrázka "pravou rukou" pro jejich obchody na Moravě.

Morávek teď navíc stojí v Olomouci za obrovským byznysem - výstavbou úplně nové městské čtvrti Šantovka na bývalých pozemcích potravinářského kolosu Milo Holding, který Pitr s Mrázkem koncem devadesátých let tunelovali.

Projekt Šantovka, kde chtějí investoři utratit až deset miliard, pomáhal Morávkovi rozjet vlivný realitní podnikatel Luděk Sekyra. A ten měl vztahy jak s Mrázkem, tak k Hradu. Sekyru totiž policie odposlouchávala v roce 2000 jako jednoho z hlavních kontaktů kmotra Mrázka. Ve spisu Krakatice, který tehdy Mrázkovy a Sekyrovovy aktivity mapoval, figuroval Sekyra jako člověk, který se s Klausem začal stýkat. S Klausem se přátelí dodnes. Morávková a Kondler dostali milost v roce 2008, kdy vrcholila jednání o Šantovce.

Richard Morávek nejdříve slíbil, že MF DNES zprostředkuje rozhovor se svou matkou, ale nakonec si to rozmyslel.

"Problém je v tom, že maminka má už pokročilý věk (Morávkové je 63 let - pozn. red.). A navíc je vážně nemocná. Je izolovaná a nechce na veřejnost," vysvětlil Morávek.

Jak si vysvětluje, že dostal milost i jejich bývalý spolupracovník Kondler, Morávek prý netuší. "Abych pravdu řekl, tak jsem to jen slyšel. Ale abych to nějak studoval, to ne. A co jsem tomu říkal? Ani se mě neptejte," řekl.

Proč dostali milost právě tito lidé, prezident zdůvodňovat nemusí. "Ústava České republiky neukládá prezidentovi své rozhodnutí o udělení milosti odůvodňovat. Veřejnost je o udělených milostech vždy informována prostřednictvím webových stránek Kanceláře prezidenta," uvedlo tiskové oddělení Hradu.

16. 1. 2013, Amnestie zastavila i proces s Pitrem, Provodem a Srbou /ČT24/

Pražský městský soud zastavil na základě amnestie trestní stíhání Tomáše Pitra a Miroslava Provoda viněných z daňových deliktů z roku 1994. Oba byli již loni v červnu v obnoveném líčení nepravomocně zproštěni obžaloby, odvolací senát ale rozhodnutí zrušil a případ vrátil k novému projednání. Městský soud ukončil i trestní stíhání bývalého generálního sekretáře ministerstva zahraničí Karla Srby a jeho dvou spoluobviněných v kauze pronájmu Českého domu v Moskvě. Případ ale nekončí, bude se jím zabývat ještě odvolací vrchní soud. Žalobce i ministerstvo, kterému muži údajně způsobili škodu přes 26 milionů, si podali stížnost.

Tomáš Pitr a amnestie "V části případu pana Pitra, která byla naším soudem zproštěna, bylo kvůli amnestii zastaveno stíhání," uvedl místopředseda soudu Libor Vávra. Podnikatel byl však již pravomocně odsouzen k tříletému trestu vězení za vyvedení akcií potravinářských společností Setuza a Milo Surovárný ze společnosti Agrocredit a jeden daňový únik. Dva roky už ale strávil ve vazbě a soudy ho loni na podzim podmíněně propustily na svobodu. Stanovily mu tříletou zkušební dobu. Těchto skutků se novoroční amnestie hlavy státu netýká.

V nyní zastavené kauze připravili podle obžaloby Pitr a Provod za pomoci fiktivních faktur na reklamní a zprostředkovatelskou činnost stát na daních o zhruba 23,5 milionu. Muži byli původně v roce 2006 odsouzeni k pětiletým trestům za podvody. Soudy ale loni rozsudky zrušily a kauzu začaly znovu projednávat. Prvoinstanční senát pak uvedl, že skutky obou podnikatelů nejsou z pohledu dnešní právní úpravy trestnými činy.

Soudu se totiž podařilo prokázat pouze to, že muži uzavřeli fiktivní smlouvy, aby mohli zadat odpočet DPH. Nelze však prý již dohledat, zda finanční úřad na základě jejich faktur daně odpočetl a zda vůbec odpočet uplatnil. Podle soudce se tak Pitr s Provodem dopustili přípravy k trestnému činu zkrácení daně. Nový trestní zákoník, platící od roku 2010, ji ale nepovažuje za trestnou.

V kauze Český dům viní obžaloba Srbu, bývalého šéfa akciové společnosti Hotel Český dům Stanislava Breie a tehdejšího hlavního účetního moskevského komplexu Miroslava Karla. Pražský městský soud muže dříve dvakrát nepravomocně osvobodil. Podle něj ze znaleckých posudků nevyplývalo, že by Česko poškodili. Odvolací senát ale verdikty zrušil a případ vždy vrátil k novému projednání. Brei, Srba i Karel vinu od počátku popírají.

Brei s Karlem podle obžaloby založili v roce 2000 společnost Hotel Český dům - Brei se stal předsedou představenstva, Karel šéfem dozorčí rady. Jako zaměstnanci ministerstva ale údajně nesměli působit v řídicích orgánech soukromých firem. Spolu pak prý připravili servisní smlouvu na úkor českého státu. Breiova firma měla podle ní ministerstvu ročně odvádět nájemné 28 milionů korun. Podle žalobců to ale mělo být o 26 milionů korun víc. Srbu obžaloba vinila z toho, že smlouvu nechal projednat v kolegiu ministra a umožnil, aby

byla uzavřena. Údajně to bylo v rozporu s předpisy a Srbovými pravomocemi. Srba byl již dříve odsouzen na 12 let za přípravu vraždy novinářky. Po osmi letech byl podmíněčně propuštěn.

Amnestie zatím nepravomocně zastavila i stíhání Berky

Amnestie se vztahuje třeba i na bývalého soudce Jiřího Berku. Státní zástupce ale proti zastavení stíhání podal stížnost. Ministerstvo spravedlnosti se rovněž pokusí zabránit jeho návratu do funkce. "Budou-li zachovány účinky trestních stíhání, které nepodléhají amnestii, pak ministr spravedlnosti neprodleně a opětovně zproští soudce Jiřího Berku výkonu funkce soudce," uvedla mluvčí ministerstva spravedlnosti Štěpánka Čechová.

24. ledna 2013, Amnestie osvobodí i Pitrova otce /Právo, novinky.cz/

Amnestie prezidenta Václava Klause se podle zjištění Práva nedotkne jen kontroverzního miliardáře Tomáše Pitra, ale také jeho otce Petra. Ten je stíhán kvůli kauze vytunelované potravinářské firmy, ze které zmizelo 800 miliónů korun.

Poprvé byl přítom Pitř starší obviněn už v roce 2004 a případ na rozdíl od dalších velkých amnestovaných kauz dodnes ani nedoputoval k soudu.

Že se na kauzu vztahuje amnestie, Právu potvrdila pražská vrchní státní zástupkyně Lenka Bradáčová. „V tuto chvíli nicméně v řízení pokračujeme, protože čekáme, jak se k amnestii postaví Ústavní soud,“ řekla Právu vrchní žalobkyně.

Návrh na zrušení kritizovaného článku amnestie o zastavení letitých kauz podala k Ústavnímu soudu skupina senátorů, ale kvůli kauze někdejšího fotbalového bosse Františka Chvalovského také např. pražský soudce Kamil Kydalka.

„Pokud Ústavní soud rozhodne, že se těmito návrhy buď vůbec nebude zabývat, nebo pokud druhý článek amnestie ponechá v platnosti, tak samozřejmě řízení s panem Pitřem okamžitě ukončíme,“ uvedla k tomu Bradáčová.

Podle ní jde o jediný případ náležící Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, na který se amnestie vztahuje a který se ještě vůbec nedostal k soudu.

„Důvodem je, že v této věci bylo trestní stíhání zahajováno několikrát,“ poznamenala žalobkyně.

Původně kauza patřila na nižší Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4, na to vrchní si ji po svém „povýšení“ přinesl původní žalobce.

Poškození věřitele

Pitř senior je spolu s další čtveřicí lidí podezřelý, že se na sklonku devadesátých let podílel na umělém snížení hodnoty nemovitostí firmy podnikatele Bohumila Fialy ze zhruba 840 miliónů korun na 45 miliónů. Podle obvinění tak pětice poškodila věřitele, za což jim v případě odsouzení hrozilo až osmileté vězení. Fiala v době provádění složitých transakcí kolem firmy fingoval svou smrt, o několik let později se ale zjistilo, že žije v Karibiku.

Obviněn byl spolu s Pitřem starším, zbytek byli podle policie tzv. bílí koně.

Mimo jiné byl Fiala devadesátiprocentním akcionářem známé pražské obchodní sítě Vít potraviny, které se podvodné jednání obviněných údajně také dotklo.

Pětice podle informací Práva nechala zapsat na Fialovy nemovitosti zástavní právo, které zajišťovalo neexistující pohledávku ve výši zhruba 836 miliónů korun. Pohledávka měla vzniknout zaplacením nájemného na dobu dvaceti let dopředu, ale byla fiktivní.

Podezřelí tak podle obvinění snížili hodnotu Fialových nemovitostí, které byly při následném konkurzním řízení prodány jen za zlomek původní ceny, tedy za 45 miliónů, a to údajně firmám spřízněným s rodinou Pitřů.

Pitř starší se ke kauze v minulosti nevyjadřoval, jeho syn ho ale ještě v roce 2007, tedy před svým útekem do zahraničí, veřejně bránil. Jeho rodina prý zadluženému Fialovi půjčila zhruba 130 miliónů korun a za to si údajně smluvně zajistila část podnikatelského majetku.

Ostatně Pitř sám dlouho sídlil v někdejších budovách společnosti Vít potraviny v pražské Durychově ulici, kde

byl v roce 2006 zastřelen Pitřův obchodní partner a nepsaný šéf tuzemského podsvětí František Mrázek.

Zvláštní milosti prezidenta Klause

Karel Steiniger

Dostal milost v březnu 2004. Byl odsouzen za daňové podvody v případech lehkých topných olejů. Stát připravil o 60 milionů. "Milost byla udělena s přihlédnutím k nevyléčitelné chorobě," zdůvodnil to Klaus. Steiniger patřil k obchodním partnerům skupiny Františka Mrázka a Tomáše Pitra. Spravoval firmu Ekotrade, která patřila Pitrovi. Jeho firma Loricus Invest měla sídlo v budově, kde sídlily všechny Pitrovy firmy. Steiniger žije v Praze a dál podniká.

Miroslava Pragerová

Dostala milost v prosinci 2007. Byla odsouzena za podvody. Na svou firmu odebrala pohonné hmoty, které prodala, ale firmě peníze nedala. Soud ji v roce 2004 poslal na 6 let do vězení. Odseděla si 3. Klaus milost odůvodnil: "Dcera odsouzené, která je v invalidním důchodu, je těhotná a 15letý syn je před složitou operací, přičemž oba potřebují pomoc své matky." Pragerová se v roce 2002 stala majitelkou firmy Sale Bohemia, kterou převzala od Pitrovy firmy 1. západočeská společnost pro kapitálový trh. Tu Pitř využíval k majetkovým převodům.

Jarmila Morávková

Klaus jí dal milost v dubnu 2008. Byla odsouzena za úvěrové podvody. Klaus "přihlédl ke skutečnosti, že od spáchání trestné činnosti uplynula dlouhá doba, způsobená škoda byla uhrazena, a vzal též v úvahu i vážné onemocnění". Její syn Richard patřil k obchodním partnerům Mrázka. Policie už v roce 2000 zaznamenala, že se pokoušel přes Mrázka zastavit vyšetřování. Mrázek mu vzkazoval: "Půjde do ztracena."

Jan Kondler

Dostal milost v srpnu 2008. Byl odsouzen za úvěrové podvody. Klaus "přihlédl ke zdravotnímu stavu odsouzeného a ke skutečnosti, že způsobená škoda byla uhrazena". Kondler byl společně s Morávkovou členem představenstva dvou firem ovládaných Morávkem.

Igor Střelec – gangster Sergej Onyskiv – amnestie prezidenta Klause:

Bartáka řeší i v Teplicích. Při pitce samozvaného řádu napadl recepční, 8. září 2011 /MF Dnes/

Lékař Jaroslav Barták, kterému hrozí kvůli sexuálním útokům a týrání asistentek až desetileté vězení, se zřejmě nevyhne trestu i v Teplicích. Letos v květnu tam napadl recepční hotelu, když přijel na setkání samozvaného řádu.

Barták přijel do Teplic na pozvání zvláštního rytířského řádu svatého Konstantina a Heleny, který vede místní pravoslavný kněz Evžen Freimann. Barták, který se rád chlubí známostmi s vlivnými lidmi, byl i členem tohoto řádu.

Setkání se konalo v hotelu Prince de Ligne na Zámeckém náměstí. Hosté se opili a strhla se hádka. Při ní se Barták tak rozzuřil, že udeřil telefonním sluchátkem recepční do ruky, až při tom vytrhl kabel z telefonu.

"Já jsem chtěla kvůli hádce zavolat policii, on ale vytrhl telefon a hodil ho po mně, abych nemohla nikam volat," popsala recepční.

Policejní hlídka nakonec přijela, ale rozjaření hosté si z ní dělali legraci. Bartáka však příjezd hlídky rozzuřil. Volal na policii, aby si na zákrok stěžoval. Tvrdil, že ho přivolání policisté napadli, a vyhrožoval jim, že si na ně bude stěžovat nadřízeným.

Jako obvykle se při tom zaštiťoval údajnými vlivnými kamarády, jako třeba krajským policejním šéfem, jehož jméno ale ani nedokázal správně vyslovit.

"Policisté mi navrhovali, abych na něj podala trestní oznámení. To jsem odmítla, nechtěla jsem se tím dál zabývat," řekla napadená recepční. Pro ni i vedení hotelu tím případ skončil.

"Trestní oznámení jsme nepodali a ani ho podávat nebudeme. Nebylo to zase tak dramatické. Kdyby někoho zbil nebo podobně, asi bychom o tom uvažovali, ale on naši recepční výrazně nezranil. Praštil ji sluchátkem do ruky a způsobil jí modřinu. Nemusela být v pracovní neschopnosti," potvrdil ředitel hotelu Petr Brandl.

Bartákovi hrozí v Teplicích pokuta do dvaceti tisíc

Policie ale vyšetřování Bartákova chování v Teplicích dokončila. "Vyhodnotili jsme ho jako přestupek proti občanskému soužití," řekl teplický policejní mluvčí Daniel Vítek.

O pokutě za přestupek rozhodne teplický magistrát. "Dotyčnému hrozí pokuta až dvacet tisíc korun. Případ jsme ale dostali až 14. července, a proto dosud nebyl vyřešen," sdělil tajemník radnice Marek Fujdiak.

Členem řádu, který ministerstvo kultury neuznalo, už Barták není. Po zmíněné hotelové hádce podal na Freimanna trestní oznámení pro hrubé chování a na oplátku byl členství v řádu zbaven.

Rytířský řád sv. Konstantina a Heleny

Pravoslavné bratrstvo věřících začalo v České republice působit kolem roku 2000.

Označuje se za pokračovatele družiny, kterou roku 312 ustanovil Konstantin Veliký.

Česká republika řádu nepřiznala právní subjektivitu a není ani v seznamu rytířských řádů Mezinárodní komise pro rytířské řády.

Členy řádu jsou nebo byli také například bývalý ministr dopravy Aleš Řebíček, Sergej Onyskiv obviněný z kuplířství a obchodování s lidmi, bývalý teplický soudce Jindřich Pojkar, kvůli jehož chybě byl Onyskiv propuštěný na svobodu, nebo bývalý komunistický špión StB Igor Střelec.

Amnestie osvobodila čtrnáctičlenný gang kuplířů ze severních Čech, 31. 1. 2013 /novinky.cz/

Prezidentský pardon se vztahuje také na údajný kuplířský gang, který na začátku tohoto století operoval v Dubí na Teplicku. Obžaloba vinila čtrnáct lidí včetně jejich údajného šéfa Sergeje Onyskiva z obchodu s bílým masem. Kauzu během osmi let projednávali celkem čtyři soudci, rozsudek nad některými obžalovanými měl padnout na začátku tohoto roku.

„Mohu potvrdit, že v neveřejném zasedání 17. ledna bylo v souvislosti s amnestií prezidenta republiky rozhodnuto o zastavení trestního stíhání čtrnácti obžalovaných. Předmětné rozhodnutí o zastavení trestního stíhání není dosud pravomocné,“ informoval Právo předseda teplického soudu Roman Dobeš.

Obžalovaní nutili podle obžaloby v dubských nevěstincích drsnými způsoby dívky k prostituci. Skupina vypracovala systém transportu dívek z Běloruska na sever Čech, kam je nalákala na zajímavou práci za slušný výdělek.

Jen co autobus s děvčaty dorazil na české hranice, sebrali jim dohazovači pasy a zavezli do nočních podniků na E55. O podivných praktikách a hrubém zacházení s dívkami v nočních klubech vypovídaly policejní odposlechy.

Speciální komando pozatýkalo členy údajného mezinárodního kuplířského gangu v květnu 2004 při zátahu na dubské nevěstince. Akce tehdy skončila obviněním 14 lidí a jejich umístěním do vazby. Za zločinné spolčení hrozilo každému z příslušníků bandy až 10 let vězení.

Ukrajinec Sergej Onyskiv se soudu nevyhýbal. Stále žije s rodinou a podniká v Teplicích. Rozhodnutí o zastavení stíhání na základě amnestie vnímá jako úlevu.

Onyskiv: Amnestie nás zbavila obhajoby

„Pouze ale v souvislosti s tím, že všichni teď máme míň problémů a nebudeme dál vláčeni po soudech,“

upřesnil Právu. „Na druhou stranu nás amnestie zbavila možnosti řádně se obhájit a dočkat se spravedlivého osvobozujícího rozsudku,“ dodal.

Onyskiv vždy popíral, že by měl prsty v jakékoli trestné činnosti. Trval na tom, že děvčata pracující v podnicích nebyla prostitutkami, natož že by byla k nejstaršímu řemeslu nucena násilím.

„Holky dostávaly zapláceno za striptýz, autoerotiku nebo lesbi show. Hosté klubu chodili na jejich vystoupení. Pokud pak s někým skončily na pokoji, který měly řádně pronajatý, tak to byla jenom jejich iniciativa. My jsme je nehlídali,“ řekl Právu před časem.

Nyní rezolutně zopakoval, že o nějakém kuplířském gangu nemohla být nikdy ani řeč. „Toto označení si vymyslela média,“ podotkl.

Případ řešili čtyři soudci

Proces s údajnými kuplíři, který začal u teplického okresního soudu v květnu 2005, ztroskotal na chybě soudce Jindřicha Pojkara. Ten se dopustil procesních chyb při prodlužování pobytu obžalovaných ve vazbě. Proto se krátce před vynesením všeobecně očekávaných tvrdých trestů stalo, že se obžalovaní ocitli na svobodě. Většina z nich neváhala a zamířila do svých rodných vlastí na území bývalého Sovětského svazu a Jugoslávie.

Obnovení procesu bylo naplánováno na listopad 2007. Protože se ale nedostavily dvě klíčové postavy případu, soudkyně Zdeňka Horčicová, která kauzu „zdědila“ po Pojkarovi, jenž mezi tím z justice odešel, proces odložila na neurčito. Následně přešla na opatrovnický úsek teplického soudu.

Spis převzal soudce Jan Chocholatý. V květnu 2009 se ale scénář opakoval. Dva z obžalovaných nedorazili na hlavní líčení, které soudce odročil. Chocholatý pak povýšil na krajský soud.

Soudce Jaroslav Malchus otevřel případ znovu v říjnu loňského roku. K soudu ale opět přišla jen polovina obžalovaných. Malchus byl přesto rozhodnutý, že potrestá alespoň všechny přítomné. Pokračování procesu tehdy naplánoval na 10. ledna, plány na vyřčení rozsudku mu však překazila prezidentská amnestie.

Amnestie prezidenta Václava Klause – Milan Vinkler – skupina PPF:

Milan Vinkler (*25. září 1960) je český podnikatel, jeden ze zakladatelů finanční skupiny PPF.

V osmdesátých letech pracoval na vedoucí pozici ve sklárně v Dubí, která patřila do koncernu Sklo Union. Po Sametové revoluci začal podnikat, zabýval se například prodejem výpočetní techniky.

Na konci února 1991 založil společně s Petrem Kellnerem společnost WIKA, V září 1991 byla založena společnost Správa prvního privatizačního fondu se sídlem v Teplicích. Petr Kellner, Milan Vinkler a Petr Joudal se stali členy představenstva, základní kapitál společnosti činil sto tisíc Kčs. Po účast v připravované kuponové privatizaci potřebovala PPF miliony korun na reklamní kampaň. Kapitál poskytla státní společnost Sklo Union, jejíž manažeři Jaroslav Přerost a Štěpán Popovič se stali členy představenstva PPF. Celkem se jednalo o 40 milionů Kčs ve formě kapitálového vkladu a půjčky. Vinkler se stal členem představenstva ve dvou z pěti založených fondů.

Reklamní kampaň, ve které herec Josef Dvořák přesvědčoval majitele kuponových knížek k investici do fondů PPF, byla úspěšná. Fondy PPF získaly v první vlně kuponové privatizace 1,4 % všech investičních bodů, což PPF zařadilo na jedenácté místo mezi správcovskými společnostmi. V předkole druhé vlny získaly fondy PPF všech 2,1 % všech investičních bodů, což znamenalo deváté místo mezi investičními společnostmi.

Na počátku roku 1994 společnost WIKA prodala svůj podíl v PPF a Kellner následně Vinklerovi svůj podíl ve společnosti WIKA prodal. Poslední společnou investicí Vinklera a Kellnera bylo získání polovičního podílu ve fotbalové Slavii, po kterém se Vinkler stal na několik týdnů jednatelem SK Slavia Praha-fotbal, spol. s r.o. V polovině června 1994 byl Vinkler zatčen v souvislosti s falšováním směnky, kterou vystavil jeho obchodní partner Tarek Bechara. Podle policie na směnce před částku 60 milionů korun připsal čtyřku a následně začal po Becharovi vymáhat 460 milionů korun. Vinkler strávil dva a půl roku ve vazební věznici, poté byl propuštěn. Ještě v červnu 2004 WIKA podíl ve Slavii prodala společnosti DR.AG., o rok později byl na její majetek prohlášen konkurs.

V únoru 2003 podal Vinkler na Kellnera a manažera Investiční a poštovní banky Libora Procházku trestní oznámení v souvislosti s převodem akcií České pojišťovny.

V únoru 2006 byl Vinkler odsouzen na sedm a půl roku vězení za podvody při dovážení lihu, při kterých stát přišel na clu a daních o 25 milionů korun. Několik let se vyhýbal nástupu do vězení, policie ho zadržela až v září 2010, když jel s manželkou na koncert skupiny Guns N' Roses. /zdroj:wikipedia/

Lihový pašerák kvůli amnestii unikne trestu, 31. ledna 2013 /novinky.cz/

Skrýval se před policií, měnil identitu a vyhýbal se vězení. To je jedna z vizitek teplického podnikatele Milana Vinklera (52), obžalovaného z podvodných obchodů s nezdaněným lihem.

I díky těmto obstrukcím trvá trestní řízení téměř deset let a Krajský soud v Plzni ve středu rozhodl, že se na případ vztahuje lednová amnestie Václava Klause, podle které mají být mimo jiné zastaveny kauzy vlekoucí se více než osm roků.

Vinkler se tak žádného trestu už bát nemusí. „Na daný případ byla aplikována amnestie, a proto soud trestní řízení zastavil,“ potvrdila Právu mluvčí plzeňského krajského soudu Alexandra Vaňková.

Podle dřívějších rozsudků vedl Vinkler trojici obchodníků, kteří za pomoci dalších tří celníků připravili stát na daních a clu o desítky miliónů korun.

Lih do Polska nikdy nedovezli

Podle spisu měl na přelomu let 1997 a 1998 společně s Kamilem Salehou a Josefem Koťou zorganizovat prostřednictvím fiktivních firem dovoz 16 kamiónů s lihem z italského lihovaru, přičemž na celnici v Rozvadově uvedli, že zboží přes Česko pouze převážejí do Polska. Tam ale už statisíce litrů lihu nedorazily a zůstaly na českém trhu bez zaplacení cla a daní.

První verdikt padl v roce 2005, kdy Vinkler dostal u Krajského soudu v Plzni 7,5 roku vězení. Vrchní soud v Praze v odvolacím řízení verdikt potvrdil. V té době už byl Vinkler souzený jako uprchlý a soud na něj vydal mezinárodní zatykač.

Policie ho zadržela v září 2010 při cestě na pražský koncert Guns N' Roses. Putoval do výkonu trestu. Prakticky hned po dopadení využil svého práva na opakování procesu a v druhém kole jednání mu Vrchní soud snížil trest na šest let.

Proti tomu Vinkler podal dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně, který verdikt Vrchního soudu zrušil a uložil opakovat jednání s tím, že je třeba doplnit dokazování.

Komplicové trestu neunikli

Vrchní soud pak v loňském roce přikázal případ znovu projednat plzeňskému krajskému soudu. Mezitím byl Vinkler podmíněně propuštěn z vězení a v současné době je na svobodě.

Zatímco se Vinkler snažil všemožnými způsoby uniknout trestu, jeho partáci už za mřížemi sedí. Kamil Saleh a Josef Koťa si za daňové úniky vysloužili sedm, respektive 6,5 roku vězení.

Bývalý celník Petr Šlandor dostal 5,5 roku, jeho kolega z hraničního přechodu Cínovec Václav Baran má strávit ve vězení pět let a poslední z celníků Jaroslav Fictum dostal tříletou podmínku.

Václav Klaus a ruský ropný gigant LUKOIL:

LUKOIL je přední světová společnost na výrobu a zpracování ropy a zemního plynu. Většina jeho průzkumných a těžebních kapacit leží na území Ruska, ale LUKOIL vlastní moderní rafinerie, závody na zpracování plynu a petrochemické komplexy dnes již po celém světě. Odbyt většiny produktů společnosti je realizován na mezinárodních trzích. Prodejní síť společnosti sahá do 24 zemí světa včetně Ruska, pobaltských států, států SNS, Evropy a USA.

LUKOIL je druhou největší nestátní veřejně obchodovanou ropnou společností na světě v oblasti

prokazatelných uhlovodíkových rezerv. Je největší ropnou obchodní skupinou v Rusku s ročním obratem dosahujícím více než 107 miliard amerických dolarů a čistým ziskem překračujícím 9,1 miliardy amerických dolarů. Dále je i největším plátcem daně v Ruské federaci. Celková výše daní odvedených v roce 2008 přesáhla 38 miliard amerických dolarů.

LUKOIL v České republice je součástí nadnárodní sítě LUKOIL. Do střední Evropy LUKOIL vstoupil v roce 2007, kdy odkoupil od společnosti ConocoPhillips 376 stanic v 7 evropských zemích: v Belgii, Lucembursku, České republice, na Slovensku, v Polsku, Maďarsku a Finsku. ConocoPhillips provozoval v České republice, Polsku, Maďarsku a na Slovensku své čerpací stanice pod značkou JET. Od roku 2008 proběhl rebranding, jednotná změna vzhledu čerpacích stanic, které nyní mají výrazný design a charakteristické barvy LUKOILU.

V současnosti LUKOIL v České republice provozuje 43 čerpacích stanic.

Společnost LUKOIL ve spolupráci s Nadačním fondem manželů Livie a Václava Klausových podporují ve společném charitativním projektu děti a mladé lidi, kteří v důsledku dopravní nehody přišli o jednoho či oba rodiče nebo byli sami trvale zdravotně postiženi. Pomoc je zaměřena především na jejich vzdělání, aby jejich talent a schopnosti nebyly promarněny jen kvůli nešťastným životním okolnostem. Pomoc od nadačního fondu získalo již několik desítek mladých lidí. Rádi bychom Vás seznámili s příběhy několika z nich.

/zdroj:Lukoil/

Ruská ropná společnost LUKOIL má velmi dobré vztahy nejen s dosluhujícím prezidentem Václavem Klausem, ale také s nově zvoleným Milošem Zemanem k jehož nejbližším spolupracovníkům a donátorům v rámci prezidentské kampaně patří český zástupce této společnosti Martin Nejedlý.

Klausova tajná schůzka, Jaroslav Spurný, Ondřej Kundra /zdroj:Respekt, Duben 2009/

V pražském Obecním domě dozněly tóny koncertu moskevského Symfonického orchestru Petra Iljiče Čajkovského, pořádaného ruskou ropnou společností Lukoil. Přítomný šéf firmy Vagit Alekperov (58) nasedl vzápětí po potlesku do přistavené tmavé limuzíny a po několika minutách se ocitl v areálu Pražského hradu, přesně řečeno před vilou, kterou obývá prezident Václav Klaus. Utajené jednání obou mužů trvalo do pozdních nočních hodin. Pro Alekperova to byla tečka za velkolepým programem, kterým jeho společnost koncem loňského listopadu oznámila, že se chystá k masivním investicím v Česku, které si zvolila za základnu své středoevropské investiční expanze.

Schůzka Klause s Alekperovem, podle tajných služeb USA jedním z pěti nejvlivnějších miliardářů světa, se odehrála loni 22. listopadu. Neměla o ní informace ani vláda, někteří členové se o setkání prý dozvěděli později z pravidelné zprávy BIS. Hrad nevydal o schůzce žádné prohlášení. „Oficiálně jsme žádné prohlášení nevydali a nebudeme to dělat ani teď. Neoficiálně vám odpovědět neumím,“ zní SMS prezidentova mluvčího Radima Ochvata na otázku, proč se oba muži sešli, o čem jednali a jestli informoval Hrad o schůzce tajné služby.

Nebylo to poprvé, co se prezident Klaus sešel tajně s šéfem Lukoilu Alekperovem. Necelý rok předtím, chvíli před prezidentskými volbami, proběhla na Hradě podobná utajená schůzka. Pár hodin poté se Alekperov sešel na neoficiálním setkání s premiérem Mirkem Topolánkem a Alekperovův viceprezident Alexej Subotin se v ten samý den setkal s tehdejšími ministrem dopravy Alešem Řebíčkem. „O neoficiálních setkáních žádná prohlášení nedáváme,“ reagují na dotazy o významu schůzek oba muži, premiér skrze svou tiskovou mluvčí.

„Některá ze zemí střední Evropy se možná stane kořistí Ruska.“ (Národní zpravodajská rada USA, 2009) Bohužel není v silách novináře prolomit v tomto případě mlčení politiků. Přitom jde o věc zásadního významu. Alekperov i šéf středoevropského zastoupení Lukoilu Denis Rjupin oznámili právě loni v listopadu zájem o rozsáhlé investice ve střední Evropě, především v Česku. Jejich krok je jen dalším potvrzením zpráv, které varují před novým pokusem Ruska obnovit svůj vliv v bývalém sovětském impériu, tentokrát nikoli pomocí tanků, ale silou peněz získaných z prodeje ropy, plynu a dalších nerostných surovin.

Podle veřejné zprávy Národní zpravodajské rady USA, která analyzuje informace tamních tajných služeb, se „ruské i euroasijské státní i nadnárodní společnosti snaží rozšířit svůj vliv do Evropy a není vyloučeno, že jedna nebo více vlád zemí střední a východní Evropy se mohou stát kořistí jejich ataků a energetické nadvlády“. Nakonec i poslední výroční zpráva tuzemské BIS varuje před vzrůstajícím vlivem ruského kapitálu a ruských tajných služeb. „Pokusy o vstup zahraničních subjektů z východu především do tuzemských energetických společností mohou ohrozit ekonomické zájmy České republiky,“ stojí ve zprávě. Neoficiálně zpravodajci

dodávají, že zájem ruského kapitálu ovládnout tuzemské firmy se v posledních letech viditelně zvýšil. A jako dva nejsilnější zájemce o investice v Česku uvádějí Gazprom a právě Lukoil.

Schůzky Klause s Alekperovem nechce BIS ani česká rozvědka oficiálně komentovat – kromě obligátního „věci sledujeme“. Neoficiálně slyšíme obavy – je alarmující, že se prezident této země schází tajně s ruským oligarchou a máme špatný pocit, jak málo vláda a prezident s tajnými službami o hrozících bezpečnostních rizicích z východu komunikují.

Lukoil se pokoušel investovat v České republice už v devadesátých letech. Tenkrát chtěl koupit síť dvou set benzinových pump společnosti Benzina, ucházel se o privatizaci pardubické rafinerie Paramo, účastnil se soutěže o dodávku pohonných hmot pro České dráhy. Ani jednou tehdy neuspěl, policie i BIS tehdy upozorňovaly vládu na neprůhledný původ ruských investic a Lukoil byl – podle zpráv dobového tisku – kvůli tehdejšímu kritickému pohledu politiků na ruský kapitál outsiderem soutěží. Definitivním důvodem tehdejšího odchodu Lukoilu bylo policejní vyšetřování Radovana Krejčíře a informace, že společnost Lukoil Prague se s Krejčířem podílela na půlmiliardovém daňovém úniku při obchodu s naftou (nikdo z Lukoilu nebyl ale nikdy obviněn).

Po devítileté odmlce se k nám Lukoil vrací s plnou parádou, ale zároveň i potají, zadními vrátky pomocí různých lobbistů, především Miroslava Šloufa. „Sedíme s lidmi z Lukoilu v kanceláři, tak spolupracujeme,“ řekl nedávno Šlouf MF Dnes s tím, že nejde o nic „zásadního“. Návštěva Šloufovy firmy Slavia Consulting ve Školské ulici nám nic bližšího neprozradí. Na zvoncích nenápadné budovy je pár ruských jmen, Lukoil mezi nimi chybí, stejně tak jméno Šloufovy firmy. V recepci se dozvíme, že pan Šlouf návštěvy nepřijímá a že informace o nájemcích kanceláří se nepodávají.

Lukoil zatím u nás koupil pouze necelou padesátku benzinových pump (od společnosti Conoco, která je zároveň menším akcionářem Lukoilu), ve střední Evropě ale už vlastní přes čtyři stovky pump. Lukoil také od vlády získal – bez výběrové soutěže – dvacetiprocentní podíl v dodávkách pohonných hmot na ruzyňské letiště. Je veřejným tajemstvím, že za smlouvou stojí Miroslav Šlouf. Proč by však vláda měla dát na zájem zprofanovaného lobbisty? „Zeptejte se pana Dalíka,“ říká na to tajemně jeden z členů vlády. Nejde to, pan Dalík nebere telefon. V tisku ale své četné kontakty se Šloufem už několikrát přiznal. „Pan Šlouf je srdečný a milý člověk, vyměňujeme si zkušenosti, považuju ho za součást politické scény,“ řekl třeba loni koncem roku médiím. Znalci tvrdí, že se ODS odvděčila Šloufovi za jeho – pro veřejnost ne zcela srozumitelnou – roli ve zvolení Václava Klause. Možná k tomu přispěla známá schůzka Šloufa s Klausovým poradcem Jiřím Weiglem v hotelu Savoy.

Podle oficiálních i neoficiálních informací má Lukoil daleko větší apetit, než je pár benzinek a dodávky pohonných hmot letišti. Mezi bezpečnostními experty, ale i lidmi z energetiky se mluví o zájmu společnosti Lukoil o českou státní firmu Mero. Tedy společnost, která má ve vlastnictví jediné dva ropovody, jimiž k nám teče strategická surovina, a velké zásobníky. Už za vlády sociální demokracie se mluvilo o možném prodeji menší části podniku, podobné úvahy padaly i v Topolánkově kabinetu. Fakt je, že po první návštěvě Alekperova se podle neoficiálních informací začalo v dozorčí radě – která jmenuje management firmy – uvažovat o výměně šéfa společnosti.

Jediným novým kandidátem se stal Václav Nejedlý, další muž, který sdílí s Miroslavem Šloufem kancelář. Také spoluvlastní společnost ENE Investment, ve které koupil krátce předtím čtyřicetiprocentní podíl právě Lukoil. Kandidaturu Nejedlého nakonec prý zadržela dozorčí radě jmenované ministerstvem financí vláda.

Dva měsíce před poslední schůzkou Klause s Alekperovem byl místopředsedou dozorčí rady Mera jmenován ministerstvem financí Klausův chránělec Petr Mach. Dnes je známý jako zakladatel proklausovské strany. „Prostě mně to navrhl někdo, už si nevzpomínám kdo, a já to přijal. Ale že by hrozila nějaká privatizace Mera do rukou Lukoilu, je nesmysl,“ říká Mach.

Tajná schůzka Klause s Alekperovem vyvolává obavy z tajných dohod. Lukoil má prý také zájem o právě prodávanou část (šestnáct procent) tuzemské klíčové společnosti Česká rafinérská od společnosti Shell. Podle informací Respektu lobbistů za prodej podílu do rukou Lukoilu někteří představitelé státní správy, informace však nebylo možné ověřit. Fakt je, že předkupní právo na akcie České rafinérské má se Shellem dohodnuto majoritní vlastník Unipetrolu PKN Orlen. Polská společnost však začala nedávno podle svých oficiálních vyjádření vážně uvažovat o vstupu do těžařského průmyslu. „Peníze získáme prodejem našich benzinových pump v Česku,“ tvrdili představitelé firmy. Podle našich informací je v běhu obchod, ve kterém by PKN Orlen

získal podíl v Lukoilu, a tedy přístup k jeho ropným polím, a prodal Lukoilu síť benzinových pump v Česku. Orlen by také mohl odstoupit od předkupního práva na podíl v České rafinérské a Lukoil by měl otevřenou cestu do podniku, o který má zájem.

Vagit Alekperov nemá podle svého tiskového mluvčího v nejbližší době čas, aby odpovídal na otázky novinářů. Z několika rozhovorů, které poskytl ruskému tisku, a jednoho pro tuzemské Hospodářské noviny však vyplývá, že jeho společnost má zájem o podíl v českých rafineriích, podíl na tuzemském ropovodu a zvýšení dodávek ropy, ať už skrze benzinky nebo zásobování letiště či železnice.

Podle expertů si Kreml docela jasně uvědomuje, že na ruské investice pohlíží Evropa s krajní nedůvěrou. Když třeba před třemi měsíci oznámil Lukoil, že chce koupit třetinu španělské ropné společnosti Repsol, vyvolalo to v zemi obrovské protesty. Šéf opozičních lidovců Mariano Rajoy kritizoval vládu jak za výprodej národního majetku, tak za to, že by se Lukoil stal prodlouženou rukou Kremlu v Madridu. Španělská vláda musela rychle oznámit, že Lukoil nic nedostane. A když se třeba před třemi lety Gazprom snažil koupit podíl v britské soukromé plynárenské společnosti Centrica, vláda Tonyho Blaira kvůli tomu dokonce „s ohledem na bezpečnostní zájmy země“ přijala speciální zákon, aby obchod zastavila.

Proto se Kreml snaží investovat méně nápadně. V Česku vyvolal velkou debatu zájem Aeroflotu o privatizaci Českých aerolinií. Právem, kromě ovládnutí letecké dopravy u nás by to Rusku přineslo možnost nasadit mezi zaměstnance v Praze desítky svých špiónů. Na druhou stranu, dovoz plynu z Ruska je pro Česko bezesporu strategičtější záležitostí než prodej aerolinek. Faktu, že ruský Gazprom ovládl tuzemskou společnost Vemex, která je po českoněmeckém RWE Transgas druhým největším dovozcem plynu z Ruska, si nikdo moc nevšiml. Navíc Vemex získává plyn Gazpromu levněji (nakupuje na jiných zásobnících a neplatí poplatky za dopravu) a jeho podíl na trhu s plynem měsíc po měsíci vzrůstá: za dva roky vzrostl čtyřnásobně na současných dvanáct procent. Podobných investic najdeme v Česku více.

Informace o tajné schůzce Klause a Alekperova (ale také skutečnost, že si Klaus nechal financovat od Lukoilu ruské vydání své knihy Modrá, nikoli zelená planeta) samozřejmě vyvolávají obavy, zda za nimi nestály tajemné a korupční dohody. „Tady si asi moc na korupci nemůžeme hrát. Ten průnik ruského kapitálu může být vnímán jako bezpečnostní riziko, které se týká celé střední Evropy, já si netroufám posuzovat, co ta schůzka znamenala, ale jsem přesvědčen, že jakýkoli kapitál přicházející z východu by měl být podrobován pečlivému zkoumání a neměli bychom dostávat nějaké signály o tajných vyjednáváních,“ říká bývalý šéf tuzemské rozvědky Karel Randák, jeden z mála bezpečnostních expertů, který si troufá o věci mluvit do mikrofonu.

„Mě ty investice hodně znepokojují a už několikrát jsem upozornil vládu, že by měla opravdu zvažovat, jak moc sem ruský kapitál vpouštět,“ říká bezpečnostní expert opoziční ČSSD František Bublan.

Vládní poradce pro energetickou bezpečnost Václav Bartuška si nebezpečí ruských nákupů uvědomuje. „Když před dvěma lety chtěl Lukoil vstoupit do českých rafinérií, dosáhli jsme toho, aby je získal někdo jiný,“ říká Bartuška. „Rusům opakujeme, že musí hrát podle evropských pravidel,“ dodává.

Co to znamená – hrát podle pravidel? Rusové dosud podle nich nehráli? „Nechci to upřesňovat, Rusové tomu budou dobře rozumět,“ říká Bartuška. „Co se týká schůzek se zdejšími politiky, o tom nic nevím,“ říká. Teď ale už ano. „Nebyl jsem u nich, nemůžu je komentovat,“ říká Bartuška. Když tak bránil vstupu Lukoilu do českých rafinérií, jak si vysvětluje, že Lukoil dostal zakázku na letišti? „Nepřísluší mi komentovat rozhodnutí vlády, které sloužím,“ dodává vládní expert na energetiku Bartuška.

INVESTICE Z VÝCHODU

Jedním z budoucích pilířů naší energetiky závislé na dodávkách ropy a plynu z Ruska se mají stát podle doporučení vládní komise jaderné elektrárny. Závislost na Rusku se ale naopak zvýší. Temelín sice zatím jede na palivo firmy Westinghouse, ale od roku 2010 bude podle nové smlouvy mezi společností ČEZ a ruským ministerstvem pro energetiku deset let dodávat palivo ruská firma TVEL. Navíc, na dostavbě Temelína bude spolupracovat firma Škoda Jaderné strojírenství, jež je v plném vlastnictví ruské společnosti OMZ, která kromě toho vlastní ještě další plzeňské strojírný.

Bez nějakého většího zájmu médií (včetně tohoto listu) proběhlo převedení letiště Kunovice do vlastnictví ruské Ural Mining. Firmě patří zároveň tamní výroba malých letadel, a co je podle tajných služeb klíčové, spojení původního majitele komplexu firmy Pamco zbrojaře Pavla Musely dělá z Kunovic místo, přes které je možné reexportovat poměrně nekontrolovaně zbraně do celého světa. Noví majitelé z Ruska chtějí přikoupit

pozemky sousedící s letištěm a rozšířit startovací dráhy, aby na nich mohla přistávat velká dopravní letadla.

O tom, že ruským investorům patří prakticky celé centrum Karlových Varů (jedním z investorů je manželka dlouholetého moskevského starosty Lužkova, kterého Klaus nedávno proti všem diplomatickým zvyklostem přijal na Hradě), se ví už řadu let. Místní honosný hotel Imperial vlastní přítel Václava Klause Alexander Rebjonok, někdejší spolupracovník KGB, který žije v Česku už třicet let. Řadu domů v pražském centru skupují též ruské firmy. O skutečném ruském finančním vlivu lze často jen spekulovat. Stovky firem, které mají v Česku podíl v turismu, hazardu, ale třeba i výrobě elektroniky, sídlí v daňových rájích a skutečné majitele neznáme, i když se řada bezpečnostních expertů domnívá, že jde z padesáti procent o ruské peníze.

ROPNÝ MAGNÁT

Už v půlce osmdesátých let minulého století se Vagit Alekperov stal velkým ropným magnátem. Jako pětadvacetiletý začal šéfovat velké těžební firmě na Sibiři. Ještě za Gorbačovovy éry se stal nejmladším ministerským náměstkem v historii Sovětského svazu – náměstkem ministerstva ropného průmyslu. V roce 1991 byl otcem myšlenky spojit tři velká ropná sibiřská naleziště pod názvem Lukoil a vzápětí byl jmenován šéfem této společnosti. Po rozpadu Sovětského svazu začal společnost privatizovat, skupoval od zaměstnanců „privatizační kupony“ a v půli devadesátých let už vlastnil téměř deset procent podniku. Dnes je hlavním akcionářem, vlastní asi dvacet procent firmy. Majetková struktura podniku je nepřehledná, podíl v ní mají i jeho přátelé z rané doby privatizace, ale třeba také texaská Conoco (asi osm procent). Lukoil zůstal po nástupu Putina a znárodnování energetických firem poslední soukromou ropnou společností v Rusku. Část akcií patří tajemným kyperským společnostem, jejichž majitele nikdo nezná, a není vyloučeno, že jsou jimi vlivní ruští politici.

Alekperov je považován za jednoho z nejbližších Putinových spolupracovníků. Podle ruského tisku patří do neformální skupiny „novopitěřská“ (vnímané jako neformální a skutečné centrum moci v Rusku) spolu s šéfem Gazpromu Alexejem Millerem, několika Putinovými poradci a šefy tajných služeb. „Lukoil se chová čestně a Putin podporuje čestný kapitalismus,“ napsal jeden z hlavních poradců ruských tajných služeb Valerij Veličko (bývalý vysoký důstojník KGB a někdejší Putinův šéf) v odpovědi na otázku čtenářů listu Kommersant, proč Alekperov jako jediný ropný magnát přežil Putinovu likvidaci oligarchů, jako byl třeba Michail Chodorkovskij – muž, který jako bohatý Putinův politický oponent skončil na 9 let ve vězení.

Václav Klaus a finanční skupina PPF

Klaus se z Hradu přestěhuje do sídla placeného PPF, 20. 6. 2012 16:00 /E.15/

Finančník Petr Kellner pronajal pro Institut Václava Klause pražský Hanspaulský zámeček. Klaus zde začne působit hned po odchodu z Hradu, do svého prvního civilního zaměstnání od revoluce v roce 1989 sem zamíří v pátek 8. března 2013, napsaly dnes Lidové noviny. V sídle už začala rekonstrukce, kterou Kellnerova společnost PPF financuje stejně jako provoz barokní budovy na několik desítek let.

Místo si podle deníku vybral sám Klaus. „Finišují jednání se sponzory. Až budeme jasně vědět, s čím můžeme počítat, začneme dávat dohromady program konferencí, přednášek a dalších aktivit,“ řekl kancléř Jiří Weigl, který je i ředitelem institutu. Ten má ještě během podzimu změnit jméno: z obecně prospěšné společnosti Institut Václava Klause se stane Vzdělávací institut Václava Klause.

Kellner svůj záměr postarat se druhému českému prezidentovi o zázemí ohlásil už před několika měsíci. Podmínku, aby v Hanspaulském zámečku vše bylo připraveno tak, aby prezident nezůstal ani jediný den doma a mohl hned další ráno po odchodu z Hradu zamířit do své nové kanceláře, si podle deníku dala Livia Klausová.

Klaus se Škromachem uctili Mao Ce-tunga. Pojí je PPF, 28. 9. 2012 /aktuálně.cz/

Praha - Čeští politici prošli zkouškou z pragmatismu. Na čínské ambasádě se ve čtvrtek večer slavilo převzetí moci komunisty v nejlidnatější zemi světa a nechyběl u toho prezident Václav Klaus.

"Česká republika by měla posílit vztahy s Čínou a nevnášet do nich zbytečné překážky," prohlásil ve svém projevu na velvyslanectví.

"My, tedy rozhodně ti, kteří tady dnes jsou, sledujeme s velkým zájmem vývoj ve vaší zemi a snažíme se vytvořit pozitivní a přátelské vztahy mezi našimi zeměmi," uvedl Klaus.

Většina českých politiků se prý z komunistické slavnosti omluvila, i když pozvánky podle svých vyjádření dostali.

Výjimkou byl místopředseda Senátu a ČSSD Zdeněk Škromach. Ten má ale také s Klausem společné kontakty se skupinou PPF, která chce v Číně prorazit se spotřebitelskými úvěry své splátkové společnosti Home Credit.

Zájem tužit vztahy s Pekingem má i nová strana LIDEM, na recepci přišla vicepremiérka Karolína Peake i ministr pro místní rozvoj Kamil Jankovský.

Kolem Číny je na českém diplomatickém hřišti v poslední době velmi živo. Recepce přichází jen krátce poté, co premiér Petr Nečas překvapil rázným projevem, v němž odsoudil „dalajlámismus“, který má škodit českému exportu na atraktivním asijském trhu.

Premiér se recepcí podle svého mluvčího Michala Schustera nezúčastní z pracovních důvodů, ale ve sbližování s Čínou pokračuje po svém. Jak zjistil deník Insider, Nečas se minulý týden sešel v tichosti přímo na Úřadu vlády s čínským velvyslancem v Praze, Yu Quingtaiem.

Špičky ČSSD se omluvily

V šest večer se v pražském Bubenči sešli ti, kteří - slovy premiéra - „nepodléhají módním politickým projevům“, které mají negativní vliv na český export, jako je třeba „dalajlámismus“.

Čínská ambasáda v Praze však podle ankety Aktuálně.cz obdržela na večírek hodně omluvenek, a to i od špiček ČSSD, která k Číně měla vždy pragmatičtější vztah než česká pravice.

„Nemohu se zúčastnit, protože jsem na mítincích s občany v Jižních Čechách,“ řekl Aktuálně.cz předseda ČSSD Bohuslav Sobotka. S odkazem na pracovní povinnosti v Senátu se z akce podle svých vyjádření pro Aktuálně.cz omluvili i předseda horní komory Milan Štěch (ČSSD) a místopředseda sněmovny i strany Lubomír Zaorálek. Nakonec reprezentoval šéf poslaneckého klubu Jeroným Tejc.

Šéfka Poslanecké sněmovny Miroslava Němcová (ODS) sice nejdřív po své asistentce vzkázala, že o čtvrtečním večeru dává přednost Dánům, kteří ve čtvrtek otevřeli výstavu věnovanou královně Dagmar v pražském Klementinu, nakonec ji ale limuzína krátce po šesté přivezla na čínské velvyslanectví.

Chyběl ale hlavní "lobbista" za český export, ministr průmyslu a obchodu Martin Kuba, ten je podle své mluvčí Veroniky Forejtové na podnikatelské misi v Rusku. Recepce byla i bez ministra financí Miroslava Kalouska. Z TOP 09 dorazil poslanec Stanislav Polčák.

Na recepci se - prý kvůli předvolebním akcím - neobjevil ani bývalý šéf sociální demokracie a dnešní předseda NS-Lev 21 Jiří Paroubek, který v roce 2005 v roli premiéra v Praze hostil čínského premiéra Wen Ťia-paa a pravidelně kritizoval pravicové vlády za chladný přístup k Číně.

Číňané se naopak mohli těšit na šéfa českých komunistů Vojtěcha Filipa a Davida Vodrážku (ODS), předsedu zahraničního výboru sněmovny, jehož členové dlouhodobě chtějí do Číny vyjet.

Zástupce na čínské ambasádě bude mít i české ministerstvo zahraničí, jehož šéf Karel Schwarzenberg (TOP 09) nejhlasitěji protestoval proti premiérovým slovům o „dalajlámismu“. Černínský palác zastoupí náměstek Vladimír Galuška.

Číňané začátkem října slaví vznik Čínské lidové republiky, de facto tedy převzetí moci komunisty. V roce 1949 čínský komunistický vůdce Mao Ce-tung 1. října vyhlásil ČLR na pekingském náměstí Tchien-an-men.

„Jde o svátek převzetí moci komunisty. Ale nelze to přirovnat k československému únoru 1948. V Číně nešlo o puč, ale o vítězství komunistů, kteří měli podporu lidí. Ty masivní kampaně proti politickým odpůrcům začaly až v 50. letech,“ řekl Aktuálně.cz sinolog historik Ondřej Klimeš.

S Krtečkem do Číny

Jak už bylo řečeno výše, nejvyššími představiteli českého státu byli na recepci prezident Klaus a místopředseda horní komory Škromach. Samozřejmě vedle předsedkyně Poslanecké sněmovny Němcové, která však zprvu svou účast veřejně nepotvrdila.

Klaus byl naposledy podle svého kalendáře zveřejněného na webových stránkách Hradu na čínské recepci v roce 2009. Pravidelně naopak dochází na oslavy na ruské ambasádě. Čestným hostem bývá Klaus i na oslavách Dne nezávislosti na velvyslanectví USA.

Jak Klaus, tak Škromach mají vazby na PPF. Nejbohatší Čech a šéf této finanční skupiny Petr Kellner zaplatí prostory pro Institut Václava Klause, kde bude hlava státu působit, až odejde z Hradu.

Škromach zase do Číny doprovázel českou animovanou legendu Krtečka, jehož vysílací práva Číňanům věnovala právě PPF. S ním tam tehdy odcestovala i první dáma Livia Klausová.

Vstřícnou tvář Pekingu ukazuje i premiér Nečas. Jen týden po přelomovém proslovu o dalajlámismu se ve Strakově akademii sešel s čínským velvyslancem v Praze. Insider popsal, že schůzka trvala asi půl hodiny a obešla se například bez darů. Témata, která na ní padala, však Nečasův mluvčí Michal Schuster neupřesnil.

„Pan premiér se s velvyslanci schází běžně, stejně jako jiní členové vlády. Jednání jsou dlouhodobě plánovaná. Z podobných interních pracovních schůzek informace o obsahu médiím neposkytujeme,“ sdělil jen.

Návštěva Nečase v Číně prý zatím není v plánu. Naopak podle týdeníku Reflex se do Číny ještě letos chystá prezident Václav Klaus.

PPF – finanční skupina obestřená tajemstvím, 8. 1. 2013 /ceskatelevize.cz/

Praha – Česká pojišťovna se po 13 letech vymaní z dominantního vlivu investiční a finanční skupiny PPF a zamíří pod křídla italské pojišťovny Generali. Kolem ovládnutí České pojišťovny skupinou PPF se přitom v minulosti točilo několik trestních oznámení, avšak všechny vyzněly naprázdno. Majitele PPF, miliardáře Petra Kellnera, obestírá rouška tajemství.

Skupina PPF, jak sama tvrdí, disponuje majetkem ve výši téměř 18 miliard eur - tedy sumou představující téměř polovinu českého státního rozpočtu. Tuto částku je však prakticky nemožné ověřit. Média a tedy i veřejnost se v drtivé většině případů dozívají informace o aktivitách firmy pouze od jejích mluvčích a nikoli nezávislých zdrojů. Skutečný stav věci tak neznáme.

Tajemství obestírá také majoritního vlastníka skupiny Kellnera (48). V médiích koluje jen několik málo jeho starých fotografií. Nové snímky, ani rozhovory, miliardář neposkytuje. Je přitom zajímavou osobností české ekonomiky. Podařil se mu totiž vlastně malý zázrak: z nenápadného investičního fondu s omezeným kapitálem vybudoval impérium, které dnes kromě střední a východní Evropy podniká v tak závistivě sledovaných zemích, jako je Čína, Indie nebo dokonce exotická Indonésie.

Za investiční příležitosti manažerské posty

Příběh skupiny PPF, která dnes sama sebe prezentuje jako jednu z největších investičních a finančních skupin ve střední a východní Evropě, se začal psát v roce 1991. Jak už plný název společnosti – První privatizační fond – napovídá, měla co do činění s kuponovou privatizací. V druhé vlně privatizace mezi lety 1993–1994 se PPF vyhoupla mezi 10 nejúspěšnějších fondů, jenž investovaly body z kuponových knížek svých klientů do nejrůznějších podniků.

Česká pojišťovna pomohla PPF rozjet výnosný byznys

Mistrovským kouskem, který PPF zajistil dostatek kapitálu pro nastartování dalších podnikatelských aktivit, bylo ovládnutí České pojišťovny. Na tom PPF začala pracovat v roce 1996, když koupila na volném trhu prvních 20 procent akcií pojišťovny od Interbanky a České spořitelny. V době, kdy se PPF objevila mezi akcionáři pojišťovny, hrozila pojišťovně desetimiliardová ztráta z investic do dvou menších krachujících bank a stát pro ni hledal vhodného zachránce. Na poradě hlavních akcionářů monopolního pojišťovacího domu u ministra financí Ivana Kočárníka se zrodil plán: PPF převezme správu pojišťovny a Investiční a Poštovní banka se postará o obě krachující banky.

Už za rok se podařilo pojišťovnu vytáhnout do zisku. A za její záchranu dostaly PPF a IPB kupní právo, opci, na dalších 14 procent akcií od třetího z akcionářů pojišťovny – tehdy ještě státní ČSOB. IPB pak převedla svůj podíl na PPF. Vzhledem k tomu, že se manažeři IPB rozhodli dohodnutý prodej zdržovat, zaplatila IPB téměř dvoumiliardovou pokutu. PPF tak získala Českou pojišťovnu takřka zadarmo. Nutno připomenout, že na účtech České pojišťovny ležely miliardové rezervy plynoucí z povinného ručení, na které měla monopol. PPF se tak

dostala k penězům, které jí pomohly rozjet další byznys.

Zkrátka nepřišel ani ministr Kočárník, který k převodu státní pojišťovny do rukou PPF napomohl. Když skončil ve vládě, zasedl v čele představenstva České pojišťovny.

Některé transakce kolem pojišťovny prošetřovala i Komise pro cenné papíry

Samotné ovládnutí České pojišťovny PPF zůstalo mimo zájem českého dohledu nad pojišťovacím trhem. Některé transakce s tím spojené ale úplně mimo zájem dozoru nezůstaly. Komise pro cenné papíry dokonce v souvislosti s nimi podala trestní oznámení na manažery PPF investiční společnosti. Podle jejího názoru podílíci fondů PPF – Český uzavřený podílový fond a Moravskoslezský uzavřený podílový fond – utrpěli při složité transakci v režii PPF ztráty v celkové výši téměř 40 milionů korun. PPF údajně měla na své podílové fondy přesunout rizika spojená se sanací pojišťovny a také některé náklady.

Akcie, které fondy nakoupily za 5 000 korun za kus, převedly v květnu 1998 za 2 615 korun na Bankovní holding. Ten je prodal o korunu dražší společnosti Real. A od ní putovaly akcie zpět za 1 605 korun za kus k PPF investičnímu holdingu. V roce 2001 se případem na popud Komise pro cenné papíry začali zabývat kriminalisté. Kdo by ale čekal, že PPF dostane za sporné obchody přes prsty, mýlil by se. Celý případ vyšuměl do ztracena.

Prodej TV Nova: PPF a CME se smály, daňoví poplatníci zaplakali

V roce 2003 se podařilo PPF ovládnout televizi Nova, když skupila klíčové podíly ve společnostech Nova Holding a TV Nova Holdings. Poprvé ovšem finančníci z Kellnerova impéria natáhli prsty do Novy už o rok dříve, a to přes odpor jejího tehdejšího ředitele Vladimíra Železného. A PPF stála také za pádem někdejšího "krále" soukromé televize, byť za něj původně zaplatila jeho dluhy. V květnu 2003 Železného skupina PPF jako nový vlastník Novy na hodinu vyhodila se zdůvodněním, že trestní stíhání, kterému Železný v té době čelil, poškozují dobré jméno televize. Železný se musel podřídít.

Tím ale hra kolem TV Nova neskončila. Rozhodující tah přišel v roce 2004, kdy PPF prodala televizi jejím původním vlastníkům – americké společnosti CME. Za prodej televize PPF inkasovala více než 11 miliard korun a CME se vrátila do Čech za lepších podmínek, než jaké měla předtím. Kdo nakonec splakal nad výdělkem, byli čeští daňoví poplatníci. Kvůli prohrané arbitráži musel český stát zaplatit CME za znehodnocení její původní investice do Novy 10 miliard korun.

Kellner o investici do TV Nova: "Byl to nádherný obchodní případ."

PPF a její ruské aktivity

PPF se ve velkém angažuje také v Rusku, a to například prostřednictvím své dceřiné společnosti Home Credit. Důležitý podíl má také v pojišťovně Ingosstrakh, o jejíž kontrolu již delší dobu soupeří s ruským miliardářem Olegem Děripaskou. Sám Kellner nedávno v rozhovoru pro Mladou frontu DNES uvedl, že podnikání v Rusku je jednodušší než v Česku, neuplácí se tam podle něj totiž tolik jako v ČR.

Jenže pochybnosti o korupci v Rusku v souvislosti se skupinou PPF v roce 2011 vyvolal případ, kdy podvodnice vylákala z manažera PPF Martina Schaffera 280 milionů korun. Moskevská podnikatelka Jekatěrina Alabužinová přislíbila Schafferovi, že do řešení konfliktu s Děripaskou ohledně kontroly Ingosstrachu zapojí vysoce postavené představitele Kremlu, údajně operovala i jménem vicepremiéra Igora Sečina. Schaffer s nabídkou souhlasil a zaslal Alabužinové peníze z účtu své kyperské firmy Zafarino Holding. Avšak přislíbené podpory se od ní PPF nedočkala. O případ se pak začala zajímat policie. Podnikatelka vinu přiznala a byla obviněna z podvodu.

Ruské aktivity skupiny jsou jen dalším korálkem na náhrdelníku tajemství, který PPF obestírá. Veřejnost i média aktivity impéria nejbohatšího Čecha pozorně sledují, i když se k nim většinou dostávají jen samotnou skupinou filtrované útržky skutečnosti.

PPF financuje nově vznikající Institut Václava Klause

Finančník Petr Kellner pronajal pro Institut Václava Klause pražský Hanspaulský zámeček. Klaus zde má začít působit hned po odchodu z Hradu – v pátek 8. března.

PPF kromě finančnictví podniká také v maloobchodu, těžbě a energetice

I když skupina PPF začínala čistě jako finanční a investiční společnost, dnes její aktivity sahají mnohem dále. Společně se společností J&T a Danielem Křetínským založila Energetický průmyslový holding, který je druhým největším hráčem na českém energetickém trhu. Pod křídla PPF spadá také významná developerská společnost PPF Real Estate Holding, biotechnologická firma Sotio, PPF a. s., která je hlavní poradenskou společností celé skupiny, či PPF Art, která provozuje několik galerií a spravuje unikátní sbírku fotografií.

V Rusku pak skupina vlastní například jeden z nejvýznamnějších řetězců obchodů se spotřební elektronikou Eldorado, významný podíl drží také v těžaři zlata a stříbra společnosti Polymetal a rozvíjí tu také projekty na trhu nemovitostí. Loni PPF vyměnila podíl v ruské bance Nomos za akcie Uralkali, která je největším producentem uhličitanu draselného na světě, a ovládla zemědělský holding RAV Agro-Pro.

Václav Klaus a finanční skupina INTERCONEX:

Tato skupina v minulosti financovala ODS, když byl předsedou strany Václav Klaus, představitelé této kontroverzní finanční skupiny figurují rovněž v Nadačním fondu Václava Klause.

K osobě klíčového představitele Interconexu Igora Střelce se veřejně vyjádřil bývalý ministr vnitra František Bublan slovy: „Ta osoba jednak má určitou minulost a v současnosti jaksi nevykazuje znaky, které by nasvědčovaly tomu, že je to osoba příliš loajální k našemu státu.“ /viz. ČT, říjen 2006/

Týdeník Respekt napsal, že Igor Střelec stál u zrodu firmy Interconex, která napojená na ruskojazyčné mafie v Česku. Firma také usilovala o povolení dovážet a likvidovat v Česku radioaktivní odpad.

Pamětníci uvádějí neznámou ilustraci. Po návratu ze Sarajeva v roce 1997 jej kromě stranických příznivců na letišti čekali představitelé mnohamiliardové společnosti Interconex v čele se sponzorem ODS Václavem Jáchimem (od roku 1999 členem dozorčí rady Nadačního fondu Václava Klause) a nabízeli mu pomoc. O Interconex se přitom kvůli propojení s ruským organizovaným zločinem tehdy zajímala policie, kvůli kontaktům na bývalé ruské i české rozvědčičky zase BIS a kvůli praní špinavých peněz Finančně analytický útvar (FAÚ). Před zlomem tisíciletí zájem ustal. Šéf FAÚ musel odejít. „U nás to usnulo, potřebovali jsme spolupráci z BIS a ta v roce 1999 na nabídku nereagovala,“ vzpomíná Jan Kubice, jehož útvar se Interconexem zabýval. /viz. Kreml sobě, 14. 2. 2010, Jaroslav Spurný, Ondřej Kundra Respekt č. 7, 2010/

Mezi lidmi z Interconexu jsou i osoby s vazbami na podnikatele z takzvané Kubiceho zprávy. Ta pojednává o prorůstání organizovaného zločinu do státní správy. Mohl by to být i případ Igora Střelce. Přímé důkazy o tom zatím nikdo nepřinesl. Těch nepřímých ale stále přibývá.

"Byla to společnost, která vykazovala všechny znaky tehdy známé definice organizovaného zločinu. Byla to v podstatě jakási pračka na peníze, dnes bychom řekli tunelářská firma, přes kterou procházely nelegální obchody, které prováděly manažeri různých fondů," řekl o Interconexu v Reportérech České Televize v únoru 2010 exministr vnitra Jan Ruml.

Firma s Lachnitem sponzorovala ODS, středa 31. března 2004 /novinky.cz/

ODS loni dostala darem 95 tisíc korun od firmy Free Zone Ostrava, jejímž členem představenstva je bývalý ministr pro místní rozvoj v Zemanově vládě Petr Lachnit. Dříve ve firmě figuroval jako předseda představenstva také šéf ODS Mirek Topolánek.

Půl milionu podle stranického mluvčího Petra Husáka převedla na konto ODS telekomunikační firma GTS Czech. Dvěma sty tisíci přispěla společnost Interconex Auto, jejímž jednatelem je Václav Jáchim, bývalý člen Nadačního fondu Václava Klause. Jáchim ODS sponzoroval již v minulosti.

Z fyzických osob byl nejštědřejší pražský zastupitel Michael Gregor, který dal 525 tisíc. Dohromady loni občanští demokraté vydělali 181 miliónů. Skoro tisícovka dárců jim přispěla 16 milióny a od státu dostali 139 miliónů korun. Za pět stranických sídel ODS utratila 128,5 miliónu korun.

Ministr Řebíček je známý komunistického špiona, 2. října 2006 / ČT/

Ministr dopravy Aleš Řebíček je podle České televize známý bývalého komunistického špiona Igora Střelce. Ten byl podle dosud utajovaných svazků komunistické rozvědky jejím agentem až do listopadu 1989.

Ministr se prý se Střelcem poznal před pěti lety v pravoslavné církvi, jejímiž jsou oba členy, a o Střelcově minulosti prý nevěděl. "Jakékoliv zjištění, že jsem se stýkal s někým, kdo byl v StB, je pro mě rána," řekl televizi Řebíček.

Střelce si vybral před čtyřmi lety za svého kmotra, když se nechal pravoslavně pokřtít. O rok později šel Střelec za kmotra i Řebíčkovu nejmladšímu synovi, uvedla televize.

Důvěryhodnost Střelce zpochybnil exministr vnitra František Bublan. "Protože ta osoba jednak má určitou minulost a v současnosti jaksi nevykazuje znaky, které by nasvědčovaly tomu, že je to osoba příliš loajální našemu státu," řekl.

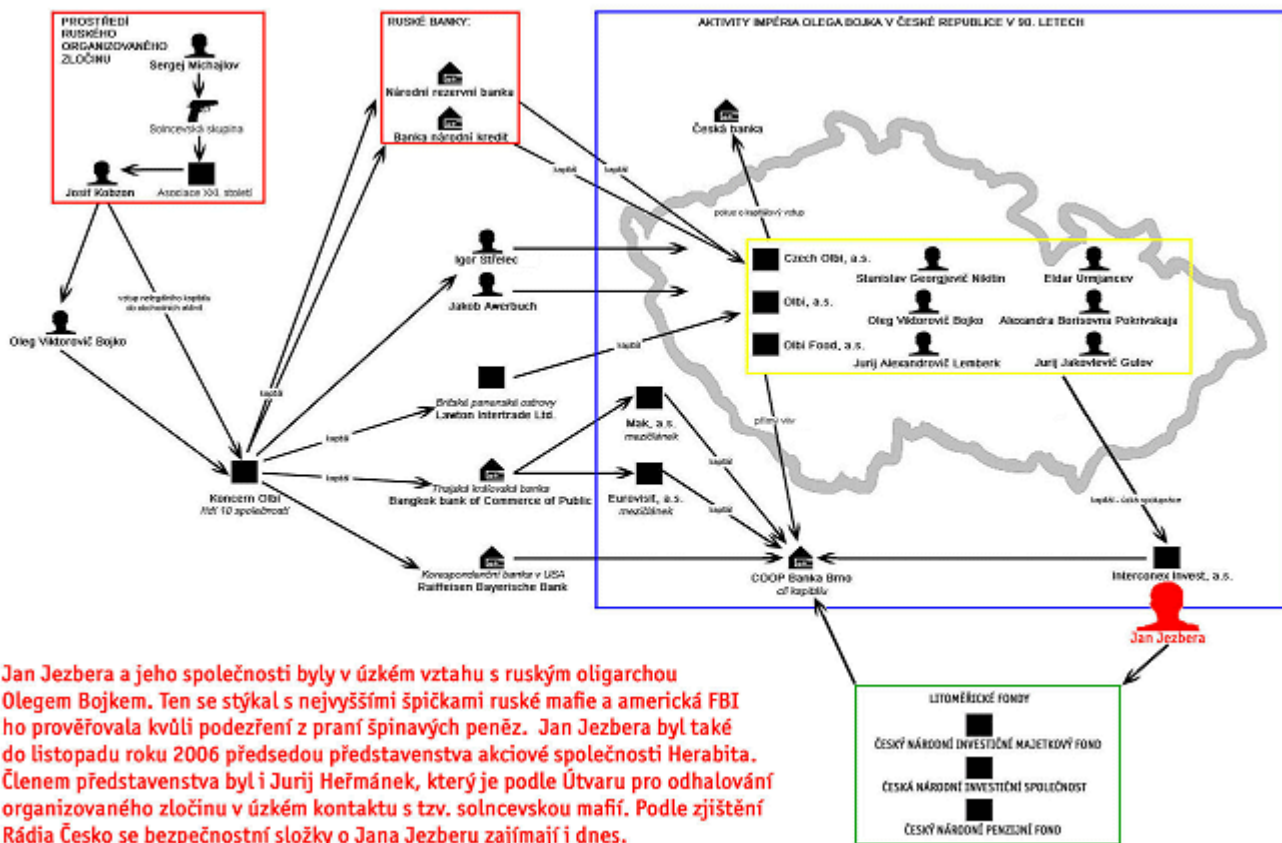
Igor Střelec byl podle televize školen jako takzvaný ilegál, tedy jako agent, který působí v cizí zemi pod změněnou identitou. Měl krycí jméno Tomeček a dělal na odboru nelegální rozvědky. Dnes podniká, často i s lidmi ze zemí bývalého Sovětského svazu, kde za komunismu pět let studoval a má tam i příbuzné, dodala ČT.

24. 2. 2009, Generál je ve firmě s člověkem podezřelým z kontaktů s mafií /zdroj:ČRo/

Bývalý náčelník generálního štábu Armády ČR Pavel Štefka nastoupil po odchodu z armády do firmy, kde působí člověk, o kterého se dlouhodobě zajímají české bezpečnostní složky. O kom je řeč? O Janu Jezberovi - jedné z klíčových postav dnes už bývalé vlivové finanční skupiny Interconex, která ovládala například známé litoměřické investiční fondy. Tajné služby i policie zmapovaly desítky Jezberových kontaktů s lidmi z někdejších sovětských tajných služeb, ale i podsvětí. Generál Štefka - nový partner Jana Jezbery - přitom ještě do konce roku pracoval jako externí konzultant Úřadu vlády pro bezpečnost.

Když Pavel Štefka odcházel z postu šéfa generálního štábu, provalily se informace o miliónových černých fondech, ze kterých se neoprávněně obohacovali štábní důstojníci. Ministerstvo zahraničí se Štefkou počítalo po jeho odchodu z armády na diplomatický post, ale odhalené černé fondy jeho budoucí kariéru zhatily. Vloni 30. června Štefka nastoupil do dozorčí rady společnosti FWDS Europe. Předsedou dozorčí rady je už zmiňovaný Jan Jezbera. Mimo jiné vlivný představitel sekty Svědkové Jehovovi a honorární konzul afrického Senegalu.

O Jana Jezberu se už od 90. let zajímají české bezpečnostní složky. Už v roce 1993 zachytila policie jeho úzké kontakty s kontroverzním ruským oligarchou Olegem Bojkem, kterého americká FBI i služby dalších států podezřívaly z praní špinavých peněz. Jezberova společnost Interconex se tehdy pokoušela Bojkovi pomoci v ovládnutí dvou českých bankovních ústavů.

Jan Jezbera a jeho společnosti byly v úzkém vztahu s ruským oligarchou Olegem Bojkem. Ten se stýkal s nejvyššími špičkami ruské mafie a americká FBI ho prověřovala kvůli podezření z praní špinavých peněz. Jan Jezbera byl také do listopadu roku 2006 předsedou představenstva akciové společnosti Herabita. Členem představenstva byl i Jurij Heřmánek, který je podle Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v úzkém kontaktu s tzv. solncevskou mafii. Podle zjištění Rádia Česko se bezpečnostní složky o Jana Jezberu zajímají i dnes.

A členem představenstva byl i Jurij Heřmánek. Podle informací Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu je Jurij Heřmánek v kontaktu s představiteli takzvané Solncevské mafie. Rádio Česko proto položilo Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu otázku, jestli se o Jezberu a Heřmánka aktuálně zajímá. Jeho mluvčí Pavel Hanták poznatky Rádia Česko nevyvrátil.

Co na Štefkovo současné angažmá ve firmě s mužem s podezřelými kontakty říká Úřad vlády, pro který Štefka necelého půl roku pracoval coby konzultant? Mluvčí vlády Jana Bartošová e-mailem těsně před ukončením Štefkova kontraktu na vládě vzkázala: "Pavel Štefka byl řádně podle zákona prověřen Národním bezpečnostním úřadem, a to na stupeň přísně tajné. Úřad vlády proto nepochybuje o tom, že pan Štefka je bezúhonný a jsme přesvědčeni, že v rámci zmíněné prověrky nebyla zjištěna žádná bezpečnostní rizika."

Také předseda sněmovního výboru pro obranu Jan Vidím informace Rádia Česko okomentoval poněkud vyhybavě: "Zprvč: Já to nevím, já to slyším poprvé, zadruhé: Nesleduji další profesní kariéru generála a za třetí: Myslím si, že tady trošilinku selhal státní aparát. Myslím si, že náčelník generálního štábu, který odchází z té pozice, by neměl být jakoby dán na pospas trhu práce."

Rádio Česko se samozřejmě snažilo získat reakci Pavla Štefky. Na čísle jeho mobilního telefonu je ale stále obsazovací tón. Podnikatel, který je v hledáčku bezpečnostních složek - Jan Jezbera - telefon sice zvedl, ale odmítl odpovědět na jakékoliv otázky a odkázal na šéfa představenstva firmy, v níž sedí Štefka, Tomáše Fingera. Také on odmítl rozhovor nahrát. Řekl ale, že zná Štefku z armády, a proto mu místo ve firmě nabídl.

Generál Štefka kvůli svému angažmá v soukromé sféře může přijít o bezpečnostní prověrku, která mu po odchodu z armády zůstala.

Štefkovy aktivity v soukromé sféře a skandál s černými fondy nejsou jeho jediným škraloupem. Náměstek ministryně obrany Radek Šmerda zhruba před rokem oznámil, že generál pobíral příspěvek na bydlení, přestože měl služební byt. Za pět let mu tak stát vyplatil asi 600 tisíc korun. Štefka se loni v květnu hájil těmto zjištěním teorií o spiknutí proti jeho osobě.

Interconex - Miloš Zeman:

5. 2. 2010, Lidé ze strany Miloše Zemana mají podezřelé kontakty, /zdroj: ČT24/

Strana práv občanů, v jejímž čele se chce bývalý premiér Miloš Zeman dostat do sněmovny, má množství

vazeb na lidi spojované s tajnými službami či organizovaným zločinem. Jeden ze zakládajících členů strany Eduard Zeman například působí ve firmě svázané s člověkem, o kterého se dlouhodobě zajímají české bezpečnostní složky. Strana také sídlí v budově, kterou spoluvlastní někdejší komunistický rozvědčík Peter Kmeť. Informaci přinesl Český rozhlas Radiožurnál.

Společnost Intertrade, v jejímž představenstvu Eduard Zeman působí, patří do impéria Jana Jezbery, jedné z klíčových postav kdysi vlivné finanční skupiny Interconex. Ta ovládala například vytunelované litoměřické investiční fondy. Tajné služby i policie od počátku devadesátých let zmapovaly desítky Jezberových kontaktů s lidmi z někdejších sovětských tajných služeb, ale i podsvětí.

"Byla to společnost, která vykazovala všechny znaky tehdy známé definice organizovaného zločinu. Byla to v podstatě jakási pračka na peníze, dnes bychom řekli tunelářská firma, přes kterou procházely nelegální obchody, které prováděli manažeři různých fondů," řekl o jedné z Jezberových společností tento týden v Reportérech ČT exministr vnitra Jan Ruml.

V kontaktu s ukrajinským mafiánem

Policie v roce 1993 zmapovala Jezberovy úzké kontakty s ruským oligarchou Olegem Bojkem, vlastníkem obří sítě kasin a heren. Jan Jezbera počátkem devadesátých letch jednomu z nejbohatších Východoevropanů pomáhal při neúspěšném pokusu ovládnout dva české bankovní domy. Americká FBI, ale i služby dalších států Bojka podezřívaly z praní špinavých peněz. Bojko otevřel přes nastrčené společnosti před pár lety v České republice síť kasin Grand Prix, kterou vloni prodal.

Oligarchův partner Jan Jezbera byl také v úzkém kontaktu s Ukrajincem Jurijem Heřmánkem. Toho Útvar pro odhalování organizovaného zločinu označil za emisara solncevské mafie v České republice. *"Tak toto nevím. Ale pana Jezberu znám. Dostal jsem se k tomu poměrně jednoduše přes Onkocet Europe, což je obecně prospěšná společnost zaměřená na prevenci boje s rakovinou. Přiznávám, že jsem to nikdy nebral příliš vážně, také mi z toho neplynuly žádné příjmy,"* uvedl Eduard Zeman pro Český rozhlas ke svému angažmá ve firmách Jana Jezbery. Na otázku, jestli ví, kdo Jezbera opravdu je, Zeman zareagoval: *"Ne, nevím. Já ho znám jenom z přítomnosti."*

Strana s podivnými zakladateli

Strana práv občanů má ale obecně problém s lidmi, kteří jsou s ní spojeni. Informace o provázanosti Strany práv občanů na osoby s podivnou minulostí se objevují už nějaký čas. Jedním ze zakládajících členů jihočeského přípravného výboru strany je například bývalý velitel tankové divize ve Slaném, plukovník Zdeněk Zbytek. Ten proslul tvrdým projevem na sjezdu rolníků v prosinci 1989. *"Žádáme vládu Československé socialistické republiky, aby prosadila v naší společnosti přísné respektování platné Ústavy, zákonů a norem všemi občany bez rozdílu. Aby vzala k odpovědnosti ty, kteří veřejně hanobili hlavu státu a vrchního velitele ozbrojených sil Československé socialistické republiky,"* pronesl tehdy před davem rolníků Zbytek. Před časem poslance na Zbytka upozornila Bezpečnostní informační služba, neboť jej podezřívá z kontaktu s ruskými špióny.

V domě u rozvědčíka

Minulost novou stranu pronásleduje i v jejím sídle v pražské Opletalově ulici. Dům patří společnosti Yarea, jejímž akcionářem je podle obchodního rejstříku i někdejší komunistický rozvědčík Peter Kmeť. Společnost má sice akcie na doručitele, ale podle obchodního rejstříku Kmeť jedná za firmu z Britských Panenských Ostrovů, která vlastní část akcií. Petr Kmeť pracoval před rokem 1989 pod krytím jako referent ministerstva zahraničí na rezidentuře komunistické rozvědky ve Spojených státech. *"Nevím, že to takto je. Jednali jsme s firmou Yarea, které to tady patří,"* reagoval na zjištění Českého rozhlasu tajemník Strany Práv občanů Josef Baxa.

Server Aktuálně.cz před časem zmínil i úzké vazby Strany práv občanů na ruský kapitál. Blízký přítel Miloše Zemana Miroslav Šlouf totiž v Česku lobuje za ropný gigant Lukoil. A úspěšně, společnost dodává téměř polovinu paliva pro České aerolinie. Šlouf a jeho letitý obchodní partner Martin Nejedlý, který v Česku už zmiňovaný Lukoil zastupuje, financují pokus Strany práv občanů o dobytí Poslanecké sněmovny.

11. 1. 2011, Peníze z hazardu, /zdroj: HN.IHNED.CZ/

Koupili vlastní dům. A mají penzion zdarma

Dobročinné sdružení přišlo trikem k domu za 9 milionů. Je to další příklad ze seriálu HN, kam mizí stamiliony z hazardu.

Boj proti rakovině? Nezisková společnost má v zádech tajné služby. Peníze z hazardu šly na "revoluční" mamograf. Podvod, říkají odborníci. Rakovina jako pochybný obchod za veřejné peníze. Ještě před pár lety to byl oblíbený horský penzion pro dvačtyřicet hostů. Pak ho ale za veřejné peníze koupila nezisková společnost Onkocet Čechy - a dům je už dva roky prázdný.

Jeho novým majitelům to ovšem vadit nemusí: našli nejspíš velmi účinný a těžko postižitelný trik, jak si peníze z hazardu určené na dobročinné účely nalít do vlastního byznysu.

Už před dvěma týdny HN popsaly příběh společnosti Onkocet Čechy. Herny, kasina a loterie ji v rámci státem nařízených odvodů na dobročinné účely poslaly desítky milionů na údajný boj proti rakovině. A společnost za tyhle peníze propaguje údajně převratný mamograf - podle uznávaných expertů je to ale obyčejný podvod.

A HN teď vypátraly další kanál, jímž peníze otekly: Onkocet koupil za 9 milionů penzion v Krkonoších. S tím, že ho přebuduje na školicí centrum pro lékaře - opět neziskové, samozřejmě.

Jenže je zde silné podezření, že lidé z Onkocetu koupili dům, který ve skutečnosti skrytě vlastnili. Takže peníze od hazardních společností, určené podle zákona na veřejně prospěšné účely, jim nakonec zůstaly.

Jak koupit sám od sebe

V materiálech, které příjemci peněz dotací od hazardu povinně odevzdávají ministerstvu financí, stojí u Onkocetu jen pár slov: "9 milionů - nákup nemovitosti, školicí centrum." A Slavomír Novák, zástupce Onkocetu, kupodivu nedokázal vysvětlit, kde peníze skončily.

"Je to někde na severu - mezi Janskými Lázněmi a Pecí pod Sněžkou."

HN mají smlouvu, jak Onkocet penzion s výhledem na malebné městečko a údolí řeky Úpy získal. Před rokem ho koupil od firmy FWDS ZZF - za 9,8 milionu. A kromě třípodlažní budovy tak získal ještě dalších 1400 metrů okolních pozemků.

Nejzajímavější jsou podpisy pod smlouvou. Za společnost Onkocet ji stvrdil Slavomír Novák, za FWDS ZZF předseda představenstva Jan Jezbera. Který je ovšem zároveň členem dozorčí rady kupujícího Onkocetu. O náhodu může jít těžko. Přestože jak FWDS ZZF, tak i zakladatelé Onkocetu mají utajené vlastníky (akcie znějí na majitele), Novák se s Jezberou potkávají i v mnoha dalších společnostech. A všechny mají stejné sídlo - v Podbabské ulici v Praze 6. Avšak jen na papíře, ve skutečnosti tady žádné kanceláře nenajdete.

Pohled do pozadí příběhu už tedy trochu vysvětluje, proč si zástupce Onkocetu nemohl vzpomenout, kde budoucí školicí středisko vlastně stojí. Podle Nováka prý navíc společnost teprve žádá o evropské peníze na opravu, a proto zatím středisko nefunguje.

"Charita nás naplňuje"

Ale ještě zpět k Janu Jezberovi. Televize Nova před lety zmapovala jeho hodně zvláštní podnikání: zjistila, že už jednou použil podobný postup jako v případě krkonošského penzionu. Za 100 milionů prodal činžovní dům investičním fondům, na něž byl napojený. Potíž byla, že budova měla ve skutečnosti mnohem nižší cenu. A výsledkem byli poškození klienti vytunelovaných fondů. Jezbera s Novákem se také potkávají ve firmě FWDS Research - další, která má užitek z hazardních odvodů. Firma prodává speciální hojící náplasti a Onkocet jich od ní před dvěma lety nakoupil za 8 milionů. Opět z peněz od kasin a heren, což mohla být vítaná injekce jejich společnému podnikání.

Novák ale svou charitu obhájí: *"Když vidíte, jak to pomáhá lidem v domovech a hospicích, tak vás to naplňuje. Tam nejde o peníze."*

"Tajné" peníze

41 mil. Korun dostala obecně prospěšná společnost Onkocet Čechy za poslední dva roky od hazardních firem. Nechce ale podrobně vysvětlit, na co peníze použila

Co je Onkocet

Mamograf, nebo podvod?

Obecně prospěšná společnost Onkocet Čechy o sobě tvrdí, že pomáhá v boji s rakovinou. Údajně převratný mamograf, který společnost propaguje, ale podle expertů nefunguje. A někteří odborníci rovnou tvrdí, že jde o "podvod tisíciletí".

Náplast jako malá domů

Onkocet také za osm milionů nakoupil speciální náplast na hojení ran a rozdál ji domovům důchodců. Jenže až taková charita to nebyla: v Onkocetu i ve vedení firmy, která náplasti prodává, sedí titíž lidé.

Oblíbenec hazardu

Společnost s penězi, které jsou fakticky veřejné: dostala celkem 41 milionů od hazardních firem - z odvodů, které musejí herny, kasina a loterie podle zákona posílat na dobročinné účely.

Tajné služby ve střehu

O některé lidi kolem Onkocetu se zajímají i tajné služby. Například o člena dozorčí rady Jana Jezberu. Kontrarozvědka údajně sleduje jeho kontakty na bývalé sovětské agenty a lidi z ruského podsvětí.

Václav Klaus – ČEZ – Martin Roman

ČEZ je největší česká energetická firma, jejím majoritním akcionářem je stát, který drží přes ministerstvo financí zhruba 70 procent akcií.

V letech 1997-98 byla členkou dozorčí rady ČEZ a.s. ing. Livia Klausová, CSc. /zdroj:Obchodní rejstřík/

Členem správní rady Nadačního fondu Livie a Václava Klausových je JUDr. Ladislav Petrásek, narozen 8. května 1943 /zdroj: www.nadacnifondklausovych.cz/Ladislav Petrásek figuruje v letech 1994-98 v dozorčí radě ČEZ a.s., v letech 1997-98 zastával pozici předsedy dozorčí rady.

Starší syn prezidenta Václava Klause je ředitelem soukromého gymnázia jehož hlavním sponzorem je dlouholetý generální ředitel nyní předseda dozorčí rady ČEZ a.s. Martin Roman.

Mladší syn prezidenta Václava Klause působí řadu let v manažerských pozicích v ČEZ a.s..

PORG

První obnovené reálné gymnázium – PORG je osmileté soukromé gymnázium, které vzniklo v roce 1990 jako první nestátní škola po roce 1948. Nachází se v Praze 8-Libni v Lindnerově ulici 3. Gymnázium má 22 učitelů a 189 studentů v osmi třídách (prima až oktáva), každá po 22-24 studentech.

PORG přijal své první studenty prvního září 1990. Zakladatelem PORGu byl Ondřej Šteffl, který tuto školu vedl do roku 1995. První léta byla ve znamení experimentů, nových metod a nových forem jak vyučování, tak ve vedení školy samotné. Od roku 1998 je ředitelem školy syn současného českého prezidenta Václav Klaus. V září 2008 otevřel PORG novou pobočku - základní škola a gymnázium v Jánošíkově ulici v Praze 4. 1. září 2011 byla otevřena další škola nesoucí název PORG, která se nachází v Ostravě-Vítkovicích. Jedná se o první stupeň základní školy a osmileté gymnázium, koncepčně podobné Novému PORGu.

PORG získal v červnu 2007 dar ve výši sto milionů korun. Deset milionů obdržel přímo PORG v Libni a za zbývajících devadesát milionů se postavila nová pobočka na Praze 4 – dvojjazyčné gymnázium a základní škola Nový PORG.

Dárce byl generální ředitel energetické firmy ČEZ Martin Roman. Nesystémové přidělení vysokého daru od ředitele polostátní firmy, jejímž příjemcem byla firma syna prezidenta, byla kritizována řadou osobností i sdružení (mj. Transparency International). Bratr ředitele školy Jan Klaus je v ČEZu zaměstnán na vyšší manažerské pozici.

Prvozářijová summa, 1. 9. 2011 /ceskapozice.cz/

Premiantem prvního školního dne byl Václav Klaus otevírající synův PORG, večer se ještě před ministerstvem bojovalo o Bátoru.

První školní den ovládl i česká média, jasně kraloval prezident Václav Klaus, který otevíral ostravskou pobočku synovy školy PORG. Ministr školství byl upozaděn. Je 1. září 2011, tudíž začal školní rok. Do škol po prázdninách zamířilo 1,2 milionu žáků (z nichž bylo 101 tisíc prvňáčků), ale stovka škol v republice se kvůli nedostatku starších dětí sloučila. Ministr školství Josef Dobeš (VV) kázal školákům na pražském Žižkově pod nápisem „Nelži“, jak fotograficky zdokumentoval server ČTK, nicméně hlavní mediální pozornost na sebe strhl opět magnet nejsilnější: prezident Václav Klaus, který odjel pendolinem otevřít nový školský projekt svého syna: PORG Ostrava.

Elitní PORG si letos zajistil už podruhé bravurní reklamní akci

Elitní vzdělávací instituci PORG, na kterou přispěl šéf polostátního gigantu ČEZ Martin Roman částkou 100 milionů korun, se dostalo během půl roku už druhé multimediálně-masmediální masáže. Prvou zajistil maturitní dvoutřídní ministr Dobeš (a vynikající práce pedagogů v Libni), když se původní PORG stal „nejlepší střední školou v zemi“, druhou reklamní smršť nachystal prezident, který Dobeše v úřadu osobně udržel.

V dnešní promoakci ostravské školy, na níž bude školné od 8700 do 87 tisíc korun ročně v závislosti na štědrosti Studijního fondu Martina Romana, ovšem žádný klientelismus nebo protěžování nehrálo roli. „Syn mě o vánočních svátcích oslovil, podle jakého klíče navštěvuji v první školní den školy, tak jsem mu řekl, že jen podle pořadí pozvání. A on hned prvního ledna přišel s pozvánkou,“ vysvětlil totiž Klaus senior, jehož poštovní schránku zřejmě zaplní příští rok tisíce žádostí o prvozářijovou návštěvu.

Liška: Klaus zneužívá ústavní funkci

Účast hlavy státu na otevírání školy Klause juniora se nelíbila kdekomu (u čtenářů serveru Lidovky.cz však ještě v 16:00 hodin odpoledne prezident vyhrával 577 ku 285 hlasům rýpavých „pravdoláskářů“), což asi nejostřeji shrnul předseda Strany zelených.

„Dobré vzdělání pro děti ze sociálně vyloučených rodin je nejlepší prevencí proti vzrůstajícímu napětí mezi romskou menšinou a většinovou společností. Přesto dal Václav Klaus raději přednost podpoře soukromého byznysu svého syna, k čemuž se nestydí zneužít ani svoji ústavní funkci,“ konstatoval exministr školství Ondřej Liška, jenž navštívil základní školu na pražském Havlíčkově náměstí, známou vzděláváním sociálně znevýhodněných dětí.

Klaus: Školství není v rejži

Z Ostravy rezonoval ještě Klausův výrok, že české školství na tom není zase tak špatně, jak se tvrdívá. „Základní školství se drží, střední bojuje a vysoké má vůči světu co dohánět,“ uvedl prezident, jenž se problematikou vzdělávání čím dál více zaobírá. Stav českého školství kritizovali jak ekonomové z NERV, tak třeba i studie McKinsey & Company. Čeští prvňáčci nastupují do nejhudších základních škol na evropském kontinentu s výjimkou Balkánu – podle statistik Eurostatu totiž investuje Česko do provozu základních škol jen necelých šest promile HDP čili nejméně v EU, jak informoval server Aktuálně.cz.

Ostravský PORG to zřejmě tolik nezasáhne; sponzory má. „Budova je hezká, ale jako když má družstvo pěkné dresy. Teď se musí chvíli trénovat a dosahovat úspěchů. Teprve pak můžeme uvažovat o tom, že máme síly otevřít něco dalšího. V tuto chvíli na další dva roky nic nechystáme,“ uvedl Klaus mladší.

Kolující spekulace, že by za pár let mohla vzniknout i elitní vysoká škola PORG v prostorách po slučovaném Ústavu pro informace ve vzdělávání (ÚIV), jak ČESKÁ POZICE informovala, sice Klausovi popřeli (třeba nedávno v týdeníku Respekt), ale kdo ví, zda za takové tři roky nebude potřebovat ono „ztrácející vysoké školství“ nějakou tu osvícenou záchranu.

Do toho pěkně zapadá i další dnešní událost – vyjádření Klausova tajemníka pro deník Mladá fronta DNES. „Zcela určitě má pan prezident v plánu vybudovat nějakou instituci ve smyslu prezidentské knihovny. Někaké upgradované, vyšší Centrum pro ekonomiku a politiku, do kterého by zcela jistě vložil svoji vlastní energii,“ řekl Ladislav Jakl.

Kellnerova základka za 144 tisíc ročně

Daleko menší mediální dopad (třeba na serveru iDnes.cz) měl 1. září vzdělávací projekt jiného magického K. – finančníka Petra Kellnera z PPF. Ve středočeských Babicích otevřela základní škola Open Gate pro mimořádně nadané děti prvních pět ročníků, takže studium nově nabízí i mladším dětem. Denní studium stojí ročně 144 tisíc korun, a to včetně učebnic a pomůcek! Stipendia může udělit The Kellner Family Foundation, což není

irská kapela plná zrzků, ale nadace která prý za osmdesát procent studentů zaplatila školné.

Klausem upozaděný ministr školství strávil ranní povinnosti na žižkovské ZŠ Lupáčova, kde mimo jiné zavzpomínal na pocity, když mířil prvně do škamen. „Byl jsem plný očekávání, radosti, dychtivý a nějakou dobu mi to vydrželo,“ řekl ministr Dobeš. Učitelům nasliboval čtyři miliardy na platy, stovce škol pak plošné testování znalostí v 5. a 9. třídách a rodičům možnost uzavřít smlouvy o svých zlobivých ratolestích.

A na závěr: poškolácký boj o Bátoru

Jaksi poškolácký boj o Ladislava Bátoru, který dle svého skandálního facebooku v páté třídě tahal i Jarmilu za culíky, se odpoledne vedl před budovou ministerstva školství. Nejprve tam protestovali podle ČTK tři stovky jeho odpůrců, pak přišli Bátorovy svobody hájit jeho příznivci. Takové bylo 1. září 2011, asi poslední „oficiální“ den mediálně-okurkové sezóny.

Peníze pro Klause. Romanova nadace prodala akcie ČEZ za 49,3 milionu, 22. 10. 2012 /Týden/

Nadace Martina a Lenky Romanových pro PORG prodala 17. října akcie energetického kolosu ČEZ za 49,3 milionu korun. Celkem prodala nadace 68 tisíc akcií ČEZ za cenu 725,5 koruny.

Informace o prodeji akcií byly zveřejněny na stránkách České národní banky, protože Martin Roman je předsedou dozorčí rady ČEZ a zároveň zřizovatelem nadace.

Podle internetové verze obchodního rejstříku uvádí nadace ve výčtu majetku právě 68 tisíc akcií polostátního energetického kolosu. Prodala tak veškeré akcie ČEZ, které vlastnila.

Nadace podporuje soukromou vzdělávací instituci PORG, v jejímž čele stojí Václav Klaus, starší syn prezidenta Václava Klause. Roman podpořil například vznik nového osmiletého gymnázia a základní jazykové školy PORG v Praze 4.

Další přihrávka pro ČEZ: v hlavní roli Václav Klaus, 19. 04. 2010 /Týden/

Václav Klaus svým střeďečným vetem pomohl nejbohatší české firmě k 70 miliardám. Obava, že ČEZ řídí stát, místo aby polostátní kolos kontrolovali politici, nabývá stále reálnější podoby.

Drastický zásah do ekonomické svobody v době, kdy doktrína globálního oteplování zkrachovala. Těmito plamennými slovy prezident zdůvodnil své veto novely zákona o obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. "Odpustky" by podle ní měli začít kupovat také letečtí dopravci.

Ze strany prezidenta jde ale nejspíš jen o gesto. Povolenky musí podle legislativy EU kupovat od roku 2012 všechny letecké společnosti, jinak státu hrozí masťné sankce. Dá se předpokládat, že sněmovna veto z tohoto důvodu přehlasuje.

Více než dopravcům ale prezident prospěl firmě ČEZ a to není na první pohled z jeho veta zřejmé. Energetický gigant už loni díky přílepku k nesouvisejícímu zákonu získal od státu štědrý dárek: emisní povolenky platit nemusí. Ušetří tak zhruba 70 miliard, které by však měl podle zákona investovat především do modernizace elektráren. Kritici marně namítali, že k tomu by měl ČEZ použít svůj zisk (jen za "krizový" rok 2009 to bylo 53 miliard) a obrovská suma by mohla být využita třeba na zateplování domácností, čímž by lidé mohli ušetřit za energii.

Někteří poslanci tedy alespoň navrhli, ať se o takto darovaných sedmdesát miliard Romanův kolos rozdělí s jinými výrobci energie, například teplárnami. Do novely tedy prosadili posunutí termínu soutěže, v níž se bylo možné přihlásit o zmíněné miliardy a použít je na modernizaci znečišťujících podniků. Původní březnový termín totiž vyhovoval takřka výhradně ČEZ, který měl na rozdíl od ostatních už projekty dlouhodobě připravené. Klausovo veto tuto výsadní pozici ČEZ vrátilo. "Jestli to byl hlavní účel prezidentova veta, můžeme jen spekulovat," říká Josef Karlický z Ekologického právního servisu, který už dříve označil "přílepek" za protiústavní.

Nevíme, o čem hlasujeme

Přihrávky politiků ve prospěch ČEZ jsou nenápadné, ale účinné. Zatímco Klaus a pravicová ODS se paradoxně

podporou polostátní firmy netají, u ČSSD je to složitější. Na billboardech sice slibuje "důchodcům 13. důchod ze zisků ČEZ", potom se ale najde dostatek jejich poslanců, kteří protlačí miliardy do pokladny velkomanážerovi Romanovi.

To se oranžovým podařilo právě v půli března, když ve sněmovně hlasovali s modrými nebo se hlasování zdrželi, aby nepodpořili návrh Strany zelených kontroverzní přílepek zrušit. "Miliardy získáme z jiných zdrojů, třeba z Bruselu," říká sociální demokrat Milan Urban. Ten pročešovskou malou domů spolu s kolegou Martinem Římanem z ODS na poslední chvíli "přilepil" do zákona o spotřební dani a nedlouho poté se s šéfem ČEZ "náhodou" setkal na dovolené v Toskánsku.

"Někdy je legislativní proces poněkud absurdní. I když se rozhoduje o miliardách, spousta poslanců neví, o čem hlasuje," tvrdí stínový ministr ČSSD Petr Petržilek. Na zásadní hlasování z letošního března, kde byla úprava týkající se ČEZ pro změnu nelogicky spojena s "leteckou" novelou, se 55 poslanců vůbec nedostavilo a 61 se hlasování zdrželo.

Štědrý Filip, štědrý Kalousek

Obrat státní pokladnu pomohli i komunisté. "Poslankyně Konečná přislíbila, že klub KSČM zrušení přílepku podpoří," tvrdí Svatopluk Bartík z Asociace výrobců minerální izolace, která lobbowała proti zvýhodnění ČEZ. Půlhodinu před hlasováním si ale komunisté nečekaně vyžádali pauzu a poté se všichni - kromě Konečné a jednoho jejího soudruha - zdrželi hlasování. Co stálo za tímto obratem? "Nic jsem nikomu neslibovala," hájí se Kateřina Konečná. Její kolegy prý navštívili zástupci odborů, kteří argumentovali, že když přílepek neprojde, může to mít dopady na zaměstnanost."

Proti "velkorysému dárku" pro ČEZ ostře vystupoval loni i dnešní místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek. Březnového hlasování se však neúčastnil stejně jako čtyři z pěti dalších poslanců TOP 09. Na otázku proč, zaslano přes mluvčího strany, Kalousek neodpověděl.

Zlatý důl: Manažerům ČEZ opční program odměn znovu vynesl miliony, 22. 10. 2009 /HN/

Akcie elektrárenské společnosti ČEZ od počátku roku vzrostly o 13 procent, neuniklo to manažerům, kteří využili platový bonus vyplývající z opčního programu.

Opční program ČEZ

Roční přiděly manažerům

150 000 ks - předseda představenstva

100 000 ks - prvního místopředsedu představenstva

70 000 ks - druhý místopředseda

60 000 ks - člen představenstva

50 000 - 10 000 ks - další vybraní manažeři podle významu jejich pozice

Kritizovaný opční program elektrárenské společnosti zřejmě čeká znovu vlna kritiky. Akcie společnosti vzrostly od začátku roku o 13 procent, což několik manažerů přimělo k využití bonusového opčního programu, vyplývá to z informací o manažerských obchodech, které zveřejňuje Česká národní banka. O vybírání opcí informoval jako první deník E15.

Opce na nákup akcií dostávají manažeři ČEZ jako motivační bonus ke svému platu. Díky tomu mohou odkoupit akcie společnosti za cenu, kterou mají akcie na počátku účasti v programu.

Podle E15 si například šéf útvaru fúzí a akvizic Vladimír Schmalz minulý týden koupil 50 tisíc kusů akcií při ceně 234,5 koruny za akcii, takže při současném tržním ocenění na hladině 900 korun přitom akcie mají hodnotu 45 milionů. Schmalz však zatím k realizaci zisku 33,3 milionu korun nepřistoupil a zřejmě tak spekuluje na další růst akcií ČEZu.

Milionové zisky naopak realizovali další členové managementu skupiny ČEZ. Šéf útvaru rozvoj transakce Jiří Feist za stejnou opční cenu jako Schmalz nakoupil 35 tisíc akcií a dvacet tisíc z nich prodal po 907 korunách.

Čistý výnos z prodeje části akcií získaných v rámci opčního programu ČEZu tak Feistovi přinesl asi 13,5 milionu korun.

Také výkonný ředitel ČEZu Daniel Beneš uplatnil svou opci na nákup 75 tisíc kusů akcií za cenu 594 korun, aby akcie prodal při ceně 903 korun a získal tak 23,2 milionu korun. „Uplatnění opčního programu je osobním rozhodnutím manažerů. společnost ČEZ je nebude komentovat,“ citoval E15 mluvčí společnosti ČEZ Evu Novákovou.

Opční programy ČEZ: proti minulosti méně štedrý, ale přístupnější více lidem

ČEZ byl několikrát za opční program kritizován, proto loni přistoupil na jeho úpravy. Při dobrých výsledcích společnosti si tak stále manažeři mohou přijít až na stovky milionů korun, nicméně proti dřívějšímu stavu je objem nabízených opcí nižší, ale může ho využít větší počet manažerů.

V upraveném opčním programu je pro předsedu představenstva roční přiděl opcí ve výši 150 000 ks, pro prvního místopředsedu 100 000 ks, pro druhého místopředsedu 70 000 ks a pro člena představenstva 60 000 kusů. Pro další vybrané manažery se roční přiděly opcí pohybují od 10 000 ks do maximálně 50 000 ks opcí podle významu jejich pozice.

V minulosti měli členové představenstva nárok na 300 000 kusů opcí pro čtyřleté funkční období (tedy 75 tisíc akcií za rok), později zatímco podle současného systému je to 240 tisíc kusů opcí. Výzvu pro uplatnění opce může držitel realizovat nejdříve po dvou letech od přidělu opcí, nejpozději však do poloviny čtvrtého roku od daného přidělu opcí.

Letos v červenci bylo do opčního programu zařazeno několik nových jmen: Kamil Čermák, šéf ČEZ ICT Services, šéf útvaru řízení rizik Jan Klaus, zmíněný Jiří Feist – všichni s ročním nárokem na 10 tisíc opcí, informuje E15.

Mladší syn Václava Klause dělá kariéru v ČEZu. Stane se ředitelem controllingu, 26. 1. 2012 /HN/

Jan Klaus, mladší syn prezidenta Václava Klause, mění pozici v energetické firmě ČEZ. Nově se stane ředitelem útvaru controllingu, kde vystřídá Jiřího Postolku. Ten odchází do Severočeských dolů. Klaus pracuje pro ČEZ již sedm let.

Mladší syn prezidenta Václava Klause Jan získá novou manažerskou pozici ve společnosti ČEZ. Přesune se z pozice ředitele útvaru řízení rizik na pozici ředitele útvaru controllingu, napsal server lidovky.cz.

Podle mluvčího ČEZ Ladislava Kříže si Jan Klaus přesun na novou pozici zasloužil svými manažerskými schopnostmi.

"Nejlepší ocenění jeho schopností je od třetích stran. Naše řízení rizik je považováno v odborných kruzích jako jednoznačně nejlepší a nejpropracovanější v Česku," uvedl Kříž.

Klaus (37) pracuje pro ČEZ již sedm let a vystřídá v čele controllingu Jiřího Postolku. Ten se přesune do Chomutova, kde nastoupí jako nový finanční ředitel Severočeských dolů.

Úkolem controllingových útvarů je dohlížet na hospodaření různých oddělení a přispívat tím k efektivnosti a konkurenceschopnosti podniku.

ČEZ je největší česká energetická firma, jejím majoritním akcionářem je stát, který drží přes ministerstvo financí zhruba 70 procent akcií. Za loňský rok ČEZ čeká pokles čistého zisku zhruba o 15 procent na 40,6 miliardy korun.

Pozn.: Jistě by bylo pro širokou veřejnost velmi zajímavé zjistit jaké stanoviska vydával vysoce postavený manažer ČEZ a.s. - šéf útvaru řízení rizik Jan Klaus k některým akvizicím této státem kontrolované společnosti - například na Balkáně, kde podle aktuálních veřejně dostupných informací hrozí ČEZu mnohamiliardové ztráty. Již ze znění funkce syna prezidenta Jana Klause - jako šéfa útvaru rizik největší státní energetické firmy v ČR je patrné, že je spoluodpovědný v procesu rozhodování o strategických akvizicích, z logiky věci je tedy spoluodpovědný v případě, že akvizice ČEZu na Balkáně jsou podle řady indicií velmi pravděpodobně vysoce ztrátové:

Bulharský ministr nařídil překontrolovat účty od ČEZu, 11. 02. 2013 /novinky.cz, čtk/

Bulharský ministr hospodářství a energetiky Deljan Dobrev nařídil přezkoumání vysokých účtů za elektřinu, které bulharským spotřebitelům vystavil český elektrárenský podnik ČEZ. Bulhaři o víkendu v 15 městech po celém Bulharsku protestovali proti vysokým částkám, které po nich za energii požadují ČEZ a rakouský EVN. Protestovat hodlají i v pondělí a sbírají podpisy na vyhlášení referenda o distribuci elektřiny.

Ministr Dobrev, na kterého se v Sofii při nedělních protestech sesypaly sněhové koule, na pondělním mimořádném setkání s novináři slíbil, že všechny státní úřady, co mají s elektřinou "něco společného", prověří během několika dní účty vystavené bulharským domácnostem.

"Lidé ztratili důvěru v distributory, nevěří způsobům, jakými se vytváří cena za elektřinu, bohužel ztratili důvěru i v regulující roli státu. Všichni se teď musíme snažit, aby tato důvěra byla obnovena," citoval Antona Rokova ze státní regulační komise bulharský portál Mediapool.

Lednové vysoké účty zdůvodnili distributoři i vláda prodlouženým zúčtovacím obdobím přes vánoční svátky a nebývale chladným prosincem.

Protesty pokračují

Na večer jsou ohlášeny protesty v Plovdivu a v lázeňském letovisku Sandanski. Petici za referendum o distribuční síti elektřiny v zemi podepsalo ve městě Sandanski na 4000 lidí. Petiční archy jsou předkládány k podpisu i v jiných městech.

Politická strana Řád, zákon a spravedlnost zřídila v Blagoevgradu bezplatné konzultace s advokáty, aby lidem zajistila ochranu před "monopolisty z ČEZu", napsal na webu bulharský rozhlas.

Bulharská distribuční síť je rozdělena na tři regiony, které kontrolují české energetické skupiny ČEZ a Energo-Pro a rakouský EVN.

Ceny elektřiny jsou v zemi politicky velmi citlivé téma. Naposledy se elektřina zdražila o 13 procent loni v červenci, domácnosti ale prozatím dopad zvýšených cen plně nepocítily, neboť topná sezona začala až poté.

ČEZ chce prodat ztrátovou společnost v Albánii, 17. prosince 2012 /MF Dnes/

Skupina ČEZ se rozhodla hledat kupce své distribuční společnosti v Albánii, kde se letos zásadně zkomplikovaly podmínky pro podnikání. Nabídky na firmu CEZ Shpërndarje budou moci dávat zájemci v průběhu ledna.

Agentura Moody's odhadla, že odchodem z Albánie ČEZ proděla 5 miliard korun.

"Skupina ČEZ zahájila proces prodeje své albánské distribuční společnosti CEZ Shpërndarje. Případní zájemci tudíž mohou v průběhu ledna projevit svůj zájem, o dalším postupu pak bude rozhodnuto následně. Současně vede Skupina ČEZ i nadále jednání s albánskou stranou o vyřešení nastalé situace," uvedla mluvčí Barbora Půlpánová.

Podnikání v Albánii se zkomplikovalo letos, když státní regulátor zvýšil dvojnásobně výkupní ceny, které platí firma státem vlastněné elektrárenské společnosti, přitom však nepovolil ČEZu toto zdražení promítnout do svých cen pro odběratele.

Skupina ČEZ vstoupila na albánský trh v květnu 2009 nabytím 76procentního podílu v albánské distribuční společnosti. Zbýlých 24 procent vlastní albánský stát. ČEZ po neúspěšných jednáních zahájil kroky k uplatnění záruky u Světové banky.

Agentura Moody's nedávno odhadla, že odchodem z Albánie by ČEZ mohl prodělat okolo 5 miliard korun. (více čtete zde)

"V době, kdy Moody's uveřejnil tento odhad, byly naše propočty maximálních možných ztrát v případě odchodu z Albánie přibližně stejné. Nicméně je nutné vzít v potaz, že jsme již podnikli kroky k uplatnění záruky Světové banky, jež sahá do výše 60 milionů EUR, možností je též mezinárodní arbitráž a nyní jsme zahájili proces prodeje - máme tedy více možností, jak získat vložené finanční prostředky zpět," sdělila mluvčí Barbora Půlpánová.

Podle Albánie je snaha ČEZ o náhradu škod z investic nepodložená, 8. února 2013 /LN/

TIRANA - Albánská vláda odmítla snahu společnosti ČEZ o uhrazení škody z investice české firmy v zemi jako nepodloženou. Albánské ministerstvo energetiky obhajovalo své rozhodnutí vzít ČEZ licenci poukazem na její špatné řízení distribuční společnosti CEZ Shpërndarje, uvedla agentura AP.

ČEZ ve čtvrtek zahájila proti Albánii proces mezinárodní arbitráže a chce dosáhnout uhrazení škody, která jí vznikla v důsledku neochráněné investice do CEZ Shpërndarje.

ČEZ v Albánii v lednu přišel o licenci na distribuci elektřiny. Skupina koncem ledna odhadla, že ztráta z tohoto kroku se bude blížit 200 milionům eur (pěti miliardám korun). ČEZ se bude snažit v arbitrážním řízení získat zpět co největší část ze sumy, kterou do investice v Albánii vložil.

ČEZ ve čtvrtek v prvním formálním kroku v celém procesu informoval albánský stát o záměru vést proti němu arbitráž. Ještě před zahájením vlastního arbitrážního řízení ale budou mít obě strany možnost jednat spolu o smíru.

Skupina ČEZ vstoupila do Albánie v roce 2009, kdy za 102 milionů eur koupila 76 procent v tamní distribuční společnosti. ČEZ ale o kontrolu nad distribuční společností v lednu přišel, když mu albánský regulační úřad odebral licenci k distribuci elektřiny a pověřil řízením podniku státního administrátora.

Albánské úřady obviňují ČEZ, že v zemi nedostal svým závazkům. V prosinci albánská vláda české skupině sdělila, že jí dluží miliardu dolarů (zhruba 19 miliard korun) na škodách, které v Albánii údajně firma způsobila. ČEZ ale vyjádřil o výši dluhu pochybnosti.

Název: Policie šetří čtyři případy v ČEZ , 18.02.2013 / Mladá fronta Dnes/

Polostátní elektrárenská společnost ČEZ v posledních měsících výrazně zaměstnává policii.

Protikorupční útvar a pražská hospodářská kriminálka prověřují nejméně čtyři případy, u nichž bylo podáno trestní oznámení či na ně upozornila Bezpečnostní informační služba.

Detektivové se zajímají o prodej poloviny německé firmy Mibrag, o transakce mezi ČEZ a ČEZ Albania, rozsah a cenu zakázky pro subdodavatele při stavbě meziskladu jaderného paliva v Temelíně a také o podezření, zda ČEZ dodržuje zákon při zadávání miliardových zakázek prostřednictvím své dceřiné firmy Škoda Praha Invest.

"Ano, policie se na nás průběžně obrací s dotazy, a to již v průběhu delší doby, téměř rok. Poskytli jsme jí veškeré informace," řekl ke zmíněným případům mluvčí ČEZ Ladislav Kříž.

Jednou z nejvýznamnějších kauz může být podezření z nevýhodného prodeje a zkreslování údajů v případě německých dolů Mibrag. Protikorupční policie šetří věc na základě trestního oznámení podaného přes Vrchní státní zastupitelství v Praze.

Podle informací MF DNES si už detektivové vyžádali v ČEZ velké množství dokumentů. Prověřují podezření ze zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a z porušování povinností při správě cizího majetku. Oficiálně však policie nechce případ komentovat. "Nebudeme poskytovat žádné informace," reagoval stručně mluvčí protikorupčního útvaru Jaroslav Ibehej.

Problém prodeje Mibragu, který si ČEZ (přes své Severočeské doly) koupil v roce 2009 na půl se skupinou EPH, jejímiž akcionáři jsou finanční skupiny J&T, PPF a Daniel Křetínský, spočívá v nejasných finančních tocích celé operace.

Půlka německých dolů stála ČEZ přes 5 miliard korun. Další miliardu ČEZ zaplatil EPH za práva na projekt výstavby nové elektrárny, který byl součástí kupované firmy. Na zaplacení kupní ceny za doly si obě firmy vzaly obří úvěr, a aby ho pak splatily, zadlužily Mibrag. ČEZ se nicméně v polovině roku 2011 rozhodl z Německa jako z "rizikového trhu" vycouvat a prodal svoji polovinu i s celým projektem na elektrárnu EPH. Prodejní cenu ČEZ nezveřejnil, neoficiálně šlo o 130 milionů eur, tedy zhruba 3,3 miliardy korun.

Při této ceně by musel ČEZ na obchodu prodělat tři miliardy. Firma to odmítá. "Transakce skončila pro skupinu ČEZ výdělkem ve výši 46 milionů eur, tedy 1,2 miliardy korun," uvedl mluvčí Kříž. Důvodem nižší prodejní ceny byl podle něj hlavně fakt, že ČEZ a EPH firmu významně zadlužily a splatily si tak původní úvěr. Mezitím ještě do ČEZ mělo z Mibragu natéct tolik peněz, že výsledek je zmíněná miliarda v plusu.

Prodej byl navíc podle ČEZ součástí další transakce a to opět s firmou EPH. Jde o nákup firmy Energotrans v Mělníce, což se prý celkově velmi vyplatilo.

MF DNES má ovšem k dispozici expertní studii, která dochází k závěru, že ČEZ prodal Mibrag i se zohledněním všech půjček a výnosů příliš levně a tratil minimálně miliardu. ČEZ to už dříve popřel.

Albánské smlouvy

Dalším případem s přesahem do ciziny je investice v Albánii. ČEZ tam v minulosti koupil distributora elektřiny Shperndarje, ale loni se dostal do sporu s tamním regulačním úřadem a pak i s vládou. Letos mu vláda sebrala licenci a ČEZ z Albánie odešel s pětimiliardovou ztrátou. Náhrady se dožaduje v mezinárodní arbitráži. Podle informací MF DNES se policie spíše než o samotnou investici zajímá o některé smlouvy. Vyžádala si například manažerské a účetní kontrakty mezi ČEZ a ČEZ Albania.

Další dva případy, subdodávky pro mezisklad v Temelíně a zadávání zakázek přes Škodu Praha Invest, řeší pražská policie. Ta na otázky MF DNES neodpověděla.

U meziskladu vyhořelého jaderného paliva policie podle zdroje blízkého šetření prověřuje okolnosti subdodávky firmy Hochtief CZ. Celou zakázku s dodáním na klíč získala v roce 2008 po opakovaném výběrovém řízení neznámá firma CEEI, která jako jediný účastník tendru nabídla cenu přes 1,5 miliardy korun. To bylo o miliardu víc, než kolik ČEZ očekával, a o polovinu víc, než za kolik byl postaven obdobný sklad v Německu.

Tato firma, jejíž jednatelé se kvůli penězům ze zakázky tak pohádali, že jeden z nich skončil kvůli výhrůžkám ve vězení, původně zadala většinu prací firmě Hochtief. Pak však Hochtief jako hlavní subdodavatel vypadl a dělal jen zlomek prací. Policie údajně nyní šetří "rozsah a cenu subdodávky".

Stavbu meziskladu už dříve prověřovala protikorupční policie, věc však odložila.

Na co si stěžovala BIS

Další věc, kterou je prověřování zadávání zakázek ČEZ přes jeho dceru Škoda Praha Invest, vyplývá podle zdroje blízkého šetření z loňské zprávy Bezpečnostní informační služby (BIS). Ta upozornila, že "některá výběrová řízení v oblasti energetiky měla pouze formální charakter, neboť o jejich vítězi bylo rozhodnuto již před jejich vyhlášením". V této souvislosti BIS konkrétně zmiňuje "obcházení zákona o veřejných zakázkách", kdy ČEZ postupuje jako tzv. sektorový zadavatel a zakázku dá bez tendru své dceřiné firmě Škoda Praha Invest. Ta si pak vybírá další dodavatele, ale již nemusí postupovat podle zmíněného zákona.

Podle mluvčího ČEZ má firma k dispozici právní výklady včetně stanoviska antimonopolního úřadu, že takto postupovat může.

»Policie se na nás průběžně obrací s dotazy, a to již téměř rok. Ladislav Kříž mluvčí ČEZ

Václav Klaus – byznysmen Karel Komárek:

Karel Komárek je jedním z nejbohatších a nejúspěšnějších českých podnikatelů. Jeho investiční a finanční skupina KKCG, kterou založil v polovině 90. let, spravuje majetek převyšující 50 miliard korun. Jeho jmění se odhaduje na 26 miliard korun.

Karel Komárek se narodil 15. března 1969. S podnikáním začal v 90. letech, společně s otcem v malé soukromé firmě pro obchod s armaturami. V brzké době se pak stal předsedou představenstva Moravia systems a generálním ředitelem SPP Bohemia, jež ovládá Moravské naftové doly a je největším tuzemským těžářem ropy a plynu.

V té době už byl vlastníkem skupiny KKCG, kterou založil v roce 1995. KKCG se soustředí zejména na oblast ropy a zemního plynu, průmyslu, financí a investic. Gigant, spravující k roku 2011 majetek ve výši více než 50 miliard korun, působí v jedenácti státech včetně České republiky a spolupracuje s řadou významných společností, jako je OMV, PPL, Čepro, ČEZ, PPL, Siemens nebo Slovnaft.

Karel Komárek má podíl i v několika dalších společnostech. Stal se mediálně známý kvůli řadě soudních sporů vedených mimo jiné i s jeho bývalými obchodními partnery. Naposledy společně s Petrem Kellnerem jménem

svých skupin KKCG a PPF, jedněch z největších věřitelů společnosti Sazka, nabídli zadlužené loterijní společnosti záchranu. K dohodě však nedošlo a Sazka šla do konkurzu.

Podnikatelovo jmění vyčíslil v roce 2007 časopis Týden na 26 miliard korun a zařadil jej tak na čtvrté místo v pořadí nejbohatších Čechů. Vlastní soukromé letadlo a luxusní vilu v Brtnici u Velkých Popovic. Jeho manželka Lenka dostala za rozchod s ním údajně 900 miliónů korun. Má s ní dvě děti. /novinky.cz/

Karel Komárek a ruský plynárenský gigant Gazprom:

Potvrzeno: Miliardář Komárek koupil podíl ve firmě Vemex ovládané Gazpromem, 20. 12. 2011,/HN/

Miliardář Karel Komárek prohlubuje svoji spolupráci s ruským plynárenským gigantom Gazprom. Získal 16 procent dovozce plynu Vemex. Společnost má v prodeji plynu téměř desetiprocentní podíl a od loňska má filiálku i na Slovensku.

Miliardář Karel Komárek, majitel naftařské a plynárenské skupiny KKCG, podepsal významný kontrakt s ruskou plynárenskou společností Gazprom.

Podle dobře informovaných zdrojů IHNEP.cz již podepsal kontrakt týkající se majetkového vstupu do české firmy Vemex. Tu ovládá právě Gazprom prostřednictvím tří západoevropských firem.

Podle dřívějších informací HN KKCG převezme 16 procent akcií Vemexu od švýcarské společnosti EW East-West Consult AG, kterou vlastní skupina fyzických osob navázaných na Gazprom.

Odhadovaná cena celé transakce by se podle odhadů lidí z plynárenského trhu měla blížit jedné miliardě korun.

Mluvčí společnosti KKCG Daniel Plovajko na dotaz o potvrzení koupi podílu ve Vemexu odmítl tuto informaci komentovat. Již dříve však prohlásil, že "investiční a akviziční projekty jsou komunikovány až po jejich dokončení."

Společnost Vemex patří k největším dovozcům plynu do České republiky. V zemi působí od roku 2006, v prodeji plynu má téměř desetiprocentní podíl a od loňska má filiálku i na Slovensku.

Mezi klienty Vemexu v Česku patří například Plzeňský Prazdroj, Česká rafinérská nebo Spolana. Letos v září firma vstoupila i na trh dodávek pro domácnosti, když koupila 51procentní podíl ve firmě RSP Energie, zaměřené na prodej elektřiny a plynu malým klientům.

Komárek chce těžit plyn u Mikulova z pětikilometrové hloubky Pod lokalitami u Lednice,

Násedlovic, Staroviček, Karlína a Krumvíře se může nacházet přes 13 miliard metrů krychlových plynu. Projekt si vyžádá miliardové investice. 21. 11. 2011,/HN/

Společnost MND, která patří Karlu Komárkovi, chce otevřít nová ložiska zemního plynu mezi Mikulovem na Břeclavsku a Kyjovem na Hodonínsku.

Těžba začne zřejmě v roce 2014, v hloubce kolem pěti kilometrů by se mohly nacházet desítky miliard metrů krychlových plynu. Dnes o tom informovaly Lidové noviny.

Projekt si vyžádá miliardové investice, MND proto hledá spoluinvestory. Podle odborníků je však těžba v tak velké hloubce riziková a mohla by skončit zklamáním.

"Projekt Bohemian Foreland Exploration má za cíl objevit nová ložiska výrazně hlouběji, konkrétně od tří do pěti a půl kilometru pod povrchem," řekl LN mluvčí MND Dan Plovajko. V současné době se plyn na jižní Moravě těží asi z hloubky dvou kilometrů.

List uvedl, že jen pod lokalitami u Lednice, Násedlovic, Staroviček, Karlína a Krumvíře se může nacházet přes 13 miliard metrů krychlových plynu, tedy více než v tradičních těžebních místech u Břeclavi a Hodonína. Vyhlédnuté lokality se nacházejí na území, ke kterému společnost MND vlastní platnou licenci k průzkumu ložisek ropy a plynu.

Miliardová investice

Otevření nových ložisek v pětikilometrových hloubkách však bude stát miliardy korun. "Jediný průzkumný vrt

do těchto hloubek si vyžádá investici v řádu stovek milionů korun," upozornil Plovajko. MND chce proto k projektu přizvat další silné partnery z oboru, s nimiž bude sdílet náklady, rizika i předpokládané zisky z budoucí těžby.

V nových ložiscích by se mohlo nacházet celkem 13,25 miliardy metrů krychlových zemního plynu, což odpovídá spotřebě všech zákazníků v Česku po dobu 1,5 roku. LN připomínají, že v případě úspěchu by nová ložiska mohla alespoň částečně přispět ke snížení dovozní závislosti Česka, která u zemního plynu činí 98 procent.

Podle odborníka na těžbu ropy a plynu, který si nepřál být jmenován, je však projekt MND na těžbu ve velkých hloubkách z ekonomického hlediska velmi rizikový a výsledkem může být jak nález ohromných ložisek a velké zisky, tak i velké zklamání.

Skupina MND je českou společností zaměřující se na aktivity spojené s průzkumem a těžbou ropy a zemního plynu, vrtnou a servisní činností a také na skladování a obchodování se zemním plynem. Jejím jediným akcionářem je KKCG Oil & Gas B. V., jejíž aktiva přesahují 25 miliard Kč a kterou vlastní Komárkova finanční skupina KKCG.

Klaus vetoval horní zákon. Pomohl by spekulantům, míní, 19. 11. 2012 /čtk/

Praha - Prezident Václav Klaus v pondělí vetoval novelu horního zákona, která ruší možnost vyvlastňování nemovitostí kvůli těžbě nerostných surovin, zejména uhlí.

Podle Klause by se vláda schválením novely připravila o významný nástroj energetické politiky a otevřela by cestu ke spekulacím s pozemky. Prezidentovo veto ještě může přehlasovat Poslanecká sněmovna.

Naopak podle dřívějšího vyjádření ombudsmana je horní zákon z dob komunismu zastaralý a práva lidí nepřiměřeně omezuje.

Je bojovníkem za výsady silných proti právům slabých, komentují Klausův krok ekologové.

Podle ekologů je Klausovo veto symbolický opožděný dárek k 17. listopadu. „Prezident se pokouší zabránit vládě, aby z právního řádu vypustila komunistické vyvlastňovací paragrafy. Ty dnes mohou soukromé těžební společnosti zneužívat k vydírání jiných, taktéž soukromých vlastníků,“ připomněl Jan Rovenský z české pobočky Greenpeace.

18. 11. 2012 – VIP lóže Davis cupu:

Foto:V.K. - vpravo Karel Komárek ml.,plynárenský a ropný magnát,co si asi oba pánové ve VIP Lóži řekli k hornímu zákonu.

Igor Střelec – Zdeněk Zbytek – Miloš Zeman:

18. 10. 2009, Zbytek: Sloužil jsem straně a vládě, teď Miloši Zemanovi /Týden/

Miloš Zeman má podivuhodný vkus: nejdřív v devadesátých letech vybral za poradce bývalého aparátčíka Miroslava Šloufa, teď je jeho pravou rukou podnikatel Zdeněk Zbytek. Muže, který byl před Listopadem zapáleným komunistou a velel tankové divizi, dnes živí obchody s Ruskem. A kvůli bezpečnostnímu riziku se o něj zajímá BIS.

Jste úspěšný podnikatel, budete sponzorovat Zemanovu stranu?

Od té doby, co mě Dobrovský (polistopadový ministr obrany Luboš Dobrovský - pozn. red.) vyhodil z armády, se už devatenáct let úspěšně živím sám. Nemám korunu dluhů, korunu úvěrů. Takhle se má hospodařit, tak by měl hospodařit i stát. A určitě dám jako člen strany příspěvek.

Předpokládám, že budete hlavní sponzor a dáte tučnou sumu.

Ani korunu nedám na billboardy, ty ani Miloš Zeman nechce. Ví, že je to nesmysl. Ani na reklamu do novin, vždyť to stojí šíleně peněz. Proč bych měl jako podnikatel podporovat mé kolegy podnikatele z mediálních agentur a novin. Zaplatím benzín do Zemáku.

Živí vás obchody s Ruskem, do roku 1989 jste velel tankové divizi. Vaše přítomnost v blízkosti politika může být vnímána jako bezpečnostní riziko.

To jsou hloupé kecy, které cíleně vypouští kruhy blízké BIS. Já se tomu směju a děkuju jim, že mi dělají zadarmo reklamu.

V Rusku máte neobyčejně dobré vazby, to je přece pravda.

Vždyť tam podnikám, stavím tam teď elektrárny. Prodávám do Ruska, protože to teritorium znám, vystudoval jsem tam válečnou akademii. Na tom přece není nic divného, přece nebudu prodávat někam, kde to neznám.

Kamarádíte se s panem Střelcem?

S kým? Kdo to je?

Igor Střelec, bývalý komunistický špión. Viděla jsem vás spolu na dvou večírcích, které jste pořádal.

Jo? A pak kdo je tady špión. Igor Střelec, toho znám, to je sympatický kluk, sportovec, ale nikdy jsem s ním žádný byznys nedělal. Zvu ho, když dělám vinobraní nebo nějaké akce. Tam chodí všichni od komunistů po antikomunisty. Kdybych byl nějaký špión, tak mě snad musí zavřít, ne?

Špióni se sledují. A vaše sídlo v Praze Na Zátorce v hledáčku BIS je.

Kdybychom pracovali pro cizí mocnost, tak nás přece musí zavřít. Nikdy jsem nebyl trestaný, nikdy mě nechytli ožralého v autě. Mám řádně vystudované tři vysoké školy, dvě v Česku a jednu v Rusku, platím daně. A jestli mě sledují, tak jsem jenom rád. Aspoň mi nikdo neukradne auto.

Jaká je vůbec vaše motivace podporovat politickou stranu?

Vyznávám názory Miloše Zemana. Jestli někdo může tuhle zemi zachránit, tak je to on. A vadí mi, co se tady děje. Třeba pan Tvrdík. Za nás by nemohl velet ani četě! A on byl ministr obrany a pak přivedl aerolinky do bankrotu. Když jsem byl velitel divize, on končil vysokou školu ve Vyškově jako finančník, pak rozdával vojákům v Jugoslávii žold, a pak se stal ministrem obrany. Já jsem musel mít tři školy a prokázat praxi, abych mohl velet tankové divizi. On se stal ministrem obrany z ničeho. To já bych mohl být prezident.

Vidím, že se vám stýská po starých časech.

Ale vůbec ne. Sloužil jsem straně a vládě, teď si dělám, co chci.

Václav Klaus a Alexandr Rebjonok:

15. 9. 2003, Klausův přítel v hledáčku BIS, Autor: Jaroslav Spurný /Respekt /

Jak Respekt informoval ve svém předposledním čísle, aktuální tajná zpráva BIS upozorňuje na bezpečnostní riziko plynoucí České republice z aktivit Rusa Alexandra Rebjonka (51). Úřední zmínka o tomto jméně zároveň nabídla možnou odpověď na otázku, kdo vlastně financoval před čtyřmi lety rozjezd ukradené televize Nova. Rebjonok - podle detektivů z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) muž, přes kterého šly do Česka podezřelé ruské peníze - je totiž obchodním spolupracovníkem bosse TV Nova Jiřího Šmejce a spolujeditele Primy Ivana Zacha. Alexandr Rebjonok žije v Karlových Varech a tajné služby a speciální policejní útvary se zabývají jeho aktivitami už skoro deset let. Rebjonkovo jméno může vysvětlovat i dlouholetou viditelnou podporu, kterou obě televize poskytovaly Václavu Klausovi. Současný prezident má s ruským podnikatelem velmi blízký vztah.

Nechte ho být

ÚOOZ a BIS se o Alexandra Rebjonka začaly zajímat v polovině devadesátých let. "Byla to vlastně náhoda. Dostali jsme informaci, že jistá česká firma vyvezla do Ruska zbrojní komponenty, a společnost neměla na vývoz potřebné povolení. Začali jsme se o případ zajímat a zjistili jsme, že obchod pravděpodobně zorganizoval Rebjonok," říká detektiv z ÚOOZ. Tajné službě přišel karlovarský Rus do rány o něco později. "Věděli jsme, že v Karlových Varech ovládl luxusní hotel Imperial a založil několik firem, které pracovaly v turistickém ruchu. To samo o sobě nebylo až tak zajímavé, spíš jsme se zajímali o firmy, které postupně ovládli jeho obchodní společníci. Šlo o miliardové majetky a často jsme zjistili, že peníze pocházely z Ruska. Způsob personální a obchodní provázanosti firem naznačoval, že se přes ně mohly prát peníze z organizovaného zločinu," popisuje počátek zájmu tajné služby jeden z jejích důstojníků (viz rámeček). Podnikatelská skupina kolem Rebjonka ovládla několik karlovarských hotelů (zprostředkovaně také známý hotel Pupp), lázeňských domů, porcelánový průmysl, investovala ve stavebnictví, obchodovala s akcemi. "V hotelu Imperial se pořádaly akce pro zvané, kterých se účastnili často přední politici, třeba Vladimír Dlouhý. Bylo jasné, že pan Rebjonok si vytváří síť velmi vlivných kontaktů," vzpomíná detektiv z ÚOOZ. Pracovní schůzky v Imperialu pořádal i tehdejší premiér Václav Klaus, který v hotelu často bydlel.

S pozdějším majitelem Primy Ivanem Zachem se Alexandr Rebjonok sešel v karlovarské firmě Golf Resort. Ve statutárních orgánech společnosti spolu působili pět let - do roku 2000. V den, kdy firmu opustili, nastoupil na post Zacha Jiří Šmejc - otec magnáta z Novy. Společnost provozovala garáže, poskytovala golfový servis, reklamní činnost, ale nejdůležitější byly tenisové kurty. Tedy kvůli udržování kontaktů s významnými podnikateli a politiky. Rebjonok v 90. letech pořádal každoročně v Karlových Varech tenisový turnaj osobností, kde hrávali pravidelně politické špičky z ODS či ODA, včetně Václava Klause. Nynější prezident chodil pravidelně hrávat do pražské haly Golf Resortu na Spořilově.

Pátrání ÚOOZ ale skončilo dříve, než mohlo přinést nějaké důkazy. Na podzim 1998, těsně po vzniku opoziční smlouvy, přišel na ÚOOZ příkaz ukončit veškerou práci na Rebjonkovi. "Prý překračujeme pravomoci a zpravodajským rozpracováním Rebjonka suplujeme práci BIS," vzpomíná detektiv. "To byla jen záminka - vždyť tohle je naše práce, sbírat informace o podezřelých lidech a činnostech, a pokud zjistíme porušení zákona, předáme případ vyšetřovatelům." Kdo vydal příkaz zastavit pátrání, zda přes Alexandra Rebjonka nepere v Česku peníze ruský organizovaný zločin, si detektiv nepamatuje. Stejně dřavou hlavu má tehdejší i současný šéf speciálního útvaru Jan Kubice. "To už nevím," říká stroze. A nemohl by to ze spisu zjistit? "Takové informace tam nejsou, a i kdyby byly, stejně vám je nemůžu prozradit."

Ve službách KGB

Inženýr Alexandr Rebjonok žije v České republice od poloviny 70. let. Oženil se tu a narodil se mu syn. Když ale policie před sedmi lety požádala ruské kolegy o informace o tomto muži, dostala z Moskvy odpověď, že žádný člověk toho jména a data narození "není veden v registraci obyvatel Ruské federace". To naznačovalo, že tu Rebjonok žije pod falešnou identitou. Na další neoficiální žádost o jeho ruských příbuzných už Rusové neodpověděli (nemuseli, spolupráce jednotek, které provádějí taková zpravodajská šetření, není vázána žádným zákonem, záleží na osobních vztazích policistů). "S panem Rebjonkem jsme o tom mluvili, tvrdil, že je to nějaký omyl," říká další detektiv z ÚOOZ. Připouští, že pravdivá mohla být i Rebjonkova argumentace, že jde

prostě o nepořádek v ruských archivech.

Rebjonok pracoval za totality v Ostrově nad Ohří ve výzkumu tamních uranových dolů jako jakýsi supervizor. BIS je přesvědčena, že v takové funkci musel mít kontakt s KGB. "Pokud šlo o jaderný výzkum, bylo vyloučeno, aby Sovětský svaz vyslal do zahraničí pracovníka, který nedělal pro KGB," tvrdí vysoký představitel českých bezpečnostních složek. "A nedá se vyloučit, že pro ně pořád pracuje. Rusové mají značný zájem o naše teritorium, je tu podstatně více jejich špiónů než třeba v Polsku nebo Maďarsku."

S Alexandrem Rebjonkem nebylo možné osobně mluvit, podle jeho zástupce v hotelu Imperial Petra Milského se zdržuje delší dobu v zahraničí. V jednom z mála svých vyjádření pro tisk prozrazuje, že po listopadu 1989 začal pracovat v managementu hotelu Imperial, pak koupil podíl na hotelu od několika privatizačních fondů. Založil Společnost Pentalog, která se zabývá organizováním pobytu bohatých Rusů v Karlových Varech. Jeho investice se přesně kryjí s dobou, v níž podle zprávy BIS z roku 1996 investovaly ruské tajné služby do nákupu a opravy nemovitostí v Karlových Varech a jejich okolí kolem půl miliardy korun.

"O Rebjonkovi si myslíme, že může být důležitou osobou v investicích ruských tajných služeb nebo mafií. Ale důkazy o nějakých zločinech nemáme, pouze indicie," říká představitel BIS. Podle jeho názoru je Rebjonok už mimo dosah možností a schopností služby. "Tak to je. Když se letos 18. dubna prezident Klaus loučil na sjezdovce v Krušných horách se zimní sezonou, připil si před místními novináři ‚na zahřátí‘ s Alexandrem Rebjonkem a nechal se s ním vyfotografovat." Výlety na sjezdovky totiž prezident Klaus podnikal opět ze svého oblíbeného Imperialu, kde bydlel třeba i letos v srpnu, během své letní dovolené.

Švýcarské konto

Policie dodnes vyšetřuje transakci, při které poskytla IPB Vladimíru Železnému a Jiřímu Šmejcovi úvěr ve výši miliardy korun. Trestní oznámení podala před třemi lety Česká národní banka - peníze totiž byly podle tehdejšího mluvčího banky Milana Tománka použity "v rozporu s úvěrovou smlouvou". Zjednodušeně řečeno, miliarda byla rozdělena mezi několik Šmejcových a Zachových firem a přes ně byla Nova financována. Přesně v duchu praní špinavých peněz - řada firem a řada kont, přes něž se policie stěží dopátrá, kdo stál v pozadí "investice". Policie neví ani to, kdo miliardu pro Novu ve skutečnosti poslal - IPB peníze nepůjčovala, byla jen prostředníkem. Podle dosavadních zjištění přišly peníze ze Švýcarska, ale předtím je odesílatel protáhl nepřehlednou řadou účtů. "To se dělá jen tehdy, když je nutné zakrýt původního investora," říkají muži z tajných služeb. Vzhledem k blízkým vztahům Rebjonka, Šmejce a Zacha zvažovala BIS, že na přívodu peněz do české nejsledovanější televize mohl spolupracovat i Rus z Karlových Varů.

"Ano, já pana Rebjonoka zastupuji, ale žádné informace vám nemůžu poskytnout," říká Petr Milský na otázku, jak je to se vztahem jeho šéfa s největšími českými komerčními televizemi. "To musí můj strýc Jiří, který vede společnost Imperial." Předseda představenstva ale jakýkoli hovor odmítá.

ČSOB, která převzala Investiční a poštovní banku, už o dluhu mluvit nechce. "Úvěr je splácen, a víc vám kvůli bankovnímu tajemství nesmím prozradit," říká tiskový mluvčí banky Milan Tománek (ironií osudu sem mezitím přešel z ČNB, která podala trestní oznámení). Došla už k nějakému závěru policie? "Případ ještě nebyl uzavřen. Jde o komplexní vyšetřování transakcí v IPB. Informace poskytneme, až skončíme," říká náměstek policejního prezidenta Jaroslav Macháně. Jiří Šmejce nebyl celý týden k zastížení na ani jedné ze tří adres, které jsou uvedeny v obchodním rejstříku, a stejně nedostižný zůstal i Ivan Zach. "Pan prezident Václav Klaus se k takovým věcem nevyjadřuje," dodává Eva Černíková z tiskového odboru Hradu.

Rebjonkův strom

Alexandr Rebjonok figuruje pouze v osmi firmách, spojených většinou s karlovarským turistickým ruchem a hotelem Imperial. Jeho společníci z těchto firem ale figurují ve spleti více než sto padesáti dalších firem. Jiří Milský, Bohumil Procházka, Petr Milský, Radovan Květ, Jiří Šmejce a Ivan Zach jsou muži, kteří začínali kariéru v drobných firmách pracujících pro Rebjonka. Dnes jsou majiteli či podílníky společností s miliardovým základním jměním. Hlavní postavy těchto obchodních výpisů figurují především v odvětvích, jako je turistický ruch, obchod s nemovitostmi, investiční fondy, reklamní agentury, ekonomické poradenství. Mimochodem podle odborného sborníku Kriminální věda z roku 2000 a vládního Usnesení o boji proti korupci z letošního jara jsou přesně tato odvětví hlavními cestami praní špinavých peněz.

22. 3. 2004 Život v rozumném dostatku, Spolumajitel Imperialu vděčí za rozjezd Junkovi a Chemapolu, /Týden/

Čechy je třeba naučit lásce k nadstandardu, říká po deseti letech v čele lázeňské společnosti Imperial Karlovy Vary Jiří Milský. Špatnou pověst společníka Alexandra Rebjonka vyvrací a informace o jeho napojení na KGB označuje za fámy.

Který z vašich hotelů je nejvýnosnější?

Jednoznačně Imperial. Považuji jej za nejvýhodnější investici v mém podnikání. Na rekonstrukci jsme vynaložili přes tři sta milionů korun. Doufám, že do pěti let se nám peníze vrátí. Ovšem může se stát hodně nečekaných věcí, které do našich plánů výrazně zasáhnou, jako například daňová reforma. Nekompromisní je k nám hlavně silná koruna. Jsme téměř čistí exportéři, takže posilující koruna je příčinou našich klesajících tržeb.

Jaké následky pro vás bude mít pravděpodobné zvýšení DPH na hotelové služby?

Bude to hrubý zásah do celého odvětví. Ceny máme nasmlouvané do roku 2005 a počítáme s určitou mírou zisku. Slíbené ceny musíme dodržet, i když se změní DPH. Vláda by tím zkomplikovala podnikání v hotelnictví, menší firmy by mohla zlikvidovat. Snad to není úmysl, ale pouhá neznalost.

Jakou hodnotu mají všechny hotely a sanatoria společnosti Imperial?

Odhadl bych to zhruba na jednu a půl miliardy korun.

Je v oboru velká konkurence? Šlape vám nejmíc na paty největší hotelový řetězec v ČR Orea Hotels?

Konkurence je obrovská. Ale nedá se říci, že by Orea se svými hotely byla náš přímý konkurent. Osmdesát pět procent našich tržeb je z lázeňství. O tom se jim může jen zdát. V lázeňství rozhodně nehrajeme podřadnou roli.

Kdo je tedy vaším nejdůležitějším konkurentem? V regionu Karlovy Vary třeba Bristol Group, v celé ČR jsou to velké lázeňské firmy z Mariánských a Františkových lázní, které se stejně jako my zaměřují na zahraniční klienty.

Z kterých zemí pochází nejmíc vašich hostů?

Na prvním místě Německo a Rusko. Lidé z těchto zemí tvoří asi devadesát procent našich zákazníků. Na třetím místě jsou Češi. Těch je řádově jen několik procent.

Proč je Čechů tak málo?

Pobyt s kompletní péčí u nás může vyjít až na dvě stě eur za den, to si může dovolit jen málo Čechů. Chyba je také v systému. Lidé byli zvyklí, že jim lázně platily pojišťovny, s nimiž se dnes nedá dohodnout na rozumných cenách. Jsou ochotné platit ještě méně, než stát vydává denně na jednoho vězně. Situace se sice pomalu zlepšuje, ale pojišťovny stále nenabízejí dost. Také proto máme málo českých klientů, což mě mrzí.

Češi neplatí hotově?

Někteří si připlácejí nebo si pobyt hradí sami. Ale kupní síla v České republice je příliš slabá. Možná Čechy časem vychováme. Zatím nejsou zvyklí připlácet za nadstandard. Auto si také můžete koupit za tři sta tisíc nebo za čtyři miliony. My jsme dražší auto.

Považujete se za zámožného?

V žádném případě. Řekl bych, že žiji v rozumném dostatku. V jedné novinové anketě jsem byl svého času zařazen mezi padesát nejbohatších lidí v Česku. Jestli je to pravda, tak je to s naší republikou hodně špatné.

Na jaké úrovni je české lázeňství ve srovnání s Evropou?

Za lázeňskou péčí se nemusíme stydět. Řekl bych dokonce, že Češi jsou v oboru na špici, mimo jiné díky léčivým pramenům. Co se týče ubytování nebo stravování, je co dohánět. České lázně také nabízejí hostům slabší program ve volném čase.

Kudy vedla vaše cesta do Imperialu?

Těsně po revoluci jsem během krátkého působení v okresním stavebním podniku dostal nabídku vypracovat pro hotel Imperial odbornou analýzu. Byl veden dost bohatýrským způsobem. Soudruzi v Moskvě se sešli, dali si tři čtyři vodky a plácli si. Vše bylo postaveno na mezivládních dohodách, ale hotel byl v jedenáctimilionové ztrátě. Pak ode mě chtěli ještě několik analýz. Práce se mi zalíbila, a tak jsem v roce 1990 nastoupil. Brzy ale došlo ke sporům. Rok nato přišel rozhodující obchod. Přes Junkův Chemapol tehdy probíhal barterový obchod

Československa se Sovětským svazem. Za část ropných dodávek jsme nabídli naše lázeňské služby. Vyšlo to a my vydělali přes dvacet osm milionů, které nastartovaly podnik do budoucna.

Kdy jste koupil podíl v Imperialu?

V průběhu roku 1993 docházelo mezi managementem firmy a vlastníky ke střetům. Jako ekonomickému náměstkovi mi šlo o to, prosadit co nejrychlejší obnovu hotelu, ale majitelé chtěli jen rychlou návratnost investice. Navíc problémům společnosti ani moc nerozuměli. O rok později jsem s Bohumilem Procházkou a Alexandrem Rebjonkem koupil přes makléře obchodní podíl, který jsme postupně navyšovali.

Odkud se znáte s Alexandrem Rebjonkem?

Poznali jsme se v okresním stavebním podniku, kde byl Saša Rebjonok technickým náměstkem a stejně jako mě ho po dvou dnech vyhodili. To ještě rozhodovaly o vedení firmy široké masy pracujících. Dnes je jednou ze tří fyzických osob vlastnících podíl v akciové společnosti Imperial. Škoda že se o něm většinou píše jen samé výmysly.

Jaké výmysly?

Poslední ukázkou byl článek v Respektu v polovině loňského roku. Je to snůška hloupostí a pomluv, napsaných úplně účelově.

Podle článku Rebjonok obchodoval se zbraněmi a byl napojen na KGB.

To je neuvěřitelná pomluva. Tato, jako i všechny ostatní, je založena na jediném skutečném faktu, a sice, že Rebjonok je Rus.

Člověk tohoto jména a data narození ale prý podle ruské policie nebyl nikdy veden v registraci obyvatel Ruské federace. Není to zvláštní?

Odkud máte tuto nesmyslnou informaci? Jak by mohl neexistovat, když si na něj můžete sáhnout?

Pod falešnou identitou.

To je pitomost. Kdyby byl Rebjonok Američan, tak je kladný hrdina.

Údajně ho vyšetřovala Bezpečnostní informační služba.

O ničem podobném nevím. Třináct let s tímto člověkem denně spolupracuji, něco takového si prostě nedovedu představit.

Jak jste s ním v minulosti spolupracoval?

Kromě Imperialu jsme byli spoluvlastníky v několika firmách, které podnikaly v cestovním ruchu a stavebnictví, například Pentalog Tour nebo Stavomontáže. Ale bavme se o tom, co bylo předmětem rozhovoru. Jestli jím má být Rebjonok, tak to můžeme rovnou ukončit. Na ostatní se zeptejte jeho. Tedy pokud vám další rozhovor budeme chtít poskytnout. Uvidíme, jestli i vy nenapíšete další článek, co bude z té řady.

Z jaké řady?

Co ve finále vyzní jinak, než jaké informace jsme vám poskytli.

Jiří Milský (46) - Generální ředitel a jeden ze tří rozhodujících akcionářů společnosti Imperial Karlovy Vary. Kromě něj vlastní ve firmě třetinové podíly Bohumil Procházka a Rus Alexandr Nikolajevič Rebjonok. Do společnosti Imperial, která loni vykázala ztrátu 42 milionů korun a tržby 454 milionů, patří vedle vlajkové lodi lázeňského hotelu Imperial lázeňská sanatoria Švýcarský dvůr a Sanssouci i hotel Lesní zámeček v Krušných horách. V roce 2003 dokončila firma rekonstrukci hotelu Imperial za 330 milionů korun a prodala za 105 milionů hotel Palace v Mariánských Lázních. Karlovarský rodák Milský vystudoval ekonomiku průmyslu na Vysoké škole ekonomické. Poté nastoupil do státního stavebního podniku, kde do konce roku 1989 vytvářel plány pro centrálně řízenou ekonomiku. Dva dny byl ekonomickým náměstkem v Okresním stavebním podniku Karlovy Vary, na jaře roku 1990 začal pracovat pro státní podnik Imperial. V roce 1992 byl privatizován a Milský jej o dva roky později odkoupil spolu s dnešními společníky. Je ženatý a má dvě děti. Jezdí služebním mercedesem S 500, doma používá manželčino audi allroad. Holduje tenisu, který dříve hrával s Václavem Klausem. Lyžuje v Alpách, Dolomitech i na Klínovci, golf hraje s otcem Jiřího Šmejce, spolumajitele TV Nova. Na nočním stolku má knihu Noví globální lídři, ale žádný z nich není jeho ideálem. V roce 1989 byl necelý rok

členem KSČ. Jak sám říká, není na to pyšný, ale doživotní trauma z toho nemá.

1. 3. 2004, Mafiáni v lázních, Nejvyšší státní zástupkyně vyhlásila válku gangsterské základně v Karlových Varech, Autor: Jaroslav Spurný /Respekt /

Ruské mafie znovu útočí. "Mám závažné signály o velmi nebezpečné trestné činnosti, třeba v Karlových Varech, kam se hrnou ruské peníze nejasného původu," prohlásila minulý týden v Hospodářských novinách nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešová. Navázala tím na dlouhou řadu policejních zpráv, které tvrdí totéž: v Česku se s úspěchem usazují "brigády" ruského organizovaného zločinu a získávají tu kontakty do nejvyšších pater komunální i celostátní politiky. "Rozvrat je už tak velký, že se něco musí podniknout," varuje Benešová. Její úřad prý využije všeho, co má k dispozici, a pokusí se proti gangsterům zasáhnout. Začít chce tam, kde je situace nejhorší: na západě Čech.

Necítím je tu

"Karlovy Vary jsou nebezpečnou oblastí. Policisté kryjí své zločiny, unáší a mlátí lidi. Rusové tam staví načerno stavby a nikdo s tím nic nedělá. Ovládají město a bezpečnostní složky nedokáží zjistit, odkud na to berou peníze. To je fascinující pohrdání právem," popisuje nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešová své výhrady proti dění v našem neznámějším lázeňském městě. Jeho rozklad výmluvně ilustruje dění na tamním policejním ředitelství, odkud muselo v posledních dvou letech nuceně odejít šestnáct mužů mimo službu. Někteří kvůli tomu, že kryli kolegu podezřelého z bankovní loupeže, jiní pro spolčení s gangstery, kterým opatrovali auta a vražedné zbraně, další zase pro útok na nevinné občany. Ale nejde jen o policii. "Tam musely selhat i další instituce, státní zastupitelství nevyjímaje," říká Benešová. Příkladem může být chování Nikolaje Stěpanova, ruského podnikatele, který na Karlovarsku investoval stamiliony korun. Za městem postavil ruskou dřevěnou vesnici bez stavebního povolení, a když jej na to stavební úřad upozornil, přistavěl ještě kostel. Proč mu magistrát nepřikáže stavbu zbourat? "Probíhá řízení, jehož výsledek nemohu předjímat," odpověděla vedoucí Karlovarského stavebního úřadu Ivana Doubová reportérům České televize před dvěma měsíci - a od té doby se nic nezměnilo. Stěpanovovy prohřešky jsou na Karlovarsku tolerovány. Před rokem a půl byl přistižen při řízení v opilosti a nepřišel o řidičák; úředníci magistrátu odmítají své rozhodnutí jakkoli komentovat.

Podle šéfa odboru boje proti ruskojazyčným mafiím Jana Svobody se jeho lidé v Karlových Varech "soustředí hlavně na monitorování a rozkrývání aktivit tamních mafiánů". Co si pod tou větou představit? "Konkrétnější být nemohu," říká Svoboda. Z řady policejních operativních dokumentů, které má Respekt k dispozici, nicméně vyplývá, že se Útvar pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) už léta snaží zjistit původ peněz investovaných v Karlových Varech a kontakty tamních ruských podnikatelů na ruské mafie. Nejvýznamnější z nich, jako Alexander Rebjonok, Boris Kočerov, Jakov Frenkel nebo zmiňovaný Stěpanov, investovali podle policejních informací na Karlovarsku dohromady přes dvě miliardy korun. V Česku je nevydělali, většina jejich peněz přichází ze švýcarských bank. "Za deset let práce jsme vytvořili ve spolupráci s Rusy, Američany, Němci a dalšími seznamy lidí, kteří reprezentují mafie, máme určitý přehled o jejich bossech i pěšácích. Fakt, že se s mafiemi někteří karlovarští podnikatelé stýkají, je alarmující," říká Svoboda.

"Já tu žádnou ruku mafie necítím," odporuje karlovarský senátor Vladimír Kulhánek. "Informace o ní nemám ani od policie ani od občanů. Paní Benešová to tu asi nezná." Stejně to vidí i primátor Zdeněk Roubínek nebo hejtman Karlovarského kraje Josef Pavel. "Občas slyšíme zvěsti o mafiích, ale důkazy nám nikdy nikdo neposkytl."

Na kus řeči s Kobzonem

Takže jak to tedy je? Má pravdu varující Marie Benešová, nebo hejtman Pavel, který - jako pravděpodobně většina z nás - ruského mafiána na ulici nerozpozná a důkazy o jeho existenci nikdy od nikoho nedostal? Pomůckou k určení vlivu a početnosti ruských mafií v Česku by mohly být zmiňované policejní zprávy. Ty ale vypovídají hlavně o mafiích či brigádách, které se pohybují v klasickém podsvětí - vydírají, loupí, obchodují s lidmi, zbraněmi a drogami. Podle statistik obviní ÚOOZ ročně kolem tisíce gangsterů, nejčastěji ze zločinného spolčení, ilegálního přechodu hranice a pašování nebo distribuce drog. Pokud jde o praní špinavých peněz, úvěrové podvody nebo korupci, najdeme ve statistikách nulu. "Bílé límečky mezi mafiány jsou prostě o třídu výš a důkazy o jejich trestné činnosti jsou chabé. Ale to je všude ve světě," vysvětluje to šéf odboru ruskojazyčných mafií ÚOOZ Jan Svoboda. "To samozřejmě neznamená, že bychom se o nich nesnažili získávat informace," dodává. Přesně to dělali policisté před deseti měsíci, když v Karlových Varech přistálo letadlo z Moskvy, na jehož palubě sem přiletěl Josif Kobzon - podle policejních svodek řady států představitel jedné z

nejmocnějších ruských mafií s názvem Společnost 21. století. V Karlových Varech strávil Kobzon dva měsíce a podle policie absolvoval řadu schůzek s místními emisary ruských zločineckých struktur, kteří jsou podezřelí z praní špinavých peněz (například Andrej Korpljakov si postavil v Praze Na Vojanec vilu podle policejního odhadu za víc než sto milionů korun, neobývá ji a policie zjišťuje, z čeho ji zaplatil). "Nevíme, o čem jednali, mohli si dohodnout spoustu akcí," říká Svoboda. "Ale nemáme žádný důkaz o konkrétní trestné činnosti Kobzona, takže jsme ani nemohli nasadit odposlech nebo sledování."

V minulých třech letech vyrostlo v Dolních Břežanech nedaleko Prahy sídliště luxusních domů patřících ruským podnikatelům. Pozemky v obci patří Gavriliji Vasiljevovi, kterého policie podezřívá z praní špinavých peněz. Ruská policie požádala před třemi lety o jeho vydání, nedodala ale potřebné dokumenty. Na opakované žádosti prý vůbec nereagovala. "O Břežanech víme," shrnuje Svoboda. "Nemáme ale možnost zasáhnout. Spolupráce s ruskou policií nefunguje, jak by měla, a bez toho jsme bezmocní."

Tenkrát u Holubů

Dokladem schopnosti mafiánských bossů vyhýbat se zatčení pro nedostatek důkazů jakéhokoli zločinu může být Semjon Mogilevič - ruský kmotr žijící v Budapešti, odkud podle policie už deset let šéfuje ruským mafiím na území Česka. V tuzemsku je slavný od roku 1995, kdy policie provedla zátah proti srazu jeho lidí v pražské restauraci U Holubů, která dodnes patří Mogilevičově firmě. Policie tehdy několik měsíců restauraci sledovala, odposlouchávala telefony. Podle policejních dokumentů se nakonec k razii přikročilo především jako ke svého druhu varování pro naivní politiky či celebrity, kteří se zaplétali s podnikatelsky působícími mafiány a U Holubů si doslova podávali dveře - například to byl místopředseda ODS Petr Čermák nebo tehdejší ministr spravedlnosti Jiří Novák, restauraci navštívil podle sledovacích zpráv například Karel Gott. V restauraci měl svůj stan i někdejší komunistický rozvědčík a udavač Pavel Minařík, který byl jakýmsi zdejším mluvčím Mogileviče. Pro Mogilevičovy firmy pracuje dodnes advokátní kancelář Jiřího Teryngela (za éry premiéra Zemana právník Úřadu vlády).

Razii velel kapitán Zdeněk Macháček. Policie zatkla na dvě stovky lidí, třicet z nich vyhostila, ale nikdo nebyl obviněn z trestného činu. Mogilevič sem sice nesmí, jeho firmy a většina jeho mužů ale prý dál v Česku působí - a perou tu prý pro svého šéfa špinavé peníze. Policie ale opět nemá žádné důkazy, vychází pouze z nepřímých indicií a Mogilevičových kontaktů. Například FBI prověřovala Mogileviče v souvislosti s vypráním několika miliard dolarů ukradených údajně lidmi z Jelcinova okolí z pomoci Mezinárodního měnového fondu. Ani Američané však nemají v ruce žádné konkrétní důkazy.

Razie U Holubů měla dohru o čtyři roky později. Šéf operace Macháček a jeho dva podřízení byli zatčeni. Celník sedící v kriminále za mnohamilionový podvod je najednou obvinil, že ho všichni dohromady před pěti lety unesli a žádali po něm výkupné tři miliony korun, jinak že prozradí jeho zločin. Celníka zastupoval advokát Josef Doucha z Teryngelovy kanceláře, někdejší vysoký policista, který musel na Macháčkovu upozornění ze sboru odejít kvůli svým podezřelým stykům s lidmi kolem ruské mafie a především se špiónem Minaříkem. Velmi úzké propojení Douchy na solomonskou mafii vyvolalo spekulaci, že může jít o pomstu za Macháčkovu protigangsterské angažmá. To podpořil verdikt soudu, který Macháčka a ostatní prohlásil za nevinné oběti falešného komplotu. Jenže obvinění detektivů téměř rozprášilo odbor boje proti ruskojazyčným mafiím, který se pak léta vzpamatoval (dnešní šéf Jan Svoboda patřil tehdy mezi obviněné). "Fakt, že se už neumíme dostat na velké ryby, nemá nic společného s tehdejší aférou. Prostě je to v systému, nedostatku lidí, peněz, struktuře policie i našeho útvaru," říká Svoboda. Prý několikrát žádal o nápravu nadřízeného náměstka policejního prezidenta Jaroslava Macháněho a bylo mu řečeno, že víc peněz není ani na nové lidi ani na reorganizaci.

Pořád málo

Ruské mafie jsou pro Českou republiku závažným bezpečnostním rizikem. Je to problém, který ohrožuje veřejné zájmy celé společnosti. Tvrdí to aspoň poslední dva roky představitelé Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu ve výročních zprávách určených pro vládu. "Hrozí prorůstání zločinu a státní správy či samosprávy," dodává Marie Benešová.

Informace o nebezpečí ruských mafií či o podivných transakcích s ruskými podnikateli se na občana jen hrnou. Podle posledního vládního usnesení z roku 2003, které se zabývá mafiemi, je nutné "mít mezinárodní zločinecké struktury pod kontrolou, zjišťovat jejich působnost a odhalovat jejich aktivity při praní špinavých peněz, nelegálním obchodu s lidmi a spojení s terorismem". Vláda navrhla za poslední rok několik zákonů,

například o možnosti nasazovat do mafií policejní agenty, a podepsala několik mezinárodních smluv, které zjednodušují výměnu policejních informací. "Myslím si, že se toho dělá pořád málo, a jsem rozhodnuta do toho jít," říká Marie Benešová. "Ze všeho nejdřív zajedu služebně do Karlových Varů a nechám si předložit informace o tom, jak se snaží situaci vyřešit tam."

15. 9. 2003, Respekt: V ČR možná působí ruský podnikatel s falešnou identitou /Lidové noviny /

PRAHA - Rus Alexandr Rebjonok, který figuruje ve firmách spojených s karlovarským turistickým ruchem a má vazby i na Jiřího Šmejce a Ivana Zacha z firem okolo televizí Nova a Prima, možná žije v Česku pod cizí identitou. Nelze vyloučit, že v minulosti měl vazby na sovětskou tajnou službu KGB a že do Česka přes něj šly podezřelé ruské peníze. Plyne to z informací, jež přináší dnešní vydání týdeníku Respekt. Podle časopisu má Rebjonok velmi blízký vztah s prezidentem Václavem Klausem. "O Rebjonkovi si myslíme, že může být důležitou osobou v investicích ruských tajných služeb nebo mafií. Ale důkazy o nějakých zločinech nemáme, pouze indicie," řekl Respektu představitel BIS. Informace Respektu naznačují možnou souvislost mezi Rebjonkem a financováním rozjezdu Novy před čtyřmi lety, kdy se tato televize rozešla s americkým investorem. BIS podle týdeníku uvedla, že z Rebjonkových aktivit plyne pro Česko bezpečnostní riziko. Jeho činností se tajné služby a speciální policejní útvary zabývají deset let.

9. 9. 2003, Operuje ruská mafie na území Karlových Varů?, Autor: IVANA KALINOVÁ /Karlovarské noviny/

Podle výroční zprávy BIS ano. Ta mimo jiné uvádí, že jenom renovace objektů na Karlovarsku je s největší pravděpodobností financována z ilegálních výnosů. Podle zprávy BIS investovala v posledních třech letech ruská mafie jen na Karlovarsku přes deset miliard korun.

Karlovy Vary - Prodej městských pozemků tatarskoruské společnosti Sariin, výstavba rezidencí na Staré pražské ruským investorem částečně na městském pozemku, záměr stavby aquaparku a hotelu v lokalitě letního kina, který nyní podle předlohy ruského investora projednávají karlovarští radní, nebo prodej domu s lanovkou na Divadelním náměstí ruské společnosti, to je zřejmě jen zlomek plánovaných ruských investic na území Karlových Varů. Zatímco do soukromých ruských investic karlovarské radnici nic není a v žádném případě je nemůže ovlivnit (příkladem je výstavba ruské rezidence na Zahradní ulici, protože tento objekt Rusové odkoupili od soukromého vlastníka), k výše jmenovaným stavbám potřebují ruští obchodníci souhlas karlovarského magistrátu.

"Jste xenofobní," zmrazil výhrady novinářů ke stále těsnější karlovarskoruské spolupráci bývalý náměstek Josef Malý (KDU-ČSL). A prakticky totéž nyní tvrdí i současné vedení karlovarské radnice. "

Spolupracujeme se zahraničními investory, nerozlišujeme, zda jde o ruskou či jinou společnost. A pokud jsou jejich záměry pro město výhodné, pak není důvod jim v nich bránit," vysvětlují současní představitelé magistrátu."

Příslušníci ruskojazyčných gangů zakládají fiktivní firmy, jejichž účty slouží k legalizaci výnosů z organizované trestné činnosti. Většina těchto firem působí v Praze a především v Karlových Varech," stojí ve zprávě BIS, kterou zveřejnil Týdeník Respekt. Tajná část zprávy Bepečnostní informační služby, která se dostala do rukou jeho redaktorů, navíc uvádí, že Karlovy Vary byly sídlem Andreje Korpljakova, podle BIS vyslance nejvýznamnější a nejvlivnější ruské mafie s názvem Asociace pro 21. století. Korpljakovova organizace renovovala v Karlových Varech původní lázeňský dům Venezuela na Moskevský dvůr, do něhož několikrát do roka zajíždí i moskevský starosta Jurij Lužkov. I toho BIS podezírá ze spolupráce s touto organizací.

Zpráva zmiňuje i Alexandra Rebjonka, spolumajitele karlovarského hotelu Imperial. BIS jej podezírá, že je důležitým článkem, přes nějž tečou do Česka ruské ilegální peníze. Podle informací BIS prý ukončil prezident Václav Klaus nedávný pobyt v tomto hotelu předčasně právě po varování Bezpečnostní informační služby, že hotel a jeho majitel jsou v zájmu policie a tajných služeb.

To ale tvrdě odmítá generální ředitel akciové společnosti Imperial Jiří Milský. "Jde o neskonalejší blábol. Zabýváme se svou činností a necítíme žádnou zodpovědnost za to, co zveřejňuje BIS. Je nám ale nesmírně líto,

že se eskamotérsky manipulují a fabulují fakta o zdejšímu pobytu prezidenta Václava Klause. Alexander Rebjonok je nyní v zahraničí. Po jeho návratu zvážíme, zda bude třeba na toto reagovat," uvedl ředitel Milský.

Václav Klaus a Milan Velek:

Foto:vpravo Milan Velek

11. listopadu 2009, Klausův známý, lobbista Velek, byl komunistický špion /LN/

Lobbista Milan Velek patří do úzkého okruhu známých prezidenta Václava Klause. Za jeho vlády v devadesátých letech tento bývalý prokurista podniku zahraničního obchodu Centrotex patřil k nejvlivnějším lidem v českém byznysu.

Nově zveřejněné seznamy příslušníků hlavní správy rozvědky SNB přitom ukazují, že Velek od roku 1982 pracoval pro komunistickou tajnou službu, která úzce spolupracovala se sovětskou KGB.

Muž s někdejšími krycími jmény Klicpera se díky svému politickému vlivu účastnil třeba schůzek, při kterých se rozhodovalo o složení posledního předprivatizačního vedení Komerční banky. Velek měl vliv i na privatizaci energetiky.

Podle odtajněných dokumentů Velek nebyl pouze řadovým rozvědkářem. V osmdesátých letech byl agenturou nasazen na rezidenturu v nizozemském Haagu. "Krytí mu poskytovalo ministerstvo zahraničního obchodu. Oficiálně působil jako ekonom," dá se vyčíst ze zveřejněného svazku.

O Klausovi mluvil Velek jako o "Venouškovi"

Za svého působení u rozvědky dostal i medaili za službu vlasti. Velek jako angažovaný komunist v roce 1986 absolvoval i nechvalně proslulý VUML (Večerní univerzita marxismu-leninismu).

Jeho vliv na politické dění po odchodu Klause z premiéřské funkce a s koncem opoziční smlouvy upadl. Přesto se jeho jméno skloňovalo i v aféře policejních odposlechů mafiánského kmotra Františka Mrázka. Podle MF Dnes sliboval pomoc při prodeji IPS. O Klausovi hovořil jako o příteli "Venouškovi".

11. listopadu 2007, Kmotr Mrázek a jeho muži po roce 1989 /MF Dnes/

Podnikatel František Mrázek byl nekorunovaným králem českého podsvětí. Měl své lidi v politice, u policie i mezi zločinci. Takhle dovedně jako on tu za nitky po listopadu 1989 snad nikdo netahal.

Z policejních odposlechů, jejichž obsah MF DNES zná, bylo krásně vidět, jak žije dvojím životem. V jednom okamžiku roku 2000 si volal s vlivným lobbistou Milanem Velkem a řešil s ním problém, jakého politika prosadit na funkci ministra vnitra.

A o pár minut později si už Mrázek telefonoval se svým obchodním partnerem Jiřím Shrbeným a řešil s ním "delikátní záležitosti" o lidech z podsvětí.

Mrázek: "A tam u vás (na straně ODS) by se se Standou (Grossem) souhlasilo?"

Vešek: "Jo. Standa (Gross) se na vnitru znemožní."

Mrázek: "Přesně tak. Ten na to nemá."

Vešek: "No, a pokud by to Mladej (Gross) nevzal, tak přijde na řadu ten od Vodníka (od Miroslava Šloufa). A v případě, že to Mladej (Gross) vezme, vytvoříme na něj potřebné páky."

A za pár minut zachytila policie jinou Mrázkovu debatu se Shrbeným. Ten ho informoval o nejnovějším dění v podsvětí. Naznačoval Mrázkovi, že jeden mafián, jehož jméno do telefonu nevyslovil, začal ve vězení vyhrožovat, že promluví o Mrázkovi a o tom, jak si chtěl Mrázek údajně najmout jistého Arnošta Šmída na vraždu.

Shrbený: "Víš, Ten (odsouzený, jehož jméno do telefonu neřekli) teď jezdí k soudu, tak to on přines takovýhle kec."

Mrázek: "Já ho odnikud tahat nebudu. Jestli je tam (ve vězení), tak si za to může sám. A jestli se chce přiznat, tak ať se přizná. Já si to s ním pak vyřídím."

Shrbený: "Říkám to jen proto, abys byl informovaný. Jo a dnes jsem mluvil s tím Romanem, tím, jak se za ním chci jet podívat." Mrázek: "Rozumím."

Shrbený: "Tak ten to má taky vypatlaný." Mrázek: "Taky se může vrátit, jestli chce. A dostane to s plnou parádou." Shrbený: "To on určitě nechce."

V jedné chvíli tak Mrázek diskutuje a aktivně ovlivňuje nejvyšší patra politiky a za další malou chvíli už debatuje na úplně jiné téma – plné násilí, výhrůžek a vražd. Ze ctihodného lobbisty a podnikatele se rázem stává zase vládce podsvětí – kmotr.

Měl lidi v BIS

František Mrázek nebyl žádný svatoušek. Za komunismu prodával bony, auta, elektroniku a jako invalidní důchodce patřil k vekslácké smetánce. A po listopadu 1989 ještě "povýšil": spojil se s italskými obchodníky a skupoval v malé privatizaci hotely a restaurace.

Pak se svými komplici připravil šest bank o jednu miliardu korun. Bral si u nich úvěry, a aby na něj nebylo vidět, využil k tomu tzv. bílé koně, třeba najatého Ukrajince, který ani netušil, že na něj někdo vybral v Pragobance 80 milionů...

Jak to, že to Mrázkovi tak procházelo? Proč už ho dávno policie nezatkla? Proč to všechno došlo až tak daleko, že si s ním nakonec někdo vyřídil účty tím, že ho 25. ledna 2006 nechal zabít?

Soukromý konzultant

Odpověď je jednoduchá: Mrázek si po listopadu 1989 začal budovat pevnou a vlivnou síť spolupracovníků u policie, na ministerstvu vnitra a i v tajných službách. Takto "podchycení" lidé mu pak chránili záda.

Jeho klíčovým spolupracovníkem se už v polovině devadesátých let stal Martin Hejl. Ten pracoval nejdříve v tajné službě BIS, a v roce 1998 se stal dokonce bezpečnostním ředitelem Národního bezpečnostního úřadu.

Což je instituce, kde se shromažďují úplně ta nejcitlivější data o lidech, kteří žádají stát o bezpečnostní prověrku. "Možná jsem se choval neeticky, ale nic protizákonného jsem nedělal," tvrdí dnes Hejl. Ve státních službách už nepracuje. Je soukromý konzultant.

Lidé z inspekce vnitra

Hejl však nebyl jediný takový kontakt Františka Mrázka. Mrázek se třeba osobně znal s Borisem Šteflem, prvním porevolučním kontrolorem všech policistů v zemi. Nejdříve byl Štefl ve funkci hlavního inspektora Veřejné bezpečnosti. Později se stal ředitelem Inspekce ministra vnitra Jana Rumla.

Mrázek byl génius, pokud jde o spolupráci s policisty. Vysával z nich potřebné informace ze státní správy, k nimž by se normálně nedostal, likvidoval přes ně nepohodlnou konkurenci nebo díky nim ovlivňoval kauzy, které by se ho mohly jakkoli dotýkat.

A když toto všechno fungovalo, musel umět svým lidem zajistit bezpečnost. Musel zařídit, aby je Inspekce ministra vnitra nevyšetřovala, a pokud ano, tak jen naoko, aby se neřeklo. Kdo by chtěl Mrázka vyučovat personální politice, byl by bláhový.

Mrázek měl v zádech – obrazně řečeno – půlku policejního sboru, který po něm šel, ale druhou půlku uměl strhnout na svou stranu.

Nadace pro policisty?

Když pak Štefl musel v říjnu 1992 z vedení inspekce odejít, vymyslel Mrázek se svým parťákem Miroslavem Provodem, také bývalým vekslákem, neuvěřitelný plán, jak si policii podmanit. Založil Nadaci Interpo.

Jen co Boris Štefl skončil na vntru, odešel do Provodovy realitní kanceláře Pentagos. Štefloví ještě nestačil uschnout ani inkoust na žádosti o odchod do civilu a už se 26. listopadu 1992 stává jednatelem firmy.

Se Šteflem odešel z Inspekce ministra vnitra další vysoce postavený důstojník – Milan Jungr. I on se stává ve stejný den okamžitě spolumasajitelem Pentagosu. Štefl i Jungr pak také zasedli do správní rady nově zřízené Nadace Interpo.

Gott pomohl

Mrázek vymyslel geniální tah. Jako hlavní ikonu vybral pro nadaci populárního zpěváka a Provodova kamaráda z dob komunismu, Karla Gotta. Nadace také nesla jeho jméno – Nadace Karla Gotta Interpo. To proto, aby si snad nikdo nespojoval nadaci s nějakými lotrovinami.

V květnu 1993 nadace oznámila, že bude poskytovat dlouhodobou finanční a materiální pomoc dětem, jejichž rodič byl usmrcen při výkonu služby u Policie České republiky.

"Je to vskutku ojedinělý projekt. A to i v celosvětovém měřítku. Pomoc bude určena hlavně na výchovu a vzdělávání osiřelých dětí. A to nemáme na mysli, že dítěti předáme nějakou jednorázovou částku."

"Hodláme být trvale v osobním kontaktu s rodinou zabitého policisty a poskytovat dítěti materiální pomoc až do doby jeho nástupu do zaměstnání," říkal tehdy na tiskové konferenci Karel Gott.

"Jsem zneklidněn mafí"

Jeho další slova vyvolala u lidí, kteří znali zákulisí celého projektu, úsměv na rtech. "Kriminalita v České republice v poslední době stoupla o tři sta procent. Jsem zneklidněn skutečností, že Praha bude nesporně křížovatkou mezinárodně organizovaného zločinu," prohlásil Gott.

Kdyby v té době někdo vytáhl na tiskové konferenci svazky policejních týmů Profesionál a Omega, které se už dávno zabývaly aktivitami Mrázka a Provoda, byl by Gott pro smích.

Jenže to by tehdy museli přiznat, že duchovním otcem nadace není Gott, ale právě František Mrázek. Budoucí kápo jedné velké odnože organizovaného zločinu. "Z policisty se stává nepostradatelná a nejpotřebnější profese," řekl Gott.

Spíše by sedělo, že z policisty se díky projektu Interpo stává nepostradatelná součást tajného života Františka Mrázka. Zpočátku tuto bohubílou činnost Karla Gotta, Borise Štefla a Milana Jungra nikdo neprohlédl. Ale ve skutečnosti šlo o to, aby si Mrázek policii zavázal a měl od ní klid.

Až v roce 1995 začaly na veřejnost prosakovat zprávy, že v pozadí Nadace Interpo stojí lidé, kteří mají kriminální minulost. A později pak sociálnědemokratický poslanec Jaroslav Bašta prozradil, že Mrázka a Provoda už beztak vyšetřuje policie, protože se přes nadaci legalizují černé peníze jedné vlivné skupiny podnikatelů.

"Neznal jsem pohyb peněz"

Karel Gott pak z nadace raději odešel a distancoval se od ní. Oznámil, že o skutečných aktivitách svých společníků nic nevěděl. "Přišli za mnou, jednoho z nich jsem znal. Byli to tři policisté, z toho dva právníci."

"Připadalo mi, že konstelace je dobrá. Teď jsem se ale rozhodl, že s touto nadací nechci mít nic společného. Víte, já hlavně nemám vůbec čas se tomu věnovat. Navíc neznám pohyby peněz v té nadaci. Nemohu nahlédnout do účetnictví," oznámil tehdy Gott.

Gott se dnes už nechce k někdejší spolupráci s Mrázkem a Provodem vracet. "Já jsem se s Mrázkem znal jen povrchně. Nevím, co bych vám měl o něm vyprávět," řekl Gott MF DNES.

Záhada beztrestnosti

V čele Inspekce ministra vnitra byl ale ještě další člověk, jehož policie podezřívala, že se s Mrázkem znal. Byl to Mikuláš Tomin. Ten byl šéfem inspekce v roce 1993.

Později se stal hlavním poradcem někdejšího poslance ČSSD Stanislava Grosse. A v letech 1998 až 2004 se jako Grossův kuň opět vrátil do křesla ředitele Inspekce ministra vnitra.

Protikorupční policie ho přitom už v roce 1995 tajně vyfotila, jak jde spolu s dalšími na jednu slavnostní akci Františka Mrázka a Miroslava Provoda do brněnské restaurace Biskupská vinárna.

Když si pak v pondělí 11. září 1995 prohlíželi tajně pořízený videozáznam ze sledování brněnské schůzky důstojníci protikorupční policie, nestačili se divit. "Tak my tady máme vyšetřovat daňové podvody a ti podezřelí se div neobjímají s našimi nadřízenými," říkali si tehdy detektivové z kladenské expozitury protikorupční policie.

Tito kriminalisté tehdy vyšetřovali celou Mrázkovu skupinu pro podezření z daňových podvodů. A případ se jim podařilo dotáhnout do konce. A z trestného činu obvinili dokonce i samého Mrázka.

Ale nakonec stejně zvítězily "skleničky vína z Biskupské vinárny". Mrázek se totiž opět záhadně z případu vykroutil a před soudem nikdy za tento ani za jakýkoli další čin nestanul.

"Kompromateriály"

Jeden z Mrázkových letitých spolupracovníků MF DNES řekl: "Franta měl vše pojištěné na nejvyšších místech. Po celá léta sbíral na policisty, úředníky i politiky kompromitující informace. A když mu něco hrozilo, stačilo, aby jen naznačil, že takové informace má. A měl klid."

Mrázkovi nejbližší přátelé jsou proto přesvědčeni, že právě vydírání a sbírání kompromitujících materiálů stálo nakonec kmotra podsvětí život.

Byl Mrázek člověk, který toho věděl příliš...?

Golfový turnaj pořádaný prezidentem republiky, nebo pohár věnovaný prezidentem do významného turnaje mají tradici od první republiky. V nových časech se k této zvyklosti vrátil prezident Václav Klaus. V sobotu 29. srpna pozval na hřiště v Karlových Varech golfisty z řad představitelů společenské, podnikatelské, umělecké a sportovní sféry k dalšímu ročníku Prezident's Golf Cupu.

Prezident's Golf Cup 2009 Vytvořeno dne: 30. srpna 2009 22:21 Poslední aktualizace dne: 01. září 2009 22:25 Golfový turnaj pořádaný prezidentem republiky, nebo pohár věnovaný prezidentem do významného turnaje mají tradici od první republiky. V nových časech se k této zvyklosti vrátil prezident Václav Klaus. V sobotu 29. srpna pozval na hřiště v Karlových Varech golfisty z řad představitelů společenské, podnikatelské, umělecké a sportovní sféry k dalšímu ročníku Prezident's Golf Cupu.

Foto: druhý zleva Milan Velek

30. srpna 2009 /zdroj:<http://www.golftube.cz/>

Golfový turnaj pořádaný prezidentem republiky, nebo pohár věnovaný prezidentem do významného turnaje mají tradici od první republiky. V nových časech se k této zvyklosti vrátil prezident Václav Klaus. V sobotu 29. srpna pozval na hřiště v Karlových Varech golfisty z řad představitelů společenské, podnikatelské, umělecké a sportovní sféry k dalšímu ročníku Prezident's Golf Cupu.

Na hřišti Golf Resortu Karlovy Vary se na prezidentovo pozvání sešli golfisté, kteří jsou významní ve svých oborech. Turnaj hráli primátor Hlavního města Prahy Pavel Bém, generální ředitel ČEZ Martin Roman, podnikatelé Roman Janoušek a Jan Hlaváček, sportovci Antonín Panenka, Vláďa Vízek, Vláďa Šmicer, Jiří Hrdina, muzikant Ondřej Hejma a další přední osobnosti obchodního a společenského života naší země. Na turnaj se přišel také podívat malíř Tomáš Bím.

Hrál se Texas scramble s odečtem hendikepu.

Prezidenstký pohár má předválečnou tradici, podle dostupných informací sehrál ještě za okupace v roce 1939.

Foto: Václav Klaus v pozadí vpravo Milan Velek

Foto: vlevo Milan Velek

Foto:Milan Velek první zprava

17. 4. 2012, Janouškovy odposlechy: Hrál se o miliardy z letiště /aktuálně.cz/

Výpisy z mobilního telefonu Romana Janouška, které odkrývají kontakty na politické a podnikatelské elity z roku 2007, sice neposkytují údaje o obsahu hovorů a SMS zpráv, analýzou tehdy klíčových událostí je ale zřejmé jedno: hrálo se především o miliardy z připravované privatizace letiště na Ruzyni.

Šlo o největší přesun majetku, který vláda Mirka Topolánka chystala, cena státního podniku se odhadovala až na sto miliard. A právě lobbista Janoušek patřil mezi ty zákulisní hráče, kteří si hodlali z lákavé operace utrhnout něco i pro sebe.

"Počítal, že se na procesy spojené s privatizací díky svým konexím přilepí a vydělá na nich. Byl to tehdy jeden z hlavních cílů jeho byznysu, říkal, že na tom chce vydělat deset miliard," citoval deník Insider jednoho z dalších lobbistů, který byl tehdy do příprav privatizace letiště zapojený.

Od Řebíčka k Topolánkovi

Insider v minulých týdnech s odkazem na výpis z Janouškova mobilu ze září a října 2007 uvedl, že lobbista byl tehdy kromě svého přítele Pavla Béma v těsném kontaktu i s ministrem dopravy Alešem Řebíčkem či středočeským hejtmanem a dnešním Nečasovým ministrem zemědělství Petrem Bendlem.

Ve stejné době si Janoušek volal a posílal SMS i přímo s tehdejším premiérem Mirkem Topolánkem. Nejnovější údaje ukazují, že Janoušek byl v kontaktu i s lidmi z nejbližšího okruhu prezidenta Václava Klause: například s lobbistou Milanem Velkem či podnikatelem Václavem Petrem.

Komunikace se odehrávala přesně v době, kdy se rozehrála hra o peníze z plánované privatizace pražského ruzyňského letiště.

Bém měl dostat

Přesně 12. září schválil Topolánkův kabinet vizi odstátnění aeroportu, kterou zpracovalo ministerstvo dopravy vedené Alešem Řebíčkem (oficiálně ji předkládal resort financí jako vykonavatel akcionářských práv).

Tím byla otevřena cesta k tomu, aby se letiště stalo akciovou společností, což vláda posvětila následně v listopadu. Akciovka pak byla zapsána v červnu následujícího roku.

Součástí toho byla podzimní politická dohoda, že by stát "věnoval" až 34procentní podíl hlavnímu městu Praze, které by z výtěžku mohlo dostavět metro na Ruzyň.

Vzhledem k tomu, že se hovořilo o tom, že státní podnik má cenu až sto miliard, dostal by tehdejší primátor Pavel Bém do správy až 34 miliard. Zbylých 66 si měly rovným dílem podělit resorty financí a dopravy. Miroslav Kalousek je viděl jako polštář pro chystanou důchodovou reformu. Řebíček je plánoval na dopravní stavby.

Bendl chtěl taky

Tento plán se ale nelíbil dalšímu člověku z Janouškova telefonního seznamu: středočeskému hejtmanovi Petru Bendlovi, který usiloval o to, aby jeho úřad dostal z prodeje letiště také podíl.

"Nedovedu si představit, že by vláda dala podíl Praze a nedala jej Středočeskému kraji, nachází-li se areál letiště ze dvou třetin na jeho území. Rozhodně o ten podíl budeme dále usilovat. Chceme mít vliv na to, co se na letišti bude dít," řekl Bendl v dobovém tisku.

Mimochodem: Aleš Řebíček tehdy do čela Letiště Praha prosadil Janouškova přítele Miroslava Dvořáka, jeho dnešního souseda z pražského Podolí.

Premiér nechtěl Janouškovi nic přihrát

Politici pamětníci připomínají, že na podzim 2007 panovalo mezi vlivným šéfem Prahy Bémem a premiérem a šéfem ODS Topolánkem křehké příměří. To vzalo za své následující rok, kdy se privatizační soukolí ohledně letiště zadrhlo.

Topolánek totiž odmítl Bémovi akcie letiště svěřit, slíbil mu jen, že dostane třetinu z prodeje. Už tehdy se totiž začaly podle zjištění Aktuálně.cz šířit informace, že Roman Janoušek nepřijde na privatizaci zkrátka.

"Topolánek Bémovi nevěřil, nechtěl Janouškovi nic přihrát," tvrdí dnes o bývalém premiérovi jeden z jeho blízkých spolupracovníků.

Střet, který neskončil

Primátor Bém tehdy označil Topolánkův obrat za porušení dohod a dál se dožadoval akcií letiště ještě před jeho privatizací.

"Mně osobně dal pan Topolánek gentlemanské slovo a podanou ruku na to, že Praha dostane 34 procent akcií při privatizaci Letiště Praha....Těžko si dovedu představit, že by se tak nestalo. To by pan předseda ztratil moji důvěru," vztekal se Bém v létě 2008 v Lidových novinách.

Premiér reagoval slovy, že Bémovi nikdy nic takového neslíbil.

"Byl to faktický konec jejich beztak nefunkčního vztahu," podotýká k tomu již citovaný člověk z Topolánkova okolí.

Spor mezi oběma muži nakonec ukončil Jiří Paroubek. Dříve než stačila bitva o ruzyňské letiště vygradovat, shodili sociální demokraté Topolánkovu vládu. Následně protlačili ve sněmovně zákon, který prodej strategického podniku zakazuje.

A na počátku roku 2010 sněmovna přehlasovala i veto prezidenta Václava Klause.

Václav Klaus a Karel Muzikář st.:

Karel Muzikář

Vzdělání

- Absolvoval Vojenskou školu Jana Žižky v Bratislavě, poté i tankové učiliště ve Vyškově na Moravě.

Kariéra

- V roce 1960 získal hodnost poručíka, velel rotě v Milovicích.

- Po odchodu z armády v roce 1964 pracoval v podnicích zahraničního obchodu (Polytechna, Transakta a

Martimex).

- V 70. letech se vystěhoval za druhou ženou do Libanonu, v Bejrútu zakládá a vede obchodní firmu Multinational Traders.
- V roce 1978 se vrací domů, je zaměstnán na pražské VŠE a dál cestuje za obchodem.
- Po pádu komunismu zakládá společnost pro kulturu a vzdělávání Comenius.

Rodina

- Je potřetí ženatý. S nynější manželkou Zitou má dvě dcery a syna, další dvě děti má z předchozích manželství.

Společnost Comenius

- Panevropská společnost pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci byla založena 3. května 1990.
- Prezidentem je Karel Muzikář st. K zakládajícím členům patří například prezident Václav Klaus a jeho žena Livia nebo někdejší český premiér Petr Pithart.
- Comenius každoročně pořádá několik kulatých stolů především k ekonomickým a politickým tématům za účasti vlivných politiků, státních úředníků a podnikatelů z Česka i zahraničí. Pořádá také pravidelná bankovní fóra.
- Společnost vyhlašuje také soutěže Nejlepších 100, resp. Nejlepších 1000 podniků a podnikatelů.
- Comenius je nezisková společnost, financovaná podle Muzikáře z vlastních zdrojů a od sponzorů. Sám Muzikář figuruje v obchodním rejstříku ve čtyřech firmách, z nichž některé měly nebo mají (C/Econ) jako společníka uvedenu společnost Comenius.

Ze sídla společnosti Comenius na Smíchově to Karel Muzikář nemá na Pražský hrad daleko.

Za komunistů se tolik nekradlo, 25. 8. 2011 /Zdroj: Ekonom/

Komunističtí pohlaváři si dohromady nahrabali sotva miliardu - dneska je korupce mnohem horší, tvrdí šedá eminence českého byznysu i politiky.

Praha mu takřka leží u nohou. Obrazně při výhledu ze střešní terasy jeho kanceláře pod Petřínem a možná i doslova díky tomu, jak obratně se už přes dvacet let pohybuje mezi špičkami českého byznysu a politiky.

Karel Muzikář je stále čilý sedmdesátník. Bývalý komunist a voják z povolání, jenž působil i v podnicích zahraničního obchodu, si vydobyl také přístup do nejvyšších pater polistopadového establishmentu.

Má velmi blízko k prezidentu Václavu Klausovi, jehož chválí za kontakty s Ruskem. Premiéra Petra Nečase zase tlačí k mnohem větší spolupráci s Čínou. Ministři levicových i pravicových vlád ho pověřují sestavením podnikatelských misí, když vyjíždějí propagovat český byznys do zahraničí.

V exkluzivním rozhovoru pro týdeník Ekonom mluví Muzikář nejen o názorech na lobbying, korupci či významu vzdělání, ale poodkrývá také něco ze svých životních příběhů.

Česko je závislé na exportu. Vy se podílejte se na řadě podnikatelských misí do zahraničí. Má současná vláda nějakou smysluplnou zahraniční obchodní politiku?

Tahle vláda se bohužel dostala k moci v situaci, kdy byla přinucena k velice nesourodé koalici. Pan premiér má jiné starosti než koncepční politiku s prioritami i pro zahraničí.

Ale vždy jsem byl velice naladěný pro prezidenta Klause. Za komunistů bylo všechno na západě špatné a na východě geniální. Pak se kyvadlo zhouplo na druhou stranu, a zase bylo vše geniální na západě a východ byl k ničemu. Klaus je jedním z mála, kdo si za těch dvacet let zachoval chladnou hlavu - zejména ve vztahu k Rusku. Rusové si pořád pamatují, že lokomotivy a další výrobky přišly z Československa.

Podceňujeme tedy země, kde máme historické kontakty - ať už vznikly jakkoli?

Už to teoreticky uznáváme, ale v praxi to není moc znát. Jako když se třeba skrečoval nákup ČSA ruskou leteckou společností Aeroflot. Nejsem bezpečnostní expert, ale neumím si představit, jaká rizika měli ti naši

bezpečnostní odborníci na mysli.

Byl už prodej ČSA Aeroflotu v roce 2009 na spadnutí?

Tady to v kuloárech vypadalo jako jasná věc, ale možná právě v tu chvíli měl Aeroflot své vlastní problémy. Nebyl to ten pravý partner. Já bych si představoval dobrého čínského partnera.

Směr pro premiéra Nečase: Čína

I proto teď radíte premiéru Petru Nečasovi, aby byl k Číně vstřícný?

Nejsem od toho, abych radil premiérovi. Ale když člen čínského politbyra vidí v nějaké svodce, že v Česku byl na pozvání dalajlama, což je u nich takový nepřítel číslo jedna... Já s dalajlamou nikdy nemluvil, je mi sympatický, ale byznys je jiná věc.

Jak tedy lobbujete za podle vás prospěšné vztahy s Čínou?

Mám u premiéra osobní prosbu, aby mě přijal s čínským velvyslancem. Je to první bod, od něhož by se odvíjela cesta premiéra do Číny. Až se pan premiér uvolní z vnitřních útrap a bude mít chvíli pozvat lidi, kteří koukají dopředu, určitě se pro Čínu rozhodne.

Co je vlastně vaším cílem při zahraničních misích?

Mise s těmi nejvyššími státníky mají udělat ten nejlepší možný dojem. Aby si v Africe nebo Číně řekli, že Češi jsou perfektní a měli o nás zájem. Nejde o to, jestli nabízená lokomotiva jede 140 nebo 130 kilometrů za hodinu. Mise musí být jaksi lidsko-politická.

Na kterou nejvíce vzpomínáte?

Nechtěl bych, aby se to bralo jako pochlebování. Ale pamatuji, když jsme letěli s tehdejším premiérem Klausem do Japonska.

Státní letadlo bylo sovětské výroby a žralo hodně paliva. Museli jsme zastavit kdesi v kazašské Astaně. A když se to tamní prezident Nazarbajev dozvěděl, tak Klause vyzvedl a dvě hodiny mu ukazoval, jak to tam u nich jde všechno kupředu...

A já viděl, jak náš premiér má k hlavě tohoto mocného státu vyloženě přátelský poměr. To považuji u každé mise za hlavní.

Pokud kazašský Nazarbajev vidí přes našeho prezidenta Česko jako potenciálního obchodního partnera, tak je to pak cítit v celé tamní administrativě.

Jak kontrakt s Kazachstánem konkrétně dopadl?

Přesně už nevím, ale pravidelně od té doby jezdí na bankovní fóra pořádaná společností Comenius kazašský šéf centrální banky. Prezident Nazarbajev tu byl taky.

Musím si dovolit být neobjektivní

Proč myslíte, že jste o sestavování misí žádán právě vy?

No, musím přiznat, že my se tam »cpeme«.

Jakým způsobem?

Prostě aktivně navrhujeme, co by bylo vhodné na misích dělat. Například bývalému ministrovi vnitra Martinu Pecinovi jsme si dovolili říci, že dělat doprovod k jeho misi do Izraele není žádný med. Pecina souhlasil, abychom do programu přidali určité vlastenecké prvky pro izraelské politiky. A tak nám tamní generál vysvětloval názor na správnost povinné vojenské služby i pro ženy, což je izraelské specifikum. Musíte hostitelům naslouchat, a tím získávat sympatie.

Jak misi sestavujete, aby vám někdo nevyčetl, proč zrovna jeho firma v ní není?

Musím mít právo dovolit si být ne zcela objektivní. Přednost dám těm, o nichž vím, co jsou zač.

Jací to mají být lidé?

Dám příklad. Jeden z nejlepších lidí na tyto mise je pan Petr Kuchár, ředitel dnes tak kritizované firmy

Prominecon (někdejší Navatyp - pozn. red.). Je to fantastický člověk, který je schopen během půl hodiny navázat naprosto přátelský vztah s každým. Pokud je mise složena z takových lidí, pak je to ono. Musejí umět prodávat nejen své vlastní zboží, ale i republiku. Třeba na úrovni ministra zemědělství nejde o prodej pár tun obilí, ale o strategii, co můžeme dělat my a co oni.

Arabské jaro versus demokracie

Vaše druhá žena byla Arabka. Jak vnímáte pokračující »arabské jaro«?

Přes Cestovní kancelář mladých jsem kdysi vedl zájezd do Egypta. Tam jsem se setkal se svou budoucí ženou, Arménkou z Libanonu.

Když jsem si ji pak v Praze v roce 1973 vzal a můj podnik zahraničního obchodu si na to zvykl - manželství s »kapalistkou« bylo bezpečnostní riziko - umožnili mi vycestovat.

Měl jsem možnost být v Libanonu před občanskou válkou, která je dodnes pro mě mementem, že demokracie a arabské problémy, to jde někdy jen těžko dohromady.

Proč?

Arabové jsou jistě třeba jako Češi - někteří hloupí a podvodníci, jiní chytrí, spolehliví. Dodnes tam platí, že smlouvy uzavírají plácnutím ruky.

Jenže základní nedorozumění na straně západních velmocí je, že jde nyní o napětí společensko-politické. Ono je ale společensko-ekonomické. Tam se bouří lidé, kteří v televizi vidí, jak si jiní lidé žijí. A jak si oni žít nemohou.

My si také nežijeme jako lidé v Monte Carlu. Jenže ten rozdíl mezi arabským světem a Monte Carlem je trošinku jiný.

Například v Egyptě je řada lidí s vysokoškolskými tituly, kteří když nemají tatínka, který je známý, tak se nedostanou »k lizu«. A ti lidé to najednou vidí jako velikou nespravedlnost.

Kam až to může vést?

Mám velké obavy z toho, že jedním z řešení, které se těm lidem naskytne, bude přesun do Evropy, která je nejbližší. A já nevím, jak to budeme řešit.

Jedinou možností bude dvourychlostní Evropa

Označujete se za velkého obdivovatele Václava Klause. Jak vnímáte jeho postoj k národní identitě, vlastenectví?

Václav Klaus naši republiku reprezentuje na nejvyšší úrovni výborným, až neuvěřitelným způsobem. Sám jsem viděl, když se v Uzbekistánu při jedné návštěvě jeho prezident Islam Karimov skoro rozplakal.

Co ho tak dojalo?

Klaus se informoval, co je Karimov zač. A vybral si z jeho života při svém projevu takové maličkosti, které zapůsobily. Toho si já jako starý obchodník obrovsky cením.

Jinak musím s Václavem Klausem souhlasit, že je nesmysl, že budeme všichni stejní Evropané. I Ostraváci jsou jiní než Pražáci, ti jsou jiní než zbytek republiky.

V jedné diskusi jste ale prohlásil, že by bylo dobré - když už se zavádí jednotná měna v Evropě -, aby se také zavedl jednotný jazyk...

Ta myšlenka je stále platná. Jedna věc je náš jazyk národní. Ale všechny evropské předpisy by se vyplatilo vydávat jen v angličtině. Hodně se ušetří a navíc překlad je někdy nejasný.

Jak celkově hodnotíte projekt Evropské unie?

Nemůžete omezit přirozenou snahu lidí mít více podřízených. Podobně postupují evropští lídři při rozšiřování unie. Brusel bublá a kypí a vymýšlí si nové věci, sám evropský parlament se nadýmá a vymýšlí nové paragrafy. To je prostě problém každé velké říše, že potřebuje být spravována z jednoho centra a že to centrum bobtná.

Kam ta bublající říše spěje?

Zřejmě nebude možný jiný vývoj než dvourychlostní Evropa. Buďme soudní, i v rodinách máme příbuzné, kteří na něco mají a na něco nemají. Některé evropské země jsou někde jinde než Německo. Srovnat to všechno byl od začátku nesmysl.

A kam v té dvourychlostní Evropě patříme my?

Do první skupiny. A to nejsem namyšlený. Za první republiky jsme byli velice vyspělá země. A překonali jsme i komunismus.

Má smysl mluvit o přijetí eura?

Jestli Evropa zůstane společná a jestli my v ní zůstaneme, tak jistě. Všechny exportní podniky vám navíc řeknou, že euro potřebujeme.

Protlačovat předražený výrobek? To je korupce

Jak se díváte na problém lobbingu, s nímž máte mnohaleté zkušenosti?

Já si představuji lobbování jako opravdu nepeněžní a neplacenou aktivitu vlastence, který je přesvědčen o něčem, co by se mělo v daném segmentu prosadit.

Například jsem letěl jen jednou vrtulníkem - ale kdosi mě nedávno přesvědčil, že modernizace vrtulníků Mi 17, kterou zvládli v Letňanech velice dobře, je vynikající obchodní záležitostí. Protože na světě létá asi tři tisíce těchto vrtulníků, které jsou třikrát lacinější než nejlevnější americký.

Navíc létají třeba v Afghánistánu, kde se americké vrtulníky nechytly vůbec...

Pardon, že přerušuji, tenhle lobbing vám jde skvěle. Jak jste uspěl u politiků?

Na ruské straně byly s modernizací vrtulníků nějaké problémy. Když jsem se dozvěděl, že český prezident přijme svůj ruský protějšek, poprosil jsem Václava Klause, jestli by tuto záležitost, když nebude mít nic důležitějšího v rozhovoru, nepřednesl Medveděvovi. Samozřejmě to pomohlo.

Já jsem z toho nikdy nedostal ani korunu, ale znám i lidi, kteří v té věci odvedli obrovský kus práce a chtěl jsem jim pomoci. A nikdo mě za to nemůže odsuzovat.

Z něčeho ovšem žít musíte. Jak se lobbing dá dělat poctivě a zároveň z něj vyžít?

Když někdo protlačuje předražený výrobek, to už skutečně není lobbování, to je korupce. Protože samozřejmě z toho předražení mu někdo něco dá.

Je tu řada známých kauz, o kterých se říká, že v tom a v tom mnohamiliardovém obchodu byli zaplacení všichni. Celé politické spektrum. To mě mrzí, to tedy za komunistů nebylo, to musím říci. A jestli ta komunistická strana stále má takovou popularitu, tak je to snad i tím...

Já jsem přesvědčen, že za celých čtyřicet let komunistického režimu neukradlo československé politbyro dohromady ani miliardu.

Co říkáte výtkám, že i váš syn Karel Muzikář ml., známý právník, má zakázky od státu nebo magistrátu díky vašim kontaktům?

O obchodních aktivitách svého syna vím velice málo. Nemohu říci, že bych některé věci nevěděl - například že teď zastupuje České dráhy proti plzeňské Škodě. Já si obou stran vážím, ale tohle je zrovna kauza, které vůbec nerozumím. A nechci slyšet detaily, prostě on je za to placený.

Když dostanete zakázku jako právník, tak máte logicky snahu to vyhrát. Právníci dokonce nejsou vázání žádnou velkou etikou. Obhajujete vraha, je vám odporný, ale jako správný obhájce musíte, aby měl férové podmínky a dostal nejnižší trest. Takže, syn dostane zakázku a je to jeho věc.

Jistěže někdy já profituji z jeho známých, on profituje z mých, to se ani nedá eliminovat. Je také pravda, že na prezidenta Klause se napojil už na začátku své kariéry, patří k jeho přátelům.

Seznámili se díky vám?

Ne, syn šel vlastní cestou. Já jsem nikdy nevstoupil do ODS, protože jsem byl v komunistické straně. Já se za členství v KSČ dokonce nestydím, stydím se velice za to, co ta strana v některých krizových obdobích udělala. Ale víte, ty principy, myšlenky, byly v padesátých letech velice atraktivní.

Do paneláku bych si velvyslance nepozval

Chcete se prý nyní bránit soudní cestou vůči poukazům na to, že jste spolupracoval s komunistickou tajnou službou...

Podal jsem žalobu na ochranu osobnosti. Každá země má přece svojí rozvědku. A pracovníci rozvědky jsou úplně něco jiného než nějakí udavači. V Německu byl abwehr, to byli úplně jiní lidé než gestapáci. Tohle všichni víme. Ale najednou se tady rozhodne, že se odtajní lidé, kteří pracovali pro stát, a honíme nějakého vědce, který přivážel informace, jako že spolupracoval s StB. Tak to se mě dotýká.

Za komunismu tu byli lidé, kteří jezdili na služební cesty a samozřejmě, když se vrátili, tak byli požádáni o informace.

Můžeme tomu rozumět, že je to i váš případ?

Já jsem se dokonce přes manželku jako cizí státní příslušníci dostal do podezřelé skupiny a na mně pracoval celý systém, aby dokázal, že jsem francouzský nebo jiný špion.

Založili si na mě složku Atlas, já jsem byl Atlas. Zdokumentovali, že třeba 23. května 1989 Atlas prý informoval, že uspořádal ve svém bydlišti večeri pro velvyslance USA a Anglie. To, že jsem měl bohatou ženu a vilu na Barrandově, vytvořilo samozřejmě určitý předpoklad pro tyhle věci. Do bytu 2+1 v paneláku byste si asi nemohl pozvat amerického velvyslance. A za tohle mám být vláčen jako nějaký estébák?

Proč se soudně bráníte až teď, po více než dvaceti letech?

Po těch dvaceti letech je to snad čím dál horší. Vždyť třeba finančního ředitele České televize Františka Lamberta se generální ředitel Jiří Janeček zbavil jen proto, že byl milicionář. Lambert, který mu televizi přivedl do černých čísel, byl vyhozen z místa proto, že byl v milicích - a ty se v nějaké fázi našeho porevolučního vývoje nazývaly ozbrojená pěst dělnické třídy. Kdo tomuhle označení ale dneska má věřit?

Na děti mám štěstí, všechny spolu vycházejí. Minulostí se člověk někdy chlubit nemusí - ale vy máte jiný důvod k hrdosti. Vždy obdivně mluvíte o svých pěti dětech.

Vy se ptáte i na to, že jsem potřetí ženatý... Nejsem na to vůbec hrdý. Všechny tři mé ženy byly výborné, a dokonce všechny tři mé tchyně byly výborné. Ale prostě žít s někým den a noc dvacet, třicet let je skutečně v současném světě dost obtížné.

Můj syn také na svých 70. narozeninách poprosil prezidenta Klause, aby mi domluvil, že už nemám dělat malé děti. Já mám teď dvě krásné holky, 15 a 11 let, a také velice postiženého kluka. A je to neuvěřitelné, ale ten postižený kluk tu naši rodinu velice stmeluje.

Jak se spolu vaši potomci snášejí?

Mám to štěstí, že všech mých pět dětí ze tří vztahů spolu velice hezky vycházejí. A že když můj bohatý syn právník zjistí, že mu jeho BMW už nevyhovuje a že chce jiné, tak ho dá sestře - polosestře z druhého vztahu. Jen tak. Přestože to auto pořád má nemalou hodnotu.

A moje poslední žena, která skutečně nese hlavní tíhu té péče o našeho postiženého syna, je svým způsobem svěťice.

Společně se věnujete charitě...

V době, kdy to ještě vypadalo, že náš syn Tomáš bude hlavně autista, iniciovala má žena takové chráněné bydlení na pražské Zbraslavi. Rozjela je s pomocí tehdejšího primátora Pavla Béma a jeho vynikající ženy. Paní Bémová se v tom úspěšném projektu sama angažuje.

Problémem je, že se mezitím situace s naším synem dále zhoršovala, takže on není schopen ani v tomto pomocném zařízení fungovat.

Nejen u vlastních dětí, ale také v rámci společnosti Comenius dáváte velký důraz na vzdělání. Má například smysl, aby bohatí čeští podnikatelé zakládali vlastní školy?

Je to lepší než nic, ale není to geniální řešení. Pan Kellner z PPF založil výbornou školu - a své děti tam nedává. Je naprosto nelogické, aby učitelé byli ke Kellnerovým dětem objektivní, když je všechny platí.

Velice si vážím lidí, jako jsou Zdeněk Bakala nebo Otto Jelinek, můj kamarád a přítel. Ti dávají peníze na to,

aby vybraní studenti dostali možnost studia, kterou by jinak neměli.

Co by měl pro lepší vzdělávání dělat stát?

Za mého tatínka byla maturita výběrová, dneska by ještě pořád měla být výběrová alespoň vysoká škola. Podle mého názoru některé soukromé vysoké školy mrskají tituly jen za peníze. To úplně degraduje vysoké školství.

Tady máme spoustu vysokých škol, které opravdu bojují o přežití, protože za 30 tisíc korun Rusům dávají diplomy. Vysoká škola by měla být výběrová, s tvrdými podmínkami. Kdo ji udělá, musí na to být hrdý.

Jste pro zavedení školného?

Jsem. Samozřejmě že děti z těch méně příjmových rodin by měly mít šanci dostat bezúročnou půjčku. Ale určitě je školné motivační. Když za něco zaplatíte, tak máte také jiná práva, než když to dostáváte zadarmo.

A také by měl stát najít finanční rezervy a zvát sem na bezplatné studijní pobyty studenty z rozvojových zemí.

Kruh se tedy uzavírá - pro úspěch zahraničních podnikatelských misí je přece vynikající, když v Egyptě, Izraeli nebo Vietnamu najdete na klíčových postech absolventa české školy...

Přesně. To je úplně o něčem jiném, když tam máte »svého« inženýra, který všechny zná a může říci: Na toho si dejte pozor, to je podvodník. Protože to vám žádný oficiální diplomat neřekne.

Karel Muzikář (71)

Vzdělání

- Absolvoval Vojenskou školu Jana Žižky v Bratislavě, poté i tankové učiliště ve Vyškově na Moravě.

Kariéra

- V roce 1960 získal hodnost poručíka, velel rotě v Milovicích.

- Po odchodu z armády v roce 1964 pracoval v podnicích zahraničního obchodu (Polytechna, Transakta a Martimex).

- V 70. letech se vystěhoval za druhou ženou do Libanonu, v Bejrútu zakládá a vede obchodní firmu Multinational Traders.

- V roce 1978 se vrací domů, je zaměstnán na pražské VŠE a dál cestuje za obchodem.

- Po pádu komunismu zakládá společnost pro kulturu a vzdělávání Comenius.

Rodina

- Je potřetí ženatý. S nynější manželkou Zitou má dvě dcery a syna, další dvě děti má z předchozích manželství.

Společnost Comenius

- Panevropská společnost pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci byla založena 3. května 1990.

- Prezidentem je Karel Muzikář st. K zakládajícím členům patří například prezident Václav Klaus a jeho žena Livia nebo někdejší český premiér Petr Pithart.

- Comenius každoročně pořádá několik kulatých stolů především k ekonomickým a politickým tématům za účasti vlivných politiků, státních úředníků a podnikatelů z Česka i zahraničí. Pořádá také pravidelná bankovní fóra.

- Společnost vyhlašuje také soutěže Nejlepších 100, resp. Nejlepších 1000 podniků a podnikatelů.

- Comenius je nezisková společnost, financovaná podle Muzikáře z vlastních zdrojů a od sponzorů. Sám Muzikář figuruje v obchodním rejstříku ve čtyřech firmách, z nichž některé měly nebo mají (C/Econ) jako společníka uvedenu společnost Comenius.

Ze sídla společnosti Comenius na Smíchově to Karel Muzikář nemá na Pražský hrad daleko.

Karel Muzikář starší – další na seznamu kandidátů na Hrad?, 27.08.2012 /ceskapozice.cz/

Podnikatel blízký Václavu Klausovi naznačil, že by měl zájem účastnit se prezidentských voleb.

Karel Muzikář st. je jedním z hlavních iniciátorů myšlenky na vybudování knihovny Václava Klause.

Kandidovat na Hrad je v módě. K zájmu účastnit se prezidentských voleb se jen v posledních týdnech přihlásilo již zhruba patnáct kandidátů. A podle informací ČESKÉ POZICE účast ve volbách zvažuje i člověk velmi blízký Václavu Klausovi – Karel Muzikář starší (72). Máme k dispozici dopis, v němž Muzikář oslovuje ženy oceněné titulem Lady Pro z projektu Českých 100 nejlepších, který pořádá jeho společnost Comenius, a k případné prezidentské kandidatuře se v něm vyjadřuje. Podnikatel existenci dopisu potvrdil. Na otázku, zda bude kandidovat, však pouze odpověděl: „Zatím no comment.“

Muzikář v dopise mimo jiné vyjadřuje obavu, že „současní kandidáti – včetně hlavních favoritů voleb Miloše Zemana či Jana Fischera – postrádají pro prezidentský post a současnou problematickou politickou situaci v naší stále ještě vlasti to nejdůležitější, a to zásadní pocit, že se ze všeho nejvíc jedná o službu vlasti“. „Mám na mysli službu dokonce oproštěnou od klíčových negativ demokracie, tedy potřebě až nezbytnosti být v každé chvíli a vůči všem populární, oblíbený, obdivovaný = znovu zvolitelný, protože to chce bytostně každý z nich, a já jsem ve svých 72 letech naprosto světlou výjimkou,“ píše Muzikář.

„Službu vlasti“ ve svém podání popisuje takto: „Hlavním důvodem mé možné kandidatury doopravdy není si užít pět let na Hradě a mít pro prostého člověka velice atraktivní výplatu a řadu ještě atraktivnějších výhod, ale využít každý den z těch pěti let prezidentování ke službě vlasti a prosazení maxima pozitivních změn, které mu tento mimořádný post, v případě přímé volby dokonce ještě mimořádnější, dovolí.“

Z dopisu dále vyplývá, že Muzikář by do „prezidentské arény“ mohl vtrhnout jako kandidát vyslaný „skupinou mimořádných žen“ z projektu Českých 100 nejlepších, který organizuje kulturní a vzdělávací společnosti Comenius, již je Muzikář prezidentem a spoluzakladatelem. Vzhledem k této Muzikářově aktivitě a jeho velmi dobrým byznysovým kontaktům by Klausův dlouholetý souputník zřejmě neměl problém se sháněním štědrých sponzorů. V dopise se dále píše, že případné ohlášení kandidatury by se mohlo konat v polovině září.

Karel Muzikář se v polistopadovém podnikatelském prostředí vyšvihl mezi významné české podnikatele. Pokud bude skutečně kandidovat, byl by vedle Jana Fischera, Miloše Zemana či Vladimíra Dlouhého dalším účastníkem prezidentského klání, který byl před pádem režimu členem KSČ. Jeho syn Karel Muzikář ml. je řídicím partnerem významné advokátní kanceláře Weil, Gotshal & Manges. Zajímavé také je, že Muzikář st. je jedním z iniciátorů myšlenky na vybudování knihovny Václava Klause.

Václav Klaus a členové prezidentského týmu právních a legislativních konzultantů Karel Muzikář jr., Zdeněk Sovák, Milan Kindl:

Zmanipulované konkurzy soudce Jiřího Berky a spol.

Na konkurzní mafii, jejímž členem byl i amnestovaný soudce Jiří Berka, má vazby blízký přítel a člen prezidentova týmu právních poradců Karel Muzikář. Muzikář podle odposlechů zveřejněných již v roce 2006 domlouval s hlavou Berkova gangu Vladislavem Větrovcem, aby prezident Klaus zastavil trestní stíhání dalšího člena prezidentova týmu právních poradců a soudce Nejvyššího soudu Zdeňka Sováka, který byl obviněn z plagiátorství, a navíc způsobil v opilosti autonehodu.

Úryvek ze záznamů policejních odposlechů v reportáži v pořadu Události dne 17. února 2006 od 19.15 hod. na programu ČT1 a v pořadu Události, komentáře dne 17. února 2006 od 22.30 hod. na programu ČT1:

Jiří Hynek, redaktor : Kvůli hrozícímu stíhání Sováka v kauze opisování textů kontaktoval Sovákův kamarád Větrovec i Karla Muzikáře, advokáta a dalšího člena konzultativního sboru právních expertů prezidenta. Větrovec s ním mluvil o tom, zda se kauza může dostat na stůl prezidentovi, ten totiž v některých případech musí dát se stíháním soudce souhlas.

ukázka odposlechů

Vladislav Větrovec : Kdyby chtěli zahájit trestní stíhání, tak musí dát souhlas, že jo.

Karel Muzikář : No, ale já si myslím, že tam nám jde hlavně o to, aby ho vůbec nedostali z toho soudu, ne?

Vladislav Větrovec : No, samozřejmě, samozřejmě.

Větrovec také pomáhal krýt autonehodu, kterou způsobil Sovák na podzim roku 2003. Ačkoli Sovák měl v době nehody, při níž se jeho auto několikrát převrátilo a zničilo plot u domu, 2,5 promile alkoholu v krvi, dostal jen pokutu 1500 korun a řidičský průkaz mu nebyl odebrán. Jak později vyšlo najevo, příslušné úředníky, kteří vynesli tento nezvykle mírný trest, uplácel právě Větrovec, jenž byl kvůli tomu obviněn z organizování trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele a trestného činu podplácení.

Policie obvinila soudce, kryl nehodu kolegy

13. dubna 2005 14:03

Policie obvinila okresního soudce a dva lidi z Městského úřadu Lovosice. Nadržovali bývalému soudci Nejvyššího soudu, který v roce 2003 opilý způsobil nehodu. Další člověk, který regionálního politika uplatil, je obviněn i ze zločinného spolčení, ale v souvislosti s kauzou Berka.

Zdeněk Sovák způsobil pod vlivem alkoholu dopravní nehodu v listopadu roku 2003. V té době byl soudcem Nejvyššího soudu. Na jeho havárii jako první upozornila Česká televize.

Nehodu začal v přestupkovém řízení řešit Městský úřad v Lovosicích. Sovák měl po nehodě, při které se auto několikrát převrátilo a zničilo plot u domu, v krvi téměř 2,5 promile alkoholu. Nečekaně ale dostal jen pokutu 1500 korun a řidičský průkaz mu zůstal.

Sovák byl později postaven mimo službu v jiném případě. Byl totiž obviněn, že opisoval texty kolegů a nechával je tisknout pod svým jménem. Ministr spravedlnosti ho však letos v únoru opět ustanovil do funkce, tentokrát jako soudce vrchního soudu. - více zde

Mírný trest za nehodu začala mezitím vyšetřovat policie. Vše totiž nasvědčovalo tomu, že se v přestupkovém řízení angažovalo v soudcův prospěch několik lidí, protože jiné řidiče za stejný přestupek lovosický úřad trestal podstatně přísněji.

Policisté z plzeňské expozitury Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality nakonec zjistili, že se v Sovákově nehodě angažovali čtyři lidé včetně okresního soudce a regionálního politika. Policejní komisař proti nim zahájil ve středu trestní stíhání.

Policie: Za úplatkem je Větrovec z kauzy Berka

Za celým případem zmanipulovaného vyšetřování podle policie stojí údajný organizátor zmanipulovaných konkurzů v kauze ústeckého soudce Jiřího Berky Vladislav Větrovec. Kromě účasti na zločinném spolčení mu tak nyní přibýlo i organizátorství trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele a trestný čin podplácení.

Že jde o Větrovce, potvrdil iDNES státní zástupce Jaroslav Dolejší, který má na starosti kauzu Berka. "Ano, mohu potvrdit, že pan Větrovec byl obviněn z těchto trestných činů," řekl bez dalších podrobností.

Větrovcovu úlohu v Sovákově nehodě ale nechtěla upřesnit ani policie. "Obviněný nechtěl ohrozit zločinné spolčení, kterého se účastnil už dříve. Volenému funkcionáři proto nabídl úplatek nemajetkové povahy," řekla iDNES mluvčí protikorupční jednotky Jana Moravcová.

Prorektor soukromé Vysoké školy Karla Engliše v Brně Vladislav Větrovec je v kauze Berka údajným organizátorem podvodných konkurzů. - více o kauze zde

Všichni čtyři obvinění jsou stíháni na svobodě. Soudci Knotkovi hrozí až tři roky vězení, místostarostovi pět let a lovosickému úředníkovi tři roky. Větrovec může u soudu dostat až deset let.

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/policie-obvinila-soudce-kryl-nehodu-kolegy-fkd-/krimi.aspx?c=A050413_140409_krimi_ton

Také jinak Větrovec udržoval se Sovákem velmi úzké vztahy. Podle výše zmíněných odposlechných zveřejněných v ČT Větrovec Sovákovi např. poskytoval auto s řidičem a domlouval s ním společnou schůzku s Janem Sváčkem, dalším členem prezidentova týmu právních poradců a předsedou Městského soudu v Praze, u nějž se měla právě řešit plagiátorská kauza, do níž byli společně zapleteni Větrovec i Sovák. Jana Sváčka prezident Klaus v roce 2012 dokonce navrhl na ústavního soudce, tento návrh však neprošel senátem zejména kvůli

někdejšímu Sváčkově členství v KSČ a jeho kontaktům s pražským kmotrem Tomášem Hrdličkou.

ČT: Tři špičky české justice pomáhaly Berkově gangu 17. února 2006

Tři významní představitelé české justice byli před dvěma lety v kontaktu se členem takzvaného Berkova gangu Vladislavem Větrovcem. Dokládají to policejní odposlechy telefonních hovorů, uvedla ČT. Větrovcovi například pomáhali získávat kontakty u Nejvyššího soudu a radili.

Soudce Nejvyššího soudu Zdeněk Sovák měl podle ČT s Větrovcem nejužší styky. Podle odposlechů mu Větrovec často dával k dispozici například automobil s řidičem. Sovák tuto informaci odmítl komentovat.

Odposlechy dokládají, že Sovák zase pro sebe i Větrovce domlouval kontakty v justici. Oběma v té době hrozilo trestní stíhání za to, že vydali knihu, která obsahovala odborné texty opsané od kolegů.

Sovák podle odposlechů hovořil s Větrovcem o tom, že je schopen domluvit například schůzku s předsedou Městského soudu a členem externího sboru poradců prezidenta Janem Sváčkem. Právě u městského soudu v případě odvolání mohla kauza opisování skončit.

"Zatím je to v optimální podobě, volal mi pan předseda městského soudu (Sváček), který říká, že se velice těší na naši dnešní schůzku. Řekl, že by to měl do půl desáté stačit," uvedl v telefonickém hovoru Sovák.

Sovák se podle ČT poté bavil i o tom, že se schůzka uskutečnila. "Bylo to velmi fajn a i ten Honzík, že se tam objevil, teda jako Sváčků," řekl Sovák. Větrovec na to odpověděl, že mu Sváček nabídl tykání. Sváček ČT řekl, že se nikdy s Větrovcem nesešel. Přímý důkaz o schůzce podle ČT neexistuje.

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/domaci.aspx?r=domaci&c=A060217_211724_domaci_dp

V úzkém spojení s Vladislavem Větrovcem byl i další člen týmu právních poradců prezidenta a hlava plzeňské právníkové mafie Milan Kindl. Ve stejném pořadí ČT byly zveřejněny odposlechy dokládající, že rovněž Kindl na žádost Větrovce intervenoval ve prospěch soudce Sováka u tehdejšího ministra spravedlnosti Čermáka:

Jiří Hynek, redaktor : Externím poradcem prezidenta Klause je i bývalý děkan Právnické fakulty v Plzni Milan Kindl, i tam hledal Větrovec pro Sováka pomoc. Vzkazy pro Větrovce do telefonu vždy četla Kindlova sekretářka.

ukázka odposlechů

sekretářka Milana Kindla : Já budu přesně číst, jo?

Vladislav Větrovec : Ano, ano.

sekretářka Milana Kindla : "Úplně náhodou jsem potkal pana ministra Čermáka, kupodivu na Zdeňkovu věc nahlíží docela mírně, proto bych ve vztahu k ministerstvu asi nic nepodnikal. Ihned po návratu se ozvu, držím palce."

Vladislav Větrovec : Vynikající.

Zdroj: <http://blisty.cz/art/30108.html>

O tom, že vazby Kindla a Větrovce byly velmi těsné a že se společně podíleli na trestné činnosti, svědčí odposlechy z roku 2004 mezi Větrovcem a podnikatelem Janem Harangozzem (vlastníkem soukromé školy Karla Engliše v Brně, jejímž byl Větrovec prorektorem). Z těchto odposlechů vyplývá, že Větrovec u Kindla zařizoval rychlostudium práv v Plzni právě pro Harangozza. Kindl za to kasíroval desetitisícové částky.

Odposlechy: Exproděkan z Plzně hovoří s konkurzní mafí, 10.10.2009 Eliška Bártová, aktualne.cz/

Praha/Plzeň - Bývalý proděkan právnické fakulty v Plzni, kterou zmítá skandál s udělováním vysokoškolských a akademických titulů, byl v kontaktu s lidmi figurujícími v kauze zmanipulovaných konkurzů kolem soudce Berky.

Tedy vyplývá to z odposlechů, které zachytila policie během vyšetřování této kauzy.

Z nich je patrné, že exděkan Milan Kindl byl v kontaktu s Vladislavem Větrovcem, jedním z hlavních aktérů skupiny, která stojí před soudem a je obžalována z toho, že manipulovala konkurzy krachujících podniků. Vžilo se pro ni označení konkurzní mafie.

Televize Nova nyní citovala odposlechy pořízené při vyšetřování případu této takzvané konkurzní mafie, a které jsou součástí vyšetřovacího spisu.

Televize zveřejnila pasáže, v nichž hovoří právě Větrovec s podnikatelem Janem Harangozzem, o němž Aktuálně.cz zjistilo, že dostal titul z plzeňské vysoké školy za dva prázdninové měsíce.

V hovoru, který zaznamenala policie, mluví právě o Harangozzově studiu a zmiňují se při tom o Kindlovi, jehož v hovoru nazývají mývalem. Exděkan Kindl totiž chová mývala, toto zvíře je také pravidelným aktérem jeho detektivek.

Z odposlechlů, je také patrné, že se Větrovec sešel s Kindlem a hovořili také o škole a společných obchodech.

Větrovec a spol.

Větrovec, který je vyšetřovateli považován za hlavu zločineckého spolčení při organizování podvodných konkurzů, je přítelem Jana Harangozza.

Před soudem zveřejněné odposlechy zaznamenaly hovor mezi Větrovcem a Harangozzem, kde mu Větrovec na počátku roku 2004 oznamuje, že si s Kindlem už tyká a že může přestoupit na školu a v červnu absolvovat zkoušky.

Policie se na základě získaných odposlechlů vydala na právnickou fakultu prověřit Harangozzovo podezřelé studium. Ačkoliv získal na fakultě magisterský titul, policie nedohledala ani diplom a jeho jméno nenašla ani na seznamu studentů.

Jak již dříve Aktuálně.cz informovalo, policie na toto nestandardní studium tehdy upozornila ministerstvo školství. To však žádné kroky k prověření dění na fakultě nepodniklo.

V síti

Kindlův „rychlostudent“ Harangozzo vlastnil až do letošního ledna soukromou Vysokou školu Karla Engliše. Větrovec zde působil jako prorektor. Pojilo je také společné podnikání ve firmě Quentin Company.

Oba dva nyní stojí před soudem obžalováni z uplácení bývalého sekčního šéfa Národního bezpečnostního úřadu.

Příběh Harangozza, Větrovce a bývalého šéfa fakulty Kindla vykresluje, jak mohla vytvořená „mafíánská síť“, kterou popsala šéfka Akreditační komise Vladimíra Dvořáková, fungovat.

Ostatně jedna z knih, kterou napsal bývalý proděkan Kindl, a která popisuje dění na fiktivní fakultě, nese také název V síti.

„Po přečtení jeho knih jsem pochopila, jak tento člověk uvažuje. Na reálné fakultě v Plzni byl podle mého názoru vytvořen zdánlivě chaotický systém, který umožňoval vytvářet síť a já si troufnu nazvat ji mafíánskou,“ popsala Aktuálně.cz fungování právnické fakulty v Plzni na počátku týdne politoložka Vladimíra Dvořáková. „Propojili se zde policisté, podnikatelé, politici, lidé ze státní správy, advokáti a to je velmi nebezpečné.“

Zdroj: <http://aktualne.centrum.cz/domaci/kauzy/clanek.phtml?id=649785>

Tým právních poradců prezidenta Klause

Prezident Václav Klaus svolal první schůzku svého týmu právních a legislativních konzultantů, Datum: 24. 4. 2003

Prezident republiky Václav Klaus zahájil dnes odpoledne první schůzkou práci svého týmu právních a legislativních konzultantů. Tento konzultativní orgán si vytvořil k tomu, aby mu pomáhal formulovat postoje k právní a legislativní agendě, jež z ústavy přísluší prezidentu republiky. Prvním úkolem konzultantů je předat prezidentu republiky podněty k návrhům na jmenování ústavních soudců. Prezident chce slyšet co nejširší názorové spektrum odborné veřejnosti před tímto svým odpovědným a závažným rozhodnutím.

Účastníci první schůzky právních a legislativních konzultantů prezidenta republiky:

- JUDr. Jan Bárta, Ústav státu a práva
 - JUDr. Vladimír Baláš, CSc., Západočeská univerzita v Plzni
 - JUDr. Jaroslav Bureš, Úřad vlády České republiky
 - JUDr. Tomáš Jindra, Advokátní kancelář Sodomka, Souček, Jindra, Malý a partneři
 - **JUDr. Milan Kindl, CSc., Západočeská univerzita v Plzni, Ústav státu a práva,**
 - prof. Jan Kříž, Advokátní kancelář Kříž, Bělina
 - **JUDr. Karel Muzikář, Weil, Gotshal & Manges, v.o.s.**
 - prof. Václav Pavlíček, Právnická fakulta Univerzity Karlovy
 - JUDr. Aleš Pejchal, Advokátní kancelář
 - JUDr. Jiří Pospíšil, Ústavně právní výbor, Poslanecká sněmovna
 - JUDr. Jan Souček, Advokátní kancelář Sodomka, Souček, Jindra, Malý a partneři
 - **JUDr. Zdeněk Sovák, Nejvyšší soud**
 - JUDr. Jan Sváček, Městský soud v Praze
 - JUDr. Ing. Dušan Tříška, CSc., Financial Services Provider
 - JUDr. Jaroslav Zachariáš, Ústav státu a práva, Západočeská univerzita v Plzni
- Zdroj: <http://www.hrad.cz/cs/pro-media/tiskove-zpravy/archiv/129.shtml>
- Viz. k tomu přehledný komentář Martina Vančury: <http://www.k213.cz/Prezidentovi-pravni-poradci>
- Poradce prezidenta JUDr.Karel Muzikář a předražené právní služby ministerstvu dopravy:

Nejdražší právníky si ministerstvo dopravy platilo za Řebíčka, 4. června 2011 /MFDnes/

Dva roky po odchodu Aleše Řebíčka z ministerstva dopravy je jasnější, jak skutečně fungovala zakázka na právní služby čtyř kanceláří za téměř půl miliardy korun. Státu měla přinést velké úspory. Ministerstvo si nejčastěji vybíralo tu nejdražší z nich – Advokátní kancelář Weil, Gotshal & Manges.

Podle zprávy Nejvyššího kontrolního úřadu (NKÚ) stála hodina služeb Weil, Gotshal & Manges 4 800 korun, o 1 300 korun více než u ostatních tří firem, s nimiž mělo v rámci velké zakázky ministerstvo uzavřenou smlouvu.

Nejdražší advokátní kancelář v této zakázce získala od ministerstva a podřízeného Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD) ze všech peněz největší část: z celkové hodnoty 272 milionů korun fakturovala smlouvy za 209 milionů korun, tedy na 43 541 hodin práce.

Zbývajícemi třemi kanceláři byly Jansta, Kostka & spol., AK Kříž Bělina a AK Hartman, Jelínek, Fránek a partneři.

Šlo o složité kauzy

Cena 4 800 korun za hodinu advokátních služeb patří podle oslovených právníků rozhodně mezi vyšší, ale nikoliv zcela neobvyklé sazby. U složitých případů se může cena vyšplhat až ke dvanácti tisícům za hodinu.

"Uváděná částka za hodinu právních služeb je cenou stanovenou na základě provedení otevřeného zadávacího řízení," řekl mluvčí ministerstva Jakub Ptačinský.

Navíc rozporuje hodnotu smluv: celkem mělo jít o 117 milionů korun, a AK Weil, Gotshal & Manges z nich podle Ptačinského získala 79 milionů. Velkou soutěž ministerstvo vyhlásilo kvůli údajné úspoře.

Šéf AK Weil, Gotshal & Manges Karel Muzikář vysvětluje sazbu výjimečnou složitostí a náročností kauz. "Ve vztahu k hodinové sazbě vysoutěžené pro ministerstvo dopravy mohu sdělit, že výše této sazby v sobě již

obsahuje podstatnou slevu poskytovanou naší kanceláří klientům z oblasti státní sféry," uvedl Muzikář.

Podle něj jeho právníci ušetřili státu miliardy korun například ve sporu s rejdaři či při řízení s Evropskou komisí o odebrání dotací na jednu z železničních staveb.

NKÚ se v témže výstupu o dálnici D3 pozastavilo nad tím, jakým způsobem ŘSD připravuje stavbu dálnic. Podle zprávy vzrostly od roku 2006 do roku 2010 náklady u 23 staveb o více než polovinu. Prodražení způsobují například chyby v projektu.

Třeba v úseku Mezno – Chotoviny se kvůli nedostatkům v projektové dokumentaci a nejasnostem ŘSD o technickém a věcném řešení stavby zvýšila cena o 150 milionů korun. Závěr pokračuje výčtem řady dalších chyb.

Zapůjčení kamery nebo auta třikrát draž než u konkurence

Kuriózní způsob myšlení některých státních úředníků ukazuje i zdánlivý detail: ŘSD požadovalo zapůjčení kamery na stavbu v hodnotě 35 tisíc korun. Stavební firma ji dodala a za půjčení si účtovala 75 tisíc korun. I na stavbě dálnice D3 musely stavební firmy dodávat ŘSD auta, aby měli státní zaměstnanci možnost jezdit na stavbu.

Půjčení pětice fabií včetně nákladů na palivo či pojistku vyšlo na 990 tisíc korun za necelé čtyři roky. Podle NKÚ je to příliš: externí firmy s vlastními vozidly si účtovaly za auto zhruba 330 tisíc korun.

Kontrolorům se nelíbí ani způsob zadávání zakázek: například malý počet uchazečů či rozdělení zakázek na menší. ŘSD kritiku odmítlo: podle mluvčí Niny Ledvinové jde většinou o nedostatky, na které samo ŘSD dlouhodobě upozorňuje.

Elitní právníci řešili i smlouvu na kantýnu na ministerstvu, 24. 10. 2011 /HN/

Právníci za stamiliony Ministerstvo dopravy platilo za právní služby stamiliony korun. V některých případech zbytečně.

Hasiči budou vyprávět, jak vidí umírat lidi u těžkých nehod. A matka, jak na silnici přišla o syna. Před třemi lety na ministerstvu dopravy vymysleli úspěšnou „roadshow“ zaměřenou na mladé.

Když ale vybírali, kdo putovní představení na klíč zajistí, nepadla volba na úředníky, ale na najatou advokátní kancelář Jansta a Kostka.

Usnadnit si práci a zároveň dát vydělat advokátům umožnila úředníkům megazakázka na právní služby, kterou krátce po příchodu na ministerstvo vypsál Aleš Řebíček (ODS). Muž, který v politice závratně zbohatl, mluví o sobě jako o chalupáři z Toskánska a dnes je vlastníkem fotbalové Slavie.

Ministerstvo roky tajilo, nač si čtveřici velkých a známých advokátních firem (Weil, Gotshal & Manges; Jansta, Kostka & spol.; Kříž a Bělina; Hartman, Jelínek, Fráňa a partneři) vlastně najalo. Ze smluv, jejichž kopie HN nyní získaly, je to už jasné: částečně se z eráru platily i běžné práce, které se daly čekat od zaměstnanců úřadu. Jako třeba právě příprava menších zakázek.

Mělo se ušetřit Jen malý návrat do roku 2007, kdy na ministerstvu vznikl úplně opačný plán. Úředníci tehdy chtěli vybudovat silný právnícký odbor, aby si ministerstvo nemuselo najímat drahé advokáty. Jenže Řebíčkoví nejbližší spolupracovníci nápad zavrhli a vymysleli velký tendr s odhadovanou hodnotou 450 milionů. Vzejít z něj měly silné kanceláře, které pak budou dělat servis nejen ministerstvu, ale třeba i Ředitelství silnic a dálnic nebo Správě železniční a dopravní cesty, která se stará o koleje.

Řebíčkovým zdůvodněním bylo, že se musí v najímání právníků udělat pořádek – náklady totiž během let vzrostly ze šesti na 170 milionů ročně. „Velká výběrová řízení jsou náročné texty, kde každé slovo má svou váhu, ne jako v novinách,“ tvrdí i dnes exministr Řebíček.

Jenže, jak vyplývá ze smluv, zdaleka nešlo jen o velké tendry. Úředníci prostě po externích právnících sáhli, kdykoli potřebovali. Například 22. února 2008 si zadali vypracování nové vyhlášky, co s řidiči, kteří se vybodovali. Ve stejné době se také ministerstvo nechávalo zastupovat ve sporu u antimonopolního úřadu, který

dal ministerstvu pokutu 50 tisíc korun za účelové rozsekávání zakázek.

Jako obvodák proti chirurgovi Když zase byla potřeba nakoupit propagační předměty k bezpečnosti provozu, opět se sáhlo po externistech. Advokátní kancelář zajišťovala tendr za 16 milionů. S odhadem, že právníci nad ním stráví až 100 hodin. Se sazbou 3500 korun za hodinu. Jindy zase elitní advokáti zkoumali leteckou havárii zkušebního pilota nebo si u nich ministerstvo zadalo posudek na smlouvu s firmou, která na ministerstvu provozuje kantýnu.

Advokáti samozřejmě řešili i velké věci – třeba dvoumiliardový spor o odškodnění za to, že stát nedokáže zajistit celoroční lodní dopravu na Labi.

„Prohráli jsme a teď spoléháme jen na Nejvyšší nebo Ústavní soud,“ dodává Lukáš Hradský ze společnosti EVD-SPED, jedné z těch, která stát zažalovala. Další pře se točily také kolem dluhů v přístavu v Hamburku či stavby dálnice D8. Právníci také dohlíželi na některé skutečně velké zakázky.

Zvlášť vleklé a složité spory totiž podle advokátů nemohou řešit ministerští právníci. „Je to, jako kdyby se chtěl obvodní doktor poměřovat se špičkovým chirurgem,“ dává příklad Karel Muzikář z Weil, Gotshal & Manges, který měl právě některé velké případy na starosti. Špatná pověst Kolík přesně stát zaplatil za jednotlivé smlouvy a kolik si advokáti naučtovali hodin práce, dnes ministerstvo nedokáže říct. Podle Martina Nováka z tiskového oddělení ministerstva dopravy by to znamenalo zaměstnat několik úředníků na dlouhou dobu jen dohledáváním faktur. A není ani zřejmé, na co vlastně některé smlouvy znějí. Jedna například zadává advokátům vypracování „75 kusů správního rozhodnutí“.

Podle původních plánů měli advokáti dostávat zakázky rovnoměrně, každá kancelář by tak získala práci asi za 150 milionů. Jenže nakonec některé dostávaly víc zakázek a lukrativnějších. Advokát Jiří Hartmann z Hartmann, Fráňa a partneři, jehož firma brala jen menší práci, proto dnes trochu lituje, že se vůbec tehdy do Řebíčkovy tendru přihlásil. A to i kvůli špatné pověsti, kterou na sebe tendr nabalil. „Mrzí mě, že se v téhle souvislosti objevuje naše jméno,“ říká nyní Hartmann.

Vše o tendru na právní služby

Historie

1. V roce 2007 vyhlásil ministr dopravy Aleš Řebíček velkou zakázku na externí právníky. Záměr zněl logicky: během několika let se ceny za advokáty zvýšily ze 6 milionů na 170 milionů. Navíc se obtížně hlídalo, jestli si různí úředníci nevědomky nezadávají podobné posudky a analýzy. Řebíček tak rozmetal jiný plán, který se už na ministerstvu začal uskutečňovat: vytvořit vlastní silné právní oddělení složené ze zaměstnanců úřadu.

2. Zakázku s odhadovanou cenou 450 milionů (měla být vyčerpána za tři roky) vyhrály advokátní kanceláře Weil, Gotshal & Manges; Jansta, Kostka & spol.; Kříž a Bělina; Hartman, Jelínek, Fráňa a partneři. Pracovat začaly nejen pro ministerstvo dopravy, ale také pro ŘSD, Správu železniční a dopravní cesty a Ředitelství vodních cest. Podle plánu si měly kanceláře ročně rozdělit 150 milionů.

3. Záhy se však ukázalo, že co kanceláře pro ministerstvo dělají, má zůstat tajné. Ministerstvo odmítalo zveřejnit, jaké úkoly právníkům zadává. A když ekologové požádali podle zákona o kopie smluv, dostali je – avšak se začerněnými pasážemi, z nichž nebylo možné cokoli konkrétního vyčíst.

4. Když loni na ministerstvo nastoupil Vít Bárta (VV), prohlásil, že už právníci žádné další zakázky nedostanou. Stopnul je ve chvíli, kdy už advokátní kanceláře dostaly 299 milionů.

5. HN nyní smlouvy získaly. Ukazují, že ministerstvo si sice najímalo právníky na složité spory – například soudy ohledně trasy problémové dálnice D8, kterou napadali ekologové. Ale zároveň externí právníci dostávali zapláceno za služby, které mohli dělat zaměstnanci ministerstva. Třeba za menší zakázky, vydávání správních rozhodnutí nebo psaní návrhů na změny zákona.

Vítězné právnícké firmy

Weil, Gotshal & Manges Českou pobočku mezinárodní kanceláře vede Karel Muzikář. Uznávaný právník má blízko k ODS – je poradcem premiéra Nečase i prezidenta Václava Klause. S bývalým pražským primátorem Pavlem Bémem slavil narozeniny. Nyní například zastupuje České dráhy v pětimiliardovém sporu o nákup lokomotiv od Škody Plzeň.

Jansta, Kostka & spol. Veřejně se o této kanceláři mluví hlavně v souvislosti se státními zakázkami. Úřady a státní instituce si právě firmy Miroslava Jansty často najímají, aby jim zajistily vypsání tendru na klíč. Některé byly problematické – například obchod mezi Českou poštou a ČSOB, za nějž dostala kancelář provizi 119 milionů, prověřovala i policie. Jansta je členem ČSSD, předsedou basketbalového svazu a majitelem mistrovského klubu Nymburka.

Kříž a Bělina Další kancelář, která patří k nejznámějším v Česku. Zaměřuje se na veřejné zakázky, rozhodčí řízení, spory o duševní vlastnictví nebo na energetiku. Zaměstnává třicet advokátů a koncipientů.

Hartman, Jelínek, Fráňa a partneři I tato kancelář se věnuje například soutěžnímu právu a veřejným zakázkám.

Na co si také stát najímal externí právníky

1. Zpracování vyhlášky o „odborné způsobilosti“ řidičů, kteří získali trestné body
2. Zakázka na provozování kantýny na ministerstvu dopravy
3. Zakázka na nákup „motivačních předmětů“ pro bezpečnost silničního provozu za 16,5 milionu
4. Žaloby Děti země na stavbu dálnice D8 a zastupování ministerstva před soudem
5. Vypisování zakázek a kontrola dopravních staveb z peněz od Evropské unie
6. Vymáhání dluhů na nájemném v přístavu v Hamburku
7. Vyšetření letecké havárie zkušebního pilota ing. Pospíšila
8. Analýza privatizace ČSA
9. Návrh zákona o zavedení elektronických vinět pro placení mýta projděte si všechny smlouvy mezi právními kancelářemi a ministerstvem

Zakázku ministerstva na advokátní kanceláře zkoumá policie, 25. 1. 2013 /denik.cz/

Útvar odhalování korupce a finanční kriminality zkoumá zakázku na čtveřici advokátních kanceláří, které několik let za téměř půl miliardy korun radily ministerstvu dopravy (MD). Napsala to dnešní Mladá fronta Dnes (MfD). Podle listu policii zajímají hlavně faktury za jednodušší právní služby. Soutěž z doby, kdy byl ministrem dopravy Aleš Řebíček (ODS), kritizoval v roce 2011 také Nejvyšší kontrolní úřad (NKÚ).

„Věcí se zabývá náš útvar, nicméně nebudeme poskytovat podrobnější informace,“ řekl deníku mluvčí protikorupční policie Jaroslav Ibehej. Dodal, že zatím nebyl nikdo obviněn.

Podle listu vyšetřování vyšlo najevo díky jedné ze žádostí o informace na MD ohledně sporného tendru až za 450 milionů korun. MD odmítlo odpovědět kvůli probíhajícímu trestnímu řízení.

Advokátní kanceláře detektivové zatím nekontaktovali. „My máme vše v pořádku, je to věc ministerstva,“ řekl dnešní MfD Karel Muzikář, šéf advokátní kanceláře Weil, Gotshal & Manges (WGM).

Většinu práce ministerstvo za Řebíčka zadávalo WGM. Zbývajících třemi kancelářemi byly Jansta, Kostka & spol., AK Kříž Bělina a AK Hartman, Jelínek, Fráněk a partneři.

Karel Muzikář a lobbyista Roman Janoušek:

Vrchní žalobce Mečl chce hlavu náměstka, který se scházel s podnikatelem Janouškem

Vrchní státní zástupce Stanislav Mečl vyzval k rezignaci svého náměstka Libora Grygárka kvůli schůzkám s lobbistou Romanem Janouškem. Může podle něj být za únikem informací ohledně kauzy Pandury. 5.12.2011 /HN/

Vrchního státního zastupitelství v Praze Libor Grygárek může být člověkem, který stojí za únikem informací v kauze Pandury či kauz, které se dotýkají lobbisty Romana Janouška. Naznačil to v tiskové zprávě nový šéf zastupitelství Stanislav Mečl.

"Provedl jsem šetření k možné provázanosti mezi panem náměstkem Liborem Grygárkem a panem Romanem Janouškem, které se týkaly telekomunikačních záznamů. Zjistil jsem, že v době, kdy měl pan náměstek Grygárek na starosti úsek trestního řízení, konalo Vrchní státní zastupitelství v Praze řízení v celkem 5 věcech, které měly vztah k osobě Romana Janouška," poznamenal v tiskovém prohlášení Mečl.

Mečl doplnil, že informace o soukromých schůzkách obou pánů nepovažuje za slučitelné s výkonem funkce náměstka vrchního státního zástupce v Praze. A vyzval Grygárka, který měl na starosti i případ Pandur, k rezignaci na místo náměstka. Pokud tak neučiní, zamýšlí ho Mečl odvolat.

Samotný Grygárek se chce vyjádřit v úterý a podle Radiožurnálu už připravuje trestní oznámení na pachatele úniku informací v kauze Pandury.

Na propojenost vrchního státního zastupitelství s lobbistou Janouškem poukázal redaktor ČT Dalibor Bártek, který získal výpis telekomunikačních záznamů náměstka Grygárka. Z nich vyplývá, že Grygárek byl s Janouškem či Karlem Muzikářem ve velmi častém kontaktu.

Česko-rakouský policejní tým začal vyšetřovat nákup předraženého čtrnáctimiliardového nákupu obrněných vozů Pandur v polovině loňského července. Úkony trestního řízení byly zahájeny pro podezření ze spáchání trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě.

Výpověď utajeného svědka - rakouského manažera Stephana Szucse, který údajně uvedl, že si přítel bývalého premiéra Mirka Topolánka Marek Dalík na sklonku roku 2007 řekl o úplatek půl miliardy korun jako provizi za uskutečnění obchodu, se následně dostaly do médií.

Konec vyšetřování o měsíc odložen

Vedení Nejvyššího státního zastupitelství (NSZ) dalo proto 13. května příkaz Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci, aby prověřilo úniky informací v kauze Pandur. Pražský vrchní státní zástupce Vlastimil Rampula ale už dříve vyloučil stejně jako mluvčí NSZ, že informace unikly z jejich úřadu.

Policie chce únik informací při vyšetřování zakázky na nákup transportérů Pandur vyřešit do konce letošního roku, původně mělo být ukončeno už 2. října.

Hana Lena Jacobsson: Klaus je skutečným "majitelem" PPF Group v Holandsku, jehož majetek se odhaduje na 10,5 miliardy dolarů. Kellner byl v roce 1991 teprve 27 letý nic netušící bílý kůň, kterému dali luxusní život za mlčení, jde o peníze z privatizace majetku CSSR po sametové revoluci, které do PPF uklidili soudruzi spolu s lidmi z ODS. to je již rozehraná a spuštěná hra, ovšem náročnější a déle trvající pokud jde o objasnění, klaus udělal strategickou chybu, na kterou čekali vyšetřovatelé - po ukončení prezidentského mandátu si jel "zkontrolovat" přístupy k penězům a z peněz PPF si koupil zámeček, který mu nyní nahrazuje pocit života na Pražském Hradě, který opustil, médiím jen vypustil nenápadnou zprávu o tom, že zámeček mu daroval sponzor - Petr Kellner, tím spadla klec a začalo vyšetřování na mezinárodní úrovni, očekává se zmizení Kellnera...